

Megragasztották az elszakadt filmet, meg bizony. Folytatódhat a vetítés, a Mester kezeli a mozigépet, ki más. De mi lett a színekkel? A hang is nyávog... Mégis: mozi ez, bár rettenetes.

Egy kéz mered a vetítősugarba, bivalyt formáz, szamarat, no lám, egyszer csak embert.

Röhögünk rajta, s mikor eltűnik, majdnem megsiratjuk.

A szerző

A költő új regényét tartja kezében az Olvasó. A beavattak az emlékezetes, Beküldjem értetek a medvét? című prózatekercs önállóan is élvezhető folytatásaként forgathatják. A többiek most szerelmesedhetnek bele a vélt és valódi Óbuda soha ki nem ismerhető világába.

Dr. Balázs Tibor

LITTERA NOVA KIADÓ
www.litteranova.hu

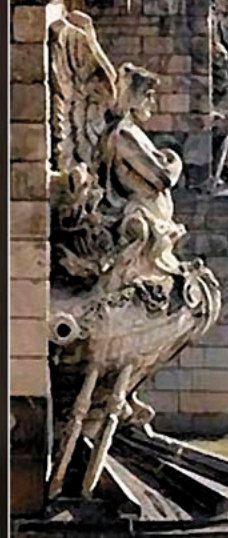
2000 Ft

Littera Nova

GYIMESI LÁSZLÓ

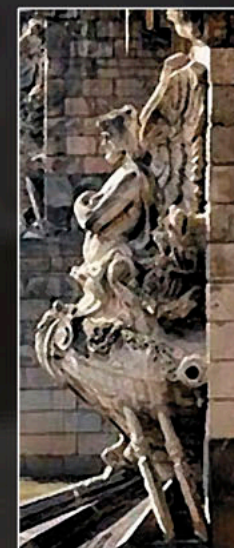
Akkor most repültem, vagy nem repültem?

GYIMESI LÁSZLÓ

Akkor most repültem, vagy nem repültem?

regény

GYIMESI LÁSZLÓ

**Akkor most repültem,
vagy nem repültem?**

A könyv megjelenését
a Hevesi Gyula Alapítvány támogatta.

A szerző fotóját Herczeg Judit készítette

GYIMESI LÁSZLÓ

Akkor most repültem, vagy nem repültem?

naná, hogy regény

Littera Nova Kiadó

Alapítva: 1993

Budapest, 2008

A könyv minden szereplője a képzelet szülötte, mindennemű hasonlóság élő vagy megholt emberekkel csakis a véletlen vagy az írói ügyetlenség műve.

Ilyet láttam már

– *A vész kitört. Vértfogyláló keze emberfejekkel labdázott az égre...* – emlékezett Balogh Tamás egy hajdani szavalóversenyre.

– Taknyos latyakban dúltak lábai – intette le Tanárúr. – Nem Vörösmarty-év van.

Erre persze ittak. Tanárúr konyakot (a másodikat), Balogh Tamás kisfröccsöt (még mindig az elsőt), a többiek sört, bort, pálinkát, kinek mi volt a poharában.

Persze, Bartók- meg Márai-év van – ők ne tudnák! Csak a bőrkabátos kopasz nem ivott, pedig előtte is ott kínálkozott a korsó, már süpedő habkoronával.

– Ezzel nyertem kilencszázhatvanötben – önérzeteskedett Balogh Tamás. – A Kerék utcai elődöntőben, az ám! A kerületiben meg a *Minek nevezzelekkel*...

– Minek nevezzelek? Az nem Vörösmarty, ennyit még én is tudok – rázta meg fejét a csapos. – Az József Attila. Tuti.

– Vagy Petőfi – kotyogott bele egy alkalmi vendég, de őt hamar lehurrogták. Ha Tanárúr nem szól, a csapos a nyerő.

– Üdvözlöm az akadémiát! – emelte meg poharát Pofapénz. – Hallgassák meg Balogh Tamás székfoglalóját!

Balogh Tamás zavarban volt. Tudta ő, ki írta a verset, hogyne tudta volna, ezerszer elmondta már, de a csapos nagy úr, a következő fröccs hitele függ tőle, az pedig nem akármilyen!

– Minek nevezzelek – kezdte hát –, írta khmm, József Attila.

– Alkoholista lejmos szemétnek nevezlek – köcögött Pofapénz –, nem másnak. És nem csak a merengés alkonyán.

– Ne túlozz – szólt rá halkan Tanárúr. – Küzd a betevőért, veled is előfordulhat. Nem akart lejmolni, szó se volt szemétségről.

Újra ittak, erre-e, ki tudja. Csak a kopasz nem nyúlt a poharához. Nézte, nézte a süppedő habot, a gyérülő buborékokat. Néha bólíntott egyet, de nem a többiek szavára. Magában, csak úgy, magában.

Gutentág esett be az ajtón.

– Vodka! – emelte lihegve a kezét. – Hallottátok? Lelőtték a Dozsót!

Álmélkodva néztek rá. Kilenc óra, és már részeg? Hanyatlik a gondnok úr, hanyatlik, semmi kétség.

– Engemet, mi? – röhögött Dozsó, míg a sliccét gombolva visszatért a pulthoz. – Hol jártál, palikám?

– A Ladikban mondták, nem is akárik – dadogott Gutentág. – Jól megszívattak a trógerok!

– Sebaj, apám, igyál az ijedtségre! – ütött a vállára Dozsó. – Sztogramm, Tóbikám! – intett a csaposnak. – Akinek a halálhírét keltik, örökké él! Egyszer is a Vakegérben...

A bőrkabátos, kopasz ember lassan felállt. Megigazította székét, benyúlt méretes kabátja alá, kis uzit húzott elő, s alig célozva egy rövid sorozatot küldött Dozsó mellébe. Majd komótosan felemelte korsóját, egy szuszra kiitta a sörét. Bólíntott, pénzt lökött az asztalra, majd hátra se nézve elhagyta az ivót.

– Négy golyó, anyám! – ocsúdott Balogh Tamás. – Hívjátok a mentőt!

A csapos rémülten vacakolt a telefonnal, Tanárúrnak kellett elvennie tőle.

– Lőtt sebek – magyarázta. – Négyet látok. Él még. Tüdőt, azt biztos... Szólok a rendőrségnek. A sétányon be tudnak jönni. Ez az egy kocsmá van erre.

Egy perc alatt ürült ki a faház. Csak Tanárúr maradt, meg egy szótlan kékruhás vendég, s persze Balogh Tamás, de ő nem önszántából, dehogy, a rémült csapos szorongatta még mindig a karját.

– Jaj, Uramisten, Uramisten! – ismételte a nagydarab ember, beleveszve az erősödő szirénaszóba. – Jaj, Uramisten!

Tanárúr Dozsó száját tisztogatta a vértől, a derékszíját már kicsatolta, szétnyitotta az ingét, többet nem tehetett.

– Ilyet is láttam már – nyögte Balogh Tamás. – Amikor repültem.

– Naná, amikor repültél – szabadult ki a pillanat nyűgéből a csapos. Elvigyorodott. – Lógsz a fröccsel! De elengedem, ha megmondod a frankót.

Már megint egy mondat

– Micsoda gagyi próza ez?! – sóhajtott Tanárúr, míg az alig gyűrött folyóirattal (*Az irodalom visszavág*) tisztogatta konyakja mellett a könyöklő márványlapját hajnali méltatlan elődje bő reggelijének morzsáitól.

Egyetlen mondat, s mennyi információ! A sóhaj tartalmára még visszatérünk, nézzük csupán a többit. Ki is ez a Tanárúr? A kocsmá törzsvendége, természetesen, otthonos mozdulataiból ez sugárzik. A csapos kéretlenül hozta első konyakját (tálcán, vékony pohárban, kísérről), ez is a helyiértékét bizonyítja. Tanárúr konyakot iszik – pontosabban brendit, mindig csak egyet, lassan kortyolva, pohárka kísérről. Ad magára. Az úr a pokolban is úr. Az alig gyűrött folyóirat azt igazolja, hogy Tanárúr lépést tart az irodalommal, a kevésbé bevett lapokat is átnézi, ha hozzájuk jut. Nem, nem lopja a folyóiratokat, csak magánál felejt egyet-egyet, amikor a reggeli áruátvételnél segít Pofapénznek szortírozni a rengeteg papírt. A bódénál át szokta lapozni a *Kortárs*, a *Holmi*, a *Parnasszus*, a *2000*, a *Magyar Napló* minden friss számát, az *Ezredvéget* (kétszer!) meg is vette, olvasgatja a *Tekintetet*, a *Hiteket*, a *Vigiliát*, a *Mozgó Világot*, s ki tudja még, mit. Pofapénznek fogalma lehet róla, de ritkán szól, Tanárúr ugyanis esténként rendszerint visszadja a nála ragadt példányokat. S csak elvétve foltosan, nyúzottan.

Tanárúrnak köztudottan jár a márványlapos könyöklő, járnival nem jár senki másnak. Ki tudja, milyen ódon műintézetből került ide ez az egy masszív darab, a többi persze szokványos, márványerezetű dekorlemez borított, olcsó pult. A márvány egyedül a Tanárúré, ha nem veszi éppen igénybe, a többiek elnézik, hogy valaki jöttment odatámaszkodjék, elnézik, de nem ünneplik meg. Így hát az az ismeretlen, akinek

fogyasztói nyomait Tanárúr éppen lesöpörte, csak méltatlan asztalelőd lehetett, egy betolakodó, senki más. De mégsem volt akárki, a nyomok mutatják, rendesen megreggelizett, nem egy köpögácsát nyomott le a fröccs alá, nem, rántott húst evett, ropogós zsemlebe helyezett, bő zsírban kisütött, valódi rántott húst, barna sört ivott rá, üvegből, még szép, mert olyat itt nem csapolnak. Tanárúr elképzelte. Bőrzakós kamionsofőr lehetett, mögötte-előtte ezer kilométer, kell az energia. Lehetett valami örökké félreértett értelmiségi, aki egész éjszakás szájtépés után loholt a szellemi műhelynek hazudott hivatalába, s így fedte el a szesz és a füst szagát. Lehetett lottónyertes is, de akkor Pofapénz tudna róla. Nem, nem.

De vissza a mondathoz! A keretet ismerjük már, nézzük a bekeretezett sóhaj. „Micsoda gagyi próza ez?!” Hihetnénk, hogy a folyóiratban talált valami rossz novellát, regényrészletet, de ez lehetetlen, eddig még fel sem lapozta. Hallhatott volna valamit a csapos előtt harsogó rádióból, de abból csak rágógumizene ömlik vagy a blödliző műsorvezetők faragatlan marhasága. Nem, nem, Tanárúr kívülről hozta, fejében vagy zsíros, kopott irattáskájában hurcolta ide felháborodásának tárgyát. Így volt. A gondosan megtisztított márványlapon, biztonságos távolságra a brendis-kísérős tálcától, máris ott fehérlett egy kézírathalmaz. Kézirat, hehe, göcögte volt gyakorta Tanárúr, gépirat ez, ma már senki sem ír kézzel. Szóval egy halom sűrűn telegépelt (nyomtatott, printelt) géppapír került elő a bőrmappából. Erre vonatkozott a félig kérdő, félig felkiáltó méltatlankodás.

Ki követte el a felháborító merényletet Tanárúr jó ízlése ellen, nem érdekes. Ilyet itt nem illik firtatni, de nem is érdeklí a törzsvendégeket. Tudják ugyan, hogy Tanárúr néha valami irodalmi segédmunkát végez, de hallgatnak róla. Nem nagy dicsőség ez a hajdani legendás magyartanárnak, rossz írók rossz történeteiből kiadható könyvet fabrikálni, s alázatosan besöpörni az alamizsnát. Dehát Balogh Tamás üres üvegeket gyűjt, a Lejmos, amíg bírta, az asztalokról hordta vissza a poharakat, Dozsó meg, persze régebben, pályafutása elején, igen, zsarolta a csónakházakban bujkáló párocskákat. Senki sem büszkélkedik itt a mellékesével. De minősíteniük szabad, ki köpködni szokott, ki meg, mint

Tanárúr, kommentálja időnként a dolgot, micsoda gagyi próza ez, ugye, micsoda gagyi élet.

A piros tintával alaposan kidekorált kéziratkupac mellé még egy, no, egy sokkal kisebb papírköteg is került. Erre nem legyintett a Tanárúr, nem bizony, inkább gyöngéden, ha lehet így tenni egy papírral, megsimogatta. Nem nyitotta fel az összefűzött lapokat, nem, dehogy. Mit rejtenek a rendezett lapok, senki sem tudja, ez Tanárúr legféltettebb titka. Nem nézhet bele senki, még a csapos Tóbi sem. Csak a hallgatag kékruhás a sarokban, néha-néha, úgy mondják, de őneki is csak egy-egy oldalt mutat meg az öreg, óvatosan, soha sem többet. Az meg hallgat erről is, hallgat ő mindenről.

De máris messze jutottunk a mondattól, igen, de hát így van ez. Belelépünk egy élénk eső szövegbe, s már ki tudja, merre járunk. Ezt Balogh Tamásnak magyarázta el egyszer valaki, talán a Burma, sajnos, öt sör után, így ki emlékezik már, miféle következtetésre jutottak, ha jutottak egyáltalán valamire.

Tikteket is láttalak...

– Tanárúr, tényleg te mentetted meg a Dozsót? – kérdezte Gutentág az újra nyitva tartó faházban. – Nekem sürgősen el kellett húznom az izéhez...

– Megmentettem? – gondolkodott el Tanárúr. – Nem tudom. Élt, amikor elvitték, élt még. De nem tennék fel rá egy konyakot, hogy még mindig...

– Négy golyó – bólogatott Balogh Tamás. – Annyi ment át rajta. Az összes vére kifolyt, úgy éljek.

– Feldobta a talpát – szólt közbe Tóbi, a csapos. – Este mondták a zsernyákok, amikor a családjáról kérdeztek.

– A családjáról? – csodálkozott Gutentág.

– A Kisdozsóról, na. El is küldtem őket hozzá, de nem volt otthon.

– Lent piált a Golyósban – igazolta azonnal Balogh Tamás. – Amikor repültem, akkor is ott ült, épp ahol tegnap. De engem nem hívott meg egy kisfröccsre sem.

– Hogy hívott volna, mikor repültél?! Biztosan madárnak nézett – húzta el a száját a csapos. – Afféle keselyűnek, vagy mi.

– Nem akkor – sértődött meg Tamás. – Tegnap nem hívott meg.

– Tegnap se – vigyorgott Gutentág. – Nem olyan meghívós fajta az. Messze esett az alma a fájától, marha messze. Bezzeg a Dozsó mindenkit havernak tartott, fizetett, mint a...

– Mindenkit? Havernak? – húzta össze a szemét Pofapénz, aki éppen az utolsó mondat közepén esett be közéjük. – Tiszta haverságból törte el őt bordámat, naná. Azt pofázta mindenütt, hogy buzi zsidó vagyok.

– Meg Dózsa-drukker – egészítette ki Tóbi. – De nem ő dekorált ki, hanem a Lejmos.

– Ja, a húszkilós Lejmos! – keseredett neki Pofapénz. – A szűnyog-csödör. Az! Egyébként is meghalt...

– Csak azután, haver, csak azután! – oktatta ki a csapos. – Megszurkálta azt az öregcsajt, vagy kit, aztán a börtönben...

– Egy vén manusz volt... – kotyogott közbe Balogh Tamás. – És nem ő tette el, nem bizony. Csak vállalta, egy kocsmáért, úgy bizony. A Dozsó vette volna neki, nem más!

– Csak a Kisdozsó előtt ne pofázz erről – intette le Gutentág. – Könnyen mellékerülhetsz.

– Ki mellé? – értetlenkedett Balogh Tamás.

– Majd a miniszter mellé, te igen hülye – röhögött a csapos. – Az öreg manusz mellé, meg a Lejmos mellé, az óbudai stiglickertbe, majom. Tesz róla a Kisdozsó, ne félj.

Dozsó halálhíre megbolygatta a faház békéjét. Ismerősök, ismeretlenek adták egymásnak a kilincset. Mindenki Tanárúrral akart beszélni, esetleg a csapossal, no meg Balogh Tamással.

Ők hárman állták a sarat, Tanárúr precízen válaszolgatott, Tóbi elégedetten számolgatta a forgalmat, Balogh Tamás meg átszellemült mosollyal dobálta be a potyafeleseket, szopogatta a nagyfröccsöket. Egyre többet mosolygott, egyre lassabban mesélt.

– Az ukránok voltak, ugye? – vélte egy alkalmi vendég.

– Inkább az oroszok – rázta meg a fejét a társa. – Az ukránok Kalasnyikovot használnak.

– A szerbek sem lehettek, mert azok késsel intézik el az ilyesmit – csatlakozott hozzájuk egy rosszul öltözött nő.

– Fenét, az régen volt – nyilatkoztatta ki Gutentág. – De nem is a szerbek tették, mit is keresnének itt a szerbek. A békásmegyeriek voltak, frankón, a sánta Zupás csicskásai.

– A békásmegyeriek, ha csak azok nem – kezdett kialakulni a közvélekedés. Persze, ahogy fokozódott a mérlegelőkben a nyomás, úgy röppent fel egy-egy új teória: újpesti cigányokról, földönkívüli időzsarukról, pomázi ápoltakról, csillaghegyi betyárokról. De kalandozhatott bárhova a találékony képzelet, mindig ugyanarra a koszos padlóra hullott vissza: a békásiak voltak, nem vitás, s ha nem ők maguk, akkor az ő csókosuk, vagy a bérgyilkosuk, na.

Balogh Tamás már nemigen törődött sem Dozsóval, sem a bérgyilkossal. Magához húzott egy-egy újdonsült ismerőst, s a nagy repülésről beszélt nekik, mesélt, mesélt összefüggéstelenül, de boldogan.

– Végigrepültem az egész partot, úgy éljek – bukkant fel itt-ott a zajból az ezerszer ismételt nyitómondata. – Láttam a Bivalyost, a teniszpályákat, a Golyóst, az Evezőst, ezt a faházat is, megnéztem a csónakházakat, a stégeket, a vasúti hidat, tikteket is láttalak, az ám, még ezt a kuka kékruhást is, meg láttam Dozsót a Gizással, a Lejmost, ahogy két szappannal kavart a Barbibár előtt, két bazi nagy szappannal...

– Lökött ez a Balogh – magyarázta Tóbi Tanárúrnak. – Régebben, ha berúgott, csak a gázgyárról mesélt, főleg a kemencéről, igen. A Bulendát emlegette, a Sarus Bálintot, meg az éjszakai szikraesőt... Most meg ez a röpülés, folyton ez a repülés. Begolyózik rendesen, vihetitek a vigyorgóba. Még hogy repült...

– Mindnyájan repülünk egyszer – mélázott el Tanárúr.

– Repülünk hát – helyeselt Gutentág. – Hol a melóból rúgnak ki, hol a kocsmából. Engem meg most a csónakházból. Repülök én is...

– Te ezt nem érted – szögezte le Tanárúr.

A faházi, az utcára is kicsorgó csődület kapóra jött a közismert telep felhajtóknak. A Dozsó sorsára kíváncsi csoportok között el-elsuttogták ajánlataikat. Építkezésekre, lomtalanításra kerestek embereket, ácsot, kőművest, culágert, lóti-futit. Trógert, segéd munkást leginkább. Kaja, pia, néhány ezres – nemigen licitáltak egymásra. De új arcok is felbukkantak közöttük.

– Hat rugó, kaja, pia, szállítás – hadarták maguk elé. – Kereplőt, sípot nektek kell hozni. Könnyű meló.

– És kinek kell kerepelnünk? – kíváncsiskodott Balogh Tamás.

– Hat rugóért? Akárkinek! – rikkantott Gutentág. – Még az Úrjéznak is. Feleennyiért ásd egész nap az alapot.

– Én? – ütközött meg még a feltételezésen is Balogh Tamás. – Én árok?

– Na, azok, akik ásnak – hátrált meg Gutentág, s beállt a reménybeli bértüntetők sorába.

A szemüveges, barettes főszervező rámutatott néhányukra.

– Te meg te, és te is – mondta. – Előleg a kocsinál, indulás a Vakegértől másfél óra múlva. A neveket az asszisztensnőm felírja. Ha van nálatok valami papír.

– És én? – háborodott fel Gutentág, aki nem került a kiválasztottak közé.

– Te munkásőr voltál – vigyorgott az egyik szerencsésebb.

– Anyád volt munkásőr, a strichelés szünetében... – tornyosult fölébe a bukott gondnok.

– Elég! – kiáltott rá a főszervező, és egy doboz szprét húzott elő a zsebéből. – Voltál, nem voltál, a képed olyan. Talán majd legközelebb. Ha kussban leszel.

Gutentág eloldalgott. Beállt a pulthoz, s Tóbinak panaszkodta ki magát.

– Ha élne a Dozsó, adna ezeknek! – dünnyögte. – Elzavarná őket a kereplős anyjukba, nem kétszer! Sípolygon ezeknek a dalai láma. Adna nekik a Dozsó olyan sípot...

– Ő adta nekik – jegyezte meg Tanárúr halkan. – Legalábbis a pénzt rá. Láttam. Tízezreket, tudod, nem kettőt.

Gutentág egy darabig szóhoz sem jutott.

– Abból telik sípra – nyögte ki végül, s megitta a harmadik vodkát. Bamba töprengéséből Balogh Tamás hangja billentette ki.

– Láttam a Bivalyost, a tenispályákat, a Golyóst, az Evezőst, ezt a faházat is, megnéztem a csónakházakat, a stégeket, a vasúti hidat, tikteket is láttalak, az ám, még azt a kuka kékruhást is, meg láttam Dozsót a Gizással, a Lejmost, ahogy két szappannal kavart a Barbibár előtt, két bazi nagy szappannal... – magyarázta valakinek. – Aztán láttam a Margit-hidat. Tikteket meg visszafelé, még ezt a köcsögöt is. Iszunk végre valamit?

Rólatok, lököttek!

Minden csoda három napig tart, a faházban lassan napirendre tértek Dozsó váratlan halála fölött. Lezárultak a kihallgatások, a helyszínelések hamar. Annyi új, fontos dolog történt azóta, ami elfedte a gyilkosságot! Tóbi új szállítótól vette a bort, napokig lehetett hasonlítani az előzővel.

– A régi félédes vörös jobb volt, de ez olcsóbb – így szólt a lassan kialakult közmegegyezés. – A fehér meg ugyanolyan. A savanyú is, az édes is. Csak a száraz vörös lett sokkal jobb. Kár, hogy drágább egy tízessel.

Gutentágot valóban kirúgták a csónakházból, s két nap alatt úgy eldőzerolták a patinás műintézetet, mintha soha sem uralta volna a Duna-sort.

– Lakópark épül – magyarázta a hajdani gondnok –, lakópark a bevándorló gazdagoknak, ugye, az idegenszívűeknek. Jól körülkerítik, gorillákkal őrzik, csiba a régieknek. Én meg mehetek kukázni.

Persze, senki sem féltette Gutentágot, az ő kapcsolataival! A szolgálati lakás helyett kapott egy garzont, naná, hogy nem a lakóparkban, egy lepusztult városi házban, de mégis egy saját lakást, a bútorait (meg a másokét is) átmentette, a végkielégítést is kicsikarta, abból ivott két

napig a fél faház. Elsejétől különben is dolgozik, rendes helyen, anyag-beszerező lesz, bizony! Ezt is meg kellett beszélni, meg is beszélte boldog-boldogtalan, akár ismerte az ebhitű gondnokot, akár nem. Anyag-beszerező, az nem akármilyen! Leesik ez-az, meg hát a kapcsolati tőke...

– A Gordon Peti is úgy kezdte – magyarázta Balogh Tamás. – Most meg milliomos, milliárdos, az ám. Övé a két legjobb szalon, meg az a csicsás klub, meg a franc tudja, mi...

– Pedig ült is – bólintott a csapos.

– Foglalkozási ártalom – legyintett Balogh Tamás. – Másfél év azért a vagyonért, amit a gyárból kisíbolt! Feléért kétszer annyit is lenyomnék. De a Gutentág óvatosabb. Előbb mész te síttrre borhamisításért, mint ő anyagelszerzésért...

– Befogod a pofád? – hördült fel a csapos. – Ez a bor...

– Csak példa volt – ijedt meg Balogh.

– Rossz példa – emelte öklét Tóbi. – Ilyet nem akarok többet hallani. Mehetsz a pléhgombába poharat szedni!

– Onnan ki van tiltva! – szólt közbe az éppen belépő Pofapénz. – Beleszólt a nagyok dolgába!

– Miféle nagyokéba? – csodálkozott Tanárúr. – Nem is tudtam, hogy a nagyok a gombába járnak.

– No jó, a közepesen nagyok – visszakozott az újságos. – A Stabil meg a többiek.

– Stabil, a nagy! – röhögött Tóbi. – Nincs százhatvan centi az egész ember!

– De az esze kétszer akkora, mint a tiéd! – vágott vissza Pofapénz, és letelepedve az egyik asztal mellé a jövő heti kollektív szelvények kitöltéséhez kezdett.

– Ki száll be a Dozsó helyére? – kérdezte, főlsszemmel kitekintve a tipposzlopok piszkozatából. – Tudjátok, csak a pofapénzt kell leperkálni, aztán önjáró az egész. Pár hét, és dől a lé!

– Ha majd megjöttél Hawaiiából, akkor agitalj! – dörögött valaki.

– Egyszer bejön – kelt Pofapénz védelmére a csapos, aki maga is benne volt az újságos bulijában, néhány ezressel, igaz, de micsoda reményekkel. – A Kiskakukk is millát nyert...

– Hatvanezret – cáfolta volna vagy századszor a legendát Balogh Tamás, de senki sem hallgatott rá.

Szakállas öregember lépett be az ivóba. Nyítt, de tiszta, rendezett ruháiból múlt idők hangulata áradt. Méretes, szemmel láthatólag nehéz oldalzsákja a térdét verte. A söntéshez lépett, elgondolkodva babrált hatalmas, gubancos, ősz szakállában, majd megszólalt:

– Bor... Milyen boruk van?

– Amit lát, fater! – lökte oda foghegyről Tóbi.

– Az a piros, az görög? – tétovázott a szakállas.

– Görög – válaszolt Tóbi. – Legörög. A fehér meg bergengóc. Na, mondja már, öreg, hülyéknek nincs különórám!

Az öregember az olcsóbb vöröset választotta, maroknyi aprópénzből válogatta ki az érte járó.

– A templom elől jössz, tata? – kérdezte Gutentág. – Vigyázz, itt csak a saját csöveseinket szeretjük!

– A templomot lerombolják – nézett rá a szakállas.

Mindenki elhúzódot a tőle. Na, még egy örült! Az öregembert láthatóan nem zavarta a köré fagyott csönd, elvette poharát, lassan a szótlán kékruhás asztalához csoszogott, ahhoz bizony. Biccentett, leült, belekóstolt a borába.

Tanárúr visszatért márványkönyöklőjéhez, maga elé húzta a kidekorált lapokat, sóhajtva folytatta a javítgatást. Pár perc múlva dühösen lökte el maga elől az egész paksamétát.

– Idióta! Analfabéta barom! – dühöngte. – Minek ad az Isten tollat az ilyen kezébe...

– Ne mérgeledj – óvakodott mellé Balogh Tamás, még a poharát is vigyázva tette le a márványlapra. – Gondolj arra, hogy ha ráérnél, te mennyivel különbet írnál. Olyan péhovárdosat, he?

– Hiszen ráérek én – vált váratlanul közlékennyé Tanárúr. – Másom sincs, mint időm. De nem rejtői marhaságokra gondolnék... Tolsztoj, Dosztojevszkij, Bulgakov – igen. Garcia Marquez, igen! Az az irodalom.

– Az hát – jött zavarba Balogh Tamás. – Akkor miért nem írsz olyanokat? Meg se kottyanna neked! Könnyebb másokat javítgatni, csempülni?

– Honnan veszed, hogy nem írok? – hördült fel Tanárúr. – Mert nem dúdolgatom a füledbe?

Lassan az eddig alig-alig érintett papírköteget húzta maga elé.

– Mit gondolsz, mi ez? – kérdezte Tamást, de mindjárt válaszolt is helyette. – Ez itt a regényem. A Regény, ha így mondhatom.

Mindenki ránézett. Bevallotta! Tanárúr regényt ír. Hát persze, gondolhatták volna. Mi sem természetesebb, ugye, Tanárúr nem evilági ember. Már az örökös kíséző meg a tálca is erre vallott. Naná, hogy regényt! Csak Gutentág próbálta tréfára venni a dolgot.

– Minek regényt írni, amíg a békási piac mellett, a soron egy százasért kettőt is adnak? – vigyorgott, de a többiek tekintete beléfagyasztotta a folytatást.

– Miről szól ez a regény? – simogatta végig tekintetével Balogh Tamás a kéziratot, s a keze is elindult felé. – Szívesen elolvasnám.

– Lassan, lassan! – állította meg az öreg. – Egyelőre ebben az egy példányban létezik. A Burmának hoztam, ő csináltat a filmgyárban néhány másolatot, azokból kaphatsz. Nemsoká kiadatom, akkor meg is veheted. Tudod, a könyvesboltban.

– De miről szól? Csak nem a faházról? – aggodalmaskodott Tóbi.

– Ne rinyálj! – próbálta átvenni a szót Gutentág. – Tanárúr megbocsátó a borvizezőkkel.

– Azért iszik konyakot! – bólintott a Törpe, aki eddig szótlanul támasztotta a pultot.

Balogh Tamás makacsul visszatért eredeti kérdéshez.

– Miről szól?

Tanárúr zavartan fészkelődött a váratlan közfigyelem közepén.

– Egy regény mindenről szól – válaszolt aztán. – A világról, ugye, a voltról, a vanról, a leszről.

– Még egy konyakot a Tanárúrnak! – Pofapénz is otthagya tipposzlopait. – Persze, hogy a világról szól, minden a világról szól. De mi a története?

– Hát a története, az bizony... – húzódott vissza Tanárúr. – Szóval több története van. Bemutatja ezt az egész gengszterváltást. Győztesek és vesztesek között, ugye. Sorsokon keresztül, ahogy kell. Rólatok szól, lököttek.

– A faházat is bemutatja? – ragaszkodott Tóbi korábbi problémájához.

– A maga módján ezt is. Ne aggódj! – mosolyodott el az öreg. – Nem jön ki a rendőr. Pedig mindnyájan szerepeltek benne, te is, ez a Balogh gyerek is, Gutentág, Dozsó, Pofapénz, Lejmos, a Törpe...

– Hát történeteink éppen vannak – ingatta fejét Balogh Tamás. – Én is gondoltam rá, hogy meg kéne írni őket. Amikor repültem, csak ez járt a fejemben, úgy éljek. Hogy majd valaki megírja, talán a Burma, mondjuk. De hogy a Tanárúr...

– Mindig ehhez a repüléshez... Pont a te marhaságaid érdekelnek valakit! – mérgelődött Tóbi. – A Tanárúr regényéről pofázunk, értve? Ott tartottunk, hogy én is benne vagyok.

– Éppen te ne lennél? – somolygott Tanárúr. – Ha már a Törpe, a Csur, a Pofapénz benne van, hogy is hiányozhatnál éppen te? Hiszen még ez a kékruhás néma is szerepel.

– Na, ő aztán csak valami főszereplő lehet – fanyalgott Gutentág.

– Olyasféle – hagyta rá Tanárúr. – Főszereplő, mint mi, mindannyian.

Na, szervusz, társam!

– Gutentág, te itt?! – csodálkozott az öltönyös ember, amikor körbenézett a faházban, s rábukkant Dozsó régi üzletfelére.

– Repültem a csónakházból, doktor úr, megszűnt a cégem is... – sóhajtott a bukott gondnok. – Készültem is hozzád, tisztelettel, hogy a papírokat elrendezzük. A Sunya néven futott, tudod.

– Ráérünk az adóév végéig, de azért gyere be – próbált emlékezni a cégre az ügyvéd. – Most a Kisdozsót keresem, a hagyaték ügyében, a Dozsóéban, sajnos. Tényleg itt halálozott el?

– El-ha-lá-lo-zott? Lelőtték, mint egy rühes kutyát – kotyogott közbe a Törpe.

– Kérdezett valaki? – förmedt rá Gutentág. – Ne üsd az orrod a... a mások dolgába.

– A *nagyok* dolgába, ugye? – fortyant fel a Törpe. – Már megint kezdéd?!

Az öltönyös ember nyugtatón tette vállára a kezét.

– Senki sem bántja magát, ember. Inkább azt mondja meg, nem látta-e a Kisdozsót?

– A Kisdozsót? – csillant ravaszul a Törpe szeme. – Hát azon bizony gondolkodnom kell.

– Hát gondolkozzon – biztatta az ügyvéd. – Egy nagyfröccs segít?

– Egy korsó Dreher inkább – bólintott a Törpe, s miután nagyot kortyolt az elé tett italból, kivágta: – Én ugyan nem láttam, de a Balogh Tamás folyton beszél vele!

– A kemencés Balogh? Azt védtem valami gyári aprólopásügyben. Az a Balogh Tamás?

– Csakis – kortyolt újabbat a Törpe.

– És ő hol van? – türelmetlenkedett az ügyvéd.

– Öt perc, és itt lesz – vigyorgott Tóbi –, mert már tíz perce nem volt itt. Üljön le addig, doktor úr, legyen a vendégem!

Az ügyvéd az órájára nézett, sóhajtott, nehéz, nehéz, de mire letelepedett Pofapénz asztalához, már meg is érkezett Balogh Tamás.

– Végre, végre! – a jogász harsányan üdvözölte őt, majd maga mellé intette.

– Balogh úr, maga komoly ember – kezdte, s Balogh Tamás azonnal kihúzta magát. Úr! Komoly ember! Mindenki hallhatta, nem semmi! – Balogh úr, magára kétszeresen szükségem van.

– Mondja, ügyvéd úr! – biztatta a felmagasztosult ember. – Előtte nincs titok – intett Pofapénzre –, haver! Mi az a kettő?

– Először is Kisdozsót keresem, az apja hagyatékának ügyében. Igen, igen, szomorú eset. A másik is ezzel van összefüggésben.

Pofapénz szedelőzködött, elköszönt.

– Most már nyugodtabban beszélhetünk – lélegzett fel az ügyvéd. – Tudja, mindent, mindent a Kisdozsó örököl.

– Egyke – bólintott Balogh Tamás.

– Addig nincs is baj, amíg a lakásról, autóról, ingóságokról beszélünk – kezdett hosszabb magyarázatba a jogász. – Azt holnap, holnap meg-

kaphatja. De a vállalkozások! Azok vezetésére Kisdozsó egyszerűen alkalmatlan. Ráadásul elég szövevényes az egész. A cégek nem is Dozsó nevén vannak, a Lejmosén, Sunyáén, a fene tudja még, kién. Egyszerűbb lenne, ha egy megbízható ember, egy megbízható ember mindet megvenné, egyesítve vagy külön-külön. Kisdozsó megkapná a pénzt, neki annyi, a cégek meg működhetnének tovább.

– Értem – mondta Balogh Tamás, pedig nem értett semmit.

– Magára gondoltam, Balogh úr! Maga megveszi a cégeket, kifizeti Kisdozsót, s vidáman él, amíg meg nem hal.

Balogh Tamás hirtelen a négy vérző lyukra gondolt, ott, a Dozsó mellkasán, naná, majd a moziban.

– Nincs nekem egy vasam se, ügyvéd úr – tiltakozott. – Amióta megszünt a kemence, csak tengek-lengek.

– Nem is kell pénz – nyugtatta meg a másik. – Én kölcsönzöm az egészet. Így a fele az enyém lesz, jogtisztán, maga meg a társammá, a társammá válik. Vagyis hát én leszek a maga csendestársa. Balogh és társa részvénytársaság, jól hangzik, nem? A bevételek kilencven százalékát, persze adózás utáni nyereségről beszélek, én kapom, egészen addig, amíg a befektetésem a kamatos kamatokkal együtt meg nem térül. Pár év, aztán minden második forint a magáé. Vagyis hát euró, mert addigra euróban számolunk. S az a tíz százalék, ami addig önnek jut, az se csak kisfröccsre elég.

– Nem is tudom – szédült meg Balogh Tamás. – Nem kéne a Tanárúrral megbeszelnünk?

– Isten ments! – húzta össze a szemöldökét az ügyvéd. – Még beleírja, beleírja a regényébe!

– Maga azt is tudja, hogy regényt ír? – csodálkozott Tamás.

– Én mindent tudok – jelentette ki gögösen a jogász. – Tehát pár napig senkinek egy szót se! Holnap jöjjön be az irodámba, lepapírozzuk, lepapírozzuk az egészet, aztán dőlhet a lé... A forma kedvéért hozzon magával valami aprópénzt is, húszezret, mondjuk, illetékre, mifénére. Meg az igazolványait se felejtse otthon.

– Nem, dehogy, persze – Balogh Tamás még nem fogta fel a szerencsését. Az ügyvéd felállt, kezét nyújtotta.

– Na, szervusz, társam! – mosolyodott el, s csak az ajtóból szólt vissza az elképedt Tamásnak. – Most keresd meg a Kisdozsót, és mondd meg neki, hogy még ma várom. Még ma, nem később!

Alig hagyta el az ügyvéd a faházat, máris új betolakodó lépett be. Gyönyörű nő volt, túl ugyan az első tavaszán, de minden kellemes tartozékkal felszerelve. Elegáns volt, a faház öltözködési sztenderdjéhez képest kirívóan elegáns, akár az operabálban is megjelenhetett volna. Néhányan látásból ismerték, aki egyszer látta elegáns sportkocsijában feszíteni, soha sem felejtette el.

– Az anyja! – nyögött fel Gutentág.

– Szólt valamit, uram? – kérdezte a nő, majd választ sem várva hátával a söntéspultnak támaszkodott, szembefordult a törzsvendégekkel.

– Bemutatkoznék, uraim, hölgyeim! – hajolt meg félig komolyan, félig gúnyosan. – Fodros Nóra vagyok, biztosan sokan ismernek. Én kezelem a hm, hősi halált halt Dozsó, hm, ügyeit. Maguk, úgy tudom, mind a barátai voltak. Hát magukra számítok én is. Aki Dozsó barátja volt, az az én barátom.

Ki ne akart volna a bombázó barátja lenni! Olyan hangzavar támadt, mint mikor Dozsó két kanna vodkát osztott ki, potyán. Csak Balogh Tamás akadékoskodott.

– Nem az ügyvéd úr intézi a hagyatékot? – kérdezte. – Az előbb be..., azaz tárgyaltam vele.

– Nocsak! – mérte végig Fodros Nóra. – Maga lesz a társ, mi? Nyugodjon meg, az üzleti ügyeket az a zugfirkász intézi. Én, hm, a lelki örökségét gondozom.

– Lelki örökségét? – ámult el Pofapénz. – Hát az kis helyen elférne.

– A többi már nem szól magának – villant rá hidegen a nő tekintete. – Saját érdekében kérem, távozzon. Vagy én megyek el. Tíz perc múlva visszajöhet.

Pofapénz tiltakozni akart, majd éppen egy betolakodó fogja kiröpiíteni, de látta, a többség jobban kíváncsi a nőre, mint őrá.

– Tíz perc – mondta önérzetét ápoló hangsúllyal, és kiment.

Szakértő nélkül nem lehet

Kétszer tíz perc is eltelt, Pofapénz rég visszaóvakodott a bora mellé, a bombázó meg messze járt már.

Döbrent csend uralkodott a faházban. Ilyet még a legdörzsöltebbek sem hallottak, Fodros Nóra szavai felforgatták a világrendjüket. Jó, jó, tudták ők, hogy van ilyen, messziről talán láttak is belőle valamit. De így, szemtől szembe! Még a csapos Tóbi is lemerevedett.

– Nézzük, mit is hallottunk – tért vissza a hétköznapihoz Tanárúr. – Legalább három dolgot.

– Hármat? – hörrent fel Gutentág. – De harminchármat is ér. Úgy éljen a Balogh Tamás.

– Hármat – ismételte Tanárúr, és felemelte jobb kezét, az ujjain számlálta: – Egy: Dozsót a sánta Zupás lövette le.

– Ezt én mindjárt mondtam – bólogatott Gutentág.

– Mondtad – hagyta rá Tanárúr, és tovább számlált: – Kettő: nem a csókosával, hanem egy albán bérgyilkossal dolgoztatt.

– Sejtettem – kotyogta közbe a Törpe.

– Azt, hogy albán, mi? – förmedt rá a bukott gondnok. – A hallgatásából kiértetted, mi? Jobb, ha bekúszol a pult alá... A porbafingó nyelvzseni!

– Te sem vagy valami égimeszelő – vette védelmébe Pofapénz a Törpét. – Nem unod a természetével csesztetni?

– Cseszteti a fene, csak mindenbe beleugat. Mint egy törpe dakszli.

– Én egyszer széttéplek – vicsorgott a Törpe.

– Mint mondtam – mutatott rá fensőségesen Gutentág. – Egy kótórékb.

– Kuss legyen! – dörrent közéjük Tóbi. – A Tanárúr pofázik, már elnézést, Tanárúr!

– Háromnál tartunk – mutatta, és mondta halkan az öreg. – Ajánlatot kaptunk, igen, mégpedig nagyon bőkezű ajánlatot arra, hogy öljük meg azt az albánt a megbízójával együtt.

– Marhaság! – morogta Csur, aki eddig csak csendes szemlélője volt az eseményeknek. Most jött ki a kórházból, sok volt a bepótolnivalója. Borban, információban egyaránt. – Nem vagyunk mink gyilkosok!

A volt tévérendező, aki mostanában a filmgyár körül sertepertélt, megkésve érkezett. Lemaradt a nagyjelenetekről. Balogh Tamás mellé telepedett, s megpróbált képbe kerülni.

– Három decit tisztán a barátomnak! – vásárolta meg a bizalmat, nem hiába, kapkodhatta is a fejét.

– Pont olyan hihetetlen volt minden, mint amikor repültem – lelkesedett Balogh Tamás. – Bejött egy csaj, egy bombázó, tudod, valami Fodros Nóra.

– Ismerem – mosolyodott el Burma, a rendező. – Veszedelmes csaj! Régebben elég közismert volt. Akkoriban Angyalföldön, Újlipótvárosban kavart. Pár éve került a Rómaira.

– Még verset is írtak róla – erősítette meg Pofapénz. – Amikor megkért, hogy menjek ki, előkapartam a bódéból azt a folyóiratot, amelyikben benne van. Figyeljete, na, itt lesz, *Néhány limerick*, ez a címe, s a tizenegyedik szől róla. Valami óbudai fazon írta. A Burma haverja, szokott itt piálni.

*Angyalföldön Fodros Nóra
Mindig hajlamos a jóra –
Jó bor, jó sör, pálinka,
Minden jóra rábírja,
Hálás vendég Fodros Nóra!*

– Ez a régi Nóráról szól – csóválta meg a fejét Burma. – Ma már nem őt bírják rá a jóra, főleg nem piával. Menő üzletasszony, képviselőjelölt, igen furcsa, de annál veszedelmesebb kapcsolatokkal. Csodálom, hogy leereszkedett hozzátok. Mit akart? A verssel ellentétben jót nem, az biztos.

Tanárúr egy blokk hátuljára felfirkált néhány sort.

– Ezt hallgassátok meg – mondta, és már olvasta is.

A Rómain Fodros Nóra

Hajlamos a váltott lóra.

Bárhol lesztek vesztesek,

Bírátok csak ő lehet:

Nagyasszonyunk, Fodros Nóra!

– Na, ez is egy limerick! – tette hozzá. – S az előbbinél igazabb.

– Mi az, hogy limerick? – támadt fel a hajdani versmondó kíváncsisága Balogh Tamásban.

– Kit érdekel? – dühöngött Gutentág. – Idejön egy kikent-kifent liba, és ti máris verseket írtok! Mint a suttyók a nasiban!

– És micsoda az a nasi? – csapott le rá Burma.

– Micsoda, micsoda – enyhült meg a bukott gondnok. – Hát az inasiskola, a szakmunkásképző, na. Ott én is írtam verseket.

– A limerick pedig egy angol versforma – vette vissza a szót Tanárúr.

– Szigorú szabályai vannak, hangsúlyos jambusban íródik, ezt magyarul ugye mellőzzük. Meg kell jelölni a helyszínt, a főszereplőt, az utolsó sornak valamelyik ismétlésével vissza kell ütnie az első két sor párrimére...

– Limerick pedig egy ír kikötőváros. Régen a halászaírók és a csipkeverőírók volt híres – egészítette ki Burma. – Állítólag ott találták ki ezeket a verseket. De akkoriban igen trágárul szóltak...

– Vegye át, fiam, a doktori oklevelét – legyintett rá kegyesen Gutentág. – De nem térhetnének át a kanca ajánlatára?

Balogh Tamás elmélázott. A húszezer forintba gondolt, amit holnap vinnie kell az ügyvédnek. Mondhatott volna százezret is, egyforma lenne az esély. De azt könnyebb kimondani: momentán nincs nálam száz rugó... Fodros Nóra adna előleget. Egy százalék, mi az? Kell a költségekre, asszonyom. Itt van, Balogh úr. Így lenne, nem másképp. Balogh úr, vigyázzon magára! Még ezt is mondaná. Maga komoly ember!

Csur közben Gutentágra támadt.

– Mi a fenét lehet erről az ajánlatról beszélni? Két milla nagy pénz, nem mondom. De a sánta izé, a Zupás ezredes elvtárs sem akárki. Az a puskás meg hetedhét országon túl jár azóta! Még hogy megölni!

– Beszélni azért lehet róla – akadémikuskodott váratlanul Pofapénz. – Valamiről kell beszélnünk, nem? Én már unom Balogh Tamás repülését.

– Ilyesmiről még beszélni is veszélyes – jegyezte meg Tanárúr.

– Veszélyes, veszélyes – hümmögött Tóbi, a csapos. – Mindenesetre nálam van a csaj telefonszáma. Kár lenne, ha valamelyik jöttment szakítaná le azt a két ruhát...

– Ruhát? Ja, értem – motyogta a Törpe. – Mondjuk, meghallotta a szakállas öreg, meg a kékruhás, mert hallhatták, ugye? Most ott néznek maguk elé a sarokban, de holnap már ott vannak a nőnél.

– Arra készülnek – erősítette meg Csuri. – Ezek olyanok.

– Adok én ezeknek – horgadt fel Balogh Tamás, hiszen az ő holdbéli húszezrese is veszélybe került. – Ide azt a telefonszámot! Én elvállalom!

– Te? Egyedül? – fintorgott Gutentág. – Hiszen a csigától is bocsánatot kérsz, ha félrerúgod az útból.

– A csigától, mi? Majd én megmutatom! Csapatot szervezek, úgy éljek! Társaságot! Balogh Tamás és Társai Szolgáltató Részvénytársaság – nem is hangzik rosszul! Mindjárt ízé, lepapírozzuk, vagy mi.

– Zárt vagy nyilvános részvénytársaságot? – gúnyolódott Pofapénz.

– Eleinte nyilvános lesz, később aztán zárt! – röhögött Gutentág. – Nagyon zárt. Mondhatjuk: életfogytiglan! Engem mindenesetre hagyj ki belőle.

– Engem is – bólintott Pofapénz. – Elég nekem az újságosbódé, meg hát fial a totó, az is nemsoká hoz annyt...

Tanárúr csak ingatta némán a fejét. Tóbi úgy csinált, mintha semmit sem hallott volna. Majd éppen ő közösködik egy Balogh Tamással!

A Törpe igen elgondolkodott. Ha a nagyobbak mögé áll, őt nem találják el, ha meg sikerül a dolog, többé még a Gutentág sem cseszegetheti a természetért. A pénz se lenne rossz, hisz haldoklik a cirkusz, kéthetente, ha hívják, akkor is csak egy-két napra, s utazhat a világ végére.

– Beszállok – mondta végül.

Gutentág csak felnyerített, de nem mondott semmit.

– Én is – nyögte ki, félig állítva, félig kérdezve Csuri. Mióta a nagyszájú szomszédasszonyánál levágta maga alatt a meggyfa ágát, nemigen hívják sehová. Két hónapig volt a kórházban, így kiesett a tetőfedők

csapatából is, mást visznek helyette. Régebben az erkélyén próbálkozott bútorjavítással, de feljelentették feketemunkáért. Hiába, asztalos műhely nélkül katona puska nélkül. Épp a múlt héten volt a csónaképítőknél, már majdnem bevették, nem is minimálbéren, amikor az a lüke Franci elmesélte a meggyfát a művezetőnek. Semmi sem lett hát a próba-időből. – Én is!

A szakállas öregember úgy eltűnt, mintha itt se lett volna. A kékruhás tekintetét is hiába kereste az újdonsült társaságalapító.

– Hát te? – reménykedett Balogh Tamás, és a volt rendezőhöz fordult.

– Én? Én nem vagyok végrehajtó típus – vigyorgott Burma. – De egy részvénytársaság nem lehet meg tanácsadó, vagy mi, mondjuk szakértő nélkül. Vegyél fel annak!

– Szakértő? Miben érted te azt a szakot? A sör meg a rum keverésében? – fanyalgott Gutentág. – Itt vérbosszú ügyben kellene szakértened, haver!

– Jogos bosszú ügyében – jelentette ki a Törpe. – Dozsó mindannyiunk haverja volt. Még a Pofapénzé is, bármennyire is titkolta.

– Hát nem nagy titokban rugdalt és zsidózott... – kezdte volna Pofapénz, de a Törpe frissensült ideológiájáról lepergett minden szó.

– Ha a barátomat bántják, olyan, mintha a testvéremet bántanák. Aki a testvéremet bántja, engemet bánt. Meg kell védenem őt. Ha meg nem tudtam megvédeni, meg kell bosszulnom. Világos?

– Szemet szemért, fogat fogért! – helyeselt Csuri.

– Szólhat bármit a rumszagértő, ez aztán jól összeállt csapat – gúnyolódott újra Gutentág. – Rozsda- és fércművek.

– Volt nálam egy regény – Burma olyan hangon szólalt meg, mint aki titkot árul el. – Forgatókönyvet kellett volna írnom belőle, csak hiányzott rá a pénz. De mire ez kiderült, már alaposan áttanulmányoztam minden sorát. Hát ez a regény egy tökéletes vérbosszúról szólt. Olyan maffiózószerű családok háborúskodása közepén, de mégis roppant tervszerűen történt minden. Itt van a kisujjamban... Először volt a tett. Mint itt a Dozsó kinyírása. Aztán a figyelmeztetés...

– Zsák a foltját – mondta Pofapénz, és becsapta kívülről a faház ajtaját.

Balogh Tamás a szélső asztalnál maga mellé ültette frissen kész csapatát. Összehajoltak, s csak a szakértő szavainak foszlányai jutottak el a többiekhez. Annyit azonban a jobb fülük kihallottak a suttogásból, hogy az igazgató- és végrehajtótanács megállapodott a sánta Zupás figyelmeztetésének módjában. De hogy mi lesz az, nem értették.

– Figyelmeztetés – dohogott Tóbi, a csapos. – Minek az, ha úgys hazavágják.

– Ezek? – húzta el a száját Gutentág. – Legfeljebb magukat. De még ahhoz is nyeretlenek.

Tanárúr elgondolkozva firkálgatott a blokk szélére.

– Igyunk már valamit! – hallatszott ki egy értelmes szó a kupak-tanácsból. Balogh Tamás kelletlenül a pulthoz támolgott, és teljes cégvezetői tekintélyét összeszedve négy fröccsöt kért. Négy kisfröccsöt.

– Nahát, ezekről is írhat sz egy olyan kimeriket, vagy mit, Tanárúr – köpte maga elé a szavakat Gutentág.

A gyufa korszerűtlen, te köcsög!

– Mennyi pénzünk van? – kérdezte a Törpe.

– Nekem van két százasom, meg apró – számolgatta Burma.

– Nekem ötvenöt – mondta Csuri.

– Nálam momentán... – tárta szét a kezét Balogh Tamás.

– Gondoltam – dünnyögte a törpe, s meglobogtatott egy kétszázast.

– Tehát a cég vagyona most négyszázötvenöt forint.

– Meg egy kis apró – egészítette ki a szakértő.

– Hát ebből sokra nem telik... – állapította meg Balogh Tamás. – Másképp kell megszerezni. Burma, te menj...

– Én értelmiségi vagyok – kapta fel a fejét a volt rendező. – Nem fogok benzint lopni vén fejemmel. Egyébként is agytrösztnek szerződtem, nem operatívnak.

– Pedig benzin nélkül nem megy – mondta a Törpe.

– Anélkül bajos – erősítette meg Csuri.

– Jó, csórok én egy kannányit – jelentette ki Balogh Tamás. – Gumi-csővem van, üres kanna hever a Vakegér mögött, leszívom a Gutentág tankját.

– Az lesz a legjobb! – helyeselt a Törpe. – A Gutentág úgys folyton részeg, ne vezessen.

– A felirat megvan? – nézett Tamás a rendezőre.

– Miféle felirat? – csodálkozott Burma.

– Hát a levél...

– Ja, az? Megvan a fejemben. „Tonió vére égbe kiált, holnap már onnan fogod hallgatni.” Így írták a könyvben. Dozsóval is jól hangzik.

– Marhaság! – vélte a Törpe. – Az ezredes nem fél semmiféle égtől. Elég ennyi: „Megdöglesz Dozsóért!” Aláírni nem kell. Rövidebb is, érthet is belőle.

– Ahogy akarod – egyezett bele Burma. – Estére megírom.

– Záróra után kiszögezzük a kaszinó bejáratához – határozott Balogh Tamás.

– Szög, kalapács – memorizálta Csuri.

– Rajzszög elég lesz – mondta a Törpe.

– De legalább négy! – figyelmeztetett a szakértő. – A négy sarkára.

– Könnyen törik – aggodalmaskodott Csuri.

– Legyen öt – nyugtázta a rendező.

– És ha kettő törik el? – gondolta tovább a kiszuperált asztalos.

– Három is megtartja – zárta le a vitát Balogh Tamás. – Tehát nézzük, mi is lesz. Éjfélkor találkozunk a kaszinó stégjénél. Én hozom a kannát. Burma a feliratot, no jó, levelet, Csuri a szöget.

– Rajzszögeket – pontosított a Törpe.

– Ötöt – bólított Csuri.

– Megvárjuk a zárórát, és ha a személyzet elment, odaosonunk a nagyházhoz – folytatta Balogh Tamás –, a tetejére öntjük a benzint. Meggyújtjuk, aztán futás!

– Fusson, akinek esze nincs – vetette ellene a szakértő. – Éppen arra sétálunk, értitek! Mi hívjuk fel a tűzoltókat, meg a rendőrséget is, a Csuri mobilján.

– Nincs is már mobilom – tiltakozott Csuri. – Elcseréltem a pléh-gombában.

– Két fröccsre, addig éljek! – háborodott fel Balogh Tamás, de a rendező folytatta.

– Akkor az én mobilomon hívjuk a zsarukat. „Nénó, nénó! – játszott a el az elképzelt jelenetet Burma. – Biztos úr, erre sétáltunk, kifűjtuk a gőzt, ugye, hát egyszerre mit látunk! Hát nem ég a kaszinó! No, gondoltuk, egynullaöt először, egynullahét másodszor. Jól tették, uraim. Köszönjük. Nincs mit. Jó éjszakát!” S máris megyünk tovább. A Barbi-bárban még iszunk egy valamit, arra épp elég a vagyunkunk...

– A többi már gyerekjáték, ha kész a terv – lélegzett fel Balogh Tamás. – Tehát éjfélig semmi pia, és akkor a stégnél!

– Pia... – révedt el a Törpe. – Annyi a saram, mint égen a csillag. Miből innék?

– Inni mindig van miből – szögezte le Balogh Tamás. – Hát vigyázatok!

Lassan jött el az este, jaj, de nagyon lassan. Balogh Tamás nem talált üres kannát a Vakegér mögött, miért is talált volna. Kénytelen volt el-emelni egy teli kannát a pincéből, bejáratos volt oda régen, nem felejtette el a bejutás titkát.

– Dupla haszon – magyarázta magának –, megvan a kanna, s van mivel eltölteni az időt éjfélig. Öt lityi! Igazi kannás! Most iszom néhány kortyot, s máris szaladok haza a slagért.

Elügetett a patakig, leült a partjára, és meghúzta a kannát.

Muskotályos! Ilyet nem tart a Tóbi, pedig hányszor tanácsolta neki! Könnyű, zamatos muskotályos, ez nem árt meg az embernek! Itatja magát, az igaz, de nem száll az ember fejébe. Nem bizony.

Tamás arra ébredt, hogy fázik. Be is sötétedett szépen, az esztergomi vonat éppen ott dőcögött a töltésen, annak reflektoránál nézte meg az óráját.

– Te jó ég, tizenegy óra! – kiáltott fel. – Rohannom kell!

A zakatolás felébresztette emlékezetét is: tudta, hogy éjfélre a kaszinó stégjénél kell lennie. Várják a haverok. Miért is? Valamit fel kell gyűjtani, ja, a santa Zupás kaszinóját. Hogy fázhatnak a srácok! Örülnek

majd a kannásnak, úgy ám! Több mint fél kanna, nem semmi! Szaporán lépegetett, végigsietett a kihalt parton, a hajdani csónakház sor maradéka előtt, végig, végig, be se nézett az itt-ott még nyitva tartó kocsmák kerítésén, pedig mintha az egyik ajtajában Gutentágot látta volna, a másik előtt pedig a kékruhás férfi ácsorgott a szakállas öregember társaságában. Talpalt, míg éjfél előtt tíz perccel a kaszinó stégjéhez nem ért.

Burma, Csuri már ott dideregtek, a Törpe imbolygó járassal szintén közeledett.

– Meghoztad? – köszöntötte Burma.

– Meg! – emelte magasra a kannát Balogh Tamás. – Meghúzzátok?

– Lökött vagy? – gurult méregbe Csuri.

– Épp idejében érkeztetek – mondta Burma. – Nem volt vendég, tavasszal előfordul, nem ritkán. Hideg van a parton. Félkor bezártak, s elhúztak, mint a vadlibák. Tiszta a levegő, kezdhettek.

Balogh Tamásban nehezen álltak össze a dolgok.

– Hogy is volt a terv? – kérdezte.

– Hát kiszögezzük a feliratot! – képedt el Burma.

– A levelet – magyarázta Csuri.

– Kirajszögezzük... – pontosított a Törpe.

– Hoztad a rajszögeket? – kérdezte Balogh Tamás.

– Hármat találtam – felelte megszeppenve Csuri. – Csak az egyik görbe. Egy kicsit görbe.

– Te részeg vagy! – döbrent rá Balogh Tamás.

– Te is! – állt ki az asztalos mellett Burma. – És az igazsághoz tartozik, hogy én is az vagyok. Csak nem eléggé.

– Én csak négy felest kaptam be – hencegett a Törpe.

– Elittátok a társaság vagyont? – gurult méregbe Tamás.

– Azt éppen nem – csapott a zsebére a Törpe. – Csak eladtunk, nos, ezt-azt.

– Mit? – Balogh Tamás rosszat sejtett.

– A feleségedtől elkértük a biciklidet – vallotta be Burma.

– Te úgyis limuzinnal jársz nemsokára – mondta halálosan komoly hangon a Törpe. – Csuri akar a sofőröd lenni, szerezz addig jogsit!

– Elég! – förmedt rájuk a botcsinálta főnök. – Ide azt a feliratot!

– Hát azt, azt éppen... azt otthon felejtettem – dadogta Burma.
– Sebaj! – rikkantott a Törpe. – Lefejtjük a kannás címkéjét, annak a hátára felkörmöljük.

Így is lett. Fél óra múlva ott díszelgett a fenyegetés, két rajszöggel felerősítve, a kaszinókert kapuján: MEGDÖGLESSZ A DOZSÓJÉRT.

– Na, most már önthetitek! – sóhajtott Burma.
– Biztos vagy benne? – tétovázott Balogh Tamás.
– Naná, hogy biztos! – válaszolt fáradtan a rendező.
– De ez muskotályos – magyarázta a kannahordó.
– Micsoda? – hörrent rá a Törpe. – Nem a Gutentág benzinje?
– A szesz is ég – védekezett bizonytalanul Balogh Tamás.
– Hová keveredtem! – sóhajtott Burma. – Az csak a pálinkára igaz.
– A borra is! – erősködött Csuri. – A nagyapámban is kigyulladt a bor.
– Próbáljuk ki – javasolta a Törpe.
– Próbáljuk – egyezett bele Balogh Tamás –, de csak egy nyeletnyivel! Burma óvatosan kiöntött féldecinyi bort a járdára.
– Gyorsan a gyufát! – kiáltotta.
– Nekem nincs gyufám – rázta meg a fejét a Törpe.
– Leszoktam a dohányzásról – magyarázta Csuri –, minek hordanék magammal?

– Én öngyújtót használok – mondta a rendező, most ő sejtett rosszat. – Csak az előbb elhagytam valahol, a cigimmal együtt. Tamás?

– Nálam van egy egész dobozzal – húzta ki magát a magára találó főnök. – Ha én nem lennék...

– Ezt hagyjuk! – dörögte a Törpe. – Add már oda neki!

Balogh Tamás előkotorta a dobozát, megrázta, csörögtek benne a gyufaszálak. Odahajította a skatulyát Burmának. Az elkapta, s máris kivette az első szálát. Végighúzta a doboz oldalán. Semmi. Kihúzott egy másikat, ugyanaz.

– Mi van? – türelmetlenkedett a Törpe.

– Gyakorló gyufák – mosolyodott el kínjában a rendező. – Ez a marha a használt gyufákat visszadugdossa a dobozba.

– Hogy ne szemeteljek – védekezett Balogh Tamás. – De biztos, hogy van ott jó is. Úgy éljek!

– Úgy élj! – emelkedett fel Burma. – Rossz, rossz – egyenként végigpróbálta az összes szálát. – Ez is rossz. Mind gyakorló, még ez is, na ez az utolsó, a fene a pofádba!

Tanítanivaló pofon csattant Balogh Tamás arcán.

– Ez nem volt szép – sértődött meg az áldozat, és bokszoállást vett fel. – Egyedül én gondoltam gyufára, aztán tessék. Egyébként is a gyufa korszerűtlen, te köcsög! Vigyáztál volna a gyújtódra...

– Uraim, uraim – toporgott Csuri. – Majd gyújtogatunk holnap. Mi lenne, hogyha a mait főpróbának tekintenénk?

– Ha rossz a főpróba, jó lesz az előadás – egyezett bele a rendező.

– Erre ihatunk is – tért magához a Törpe, és egy méretes laposüveget húzott elő bohóckabátja valamelyik rejtékéből. Meghúzta, aztán körbeadta.

Az utolsó korty szilva Balogh Tamásnak jutott. Megvilágosodása támadt tőle.

– Hiszen itt a bor is, a muskotályos! – kiáltotta. – Több ez két liternél!

Rövidesen már egy liternél sem volt több, s aztán egy cseppnél sem. Az üres kannát behajították a kaszinókertbe.

A bűnszövetkezet később elégedetten üldögélt egy partra húzott lakdikban, aztán egyikük erre dőlt, a másikuk arra. Békés hortyogás meghitt zaja futott végig a parton. A hajóállomás felől nagydarab ember óvakodott a kaszinó elé. Méretes asztali öngyújtót vett elő, meggyújtotta, egy szöggel kiékelte a szelepét. A lángoló szerkezetet bedugta a tető lehajló része alá, a tartóléchez, naná, hogy oda. Elégedetten bólintott, és eltűnt a sötétben.

A kaszinó főépülete öt perc múlva már hatalmas máglyaként lángolt, újabb csillagözönt ontva az áprilisi égre.

Itt komoly emberek vannak

– Arra ébredtem – mesélte Balogh Tamás –, hogy egy rendőr hajol fölé, és durván ráncigálja a pulóverem.

– Miután repültél? – kérdezte gúnyosan Gutentág.
 – Dehogya, épp most, ma hajnalban – bántódott meg Tamás. – Két másik a Törpét ébresztgette. A Csuri meg a Burma már ott álldogált, oldalt.
 – Te érted ezt? – fordult Gutentág Tóbihoz. Az csak széttárta a kezét.
 – Mit lehet ezen nem érteni?! – fortyant fel a Törpe. – Elszundítottunk a ladikban, a zsaruk ébresztettek fel.
 – A Ladikban nem lehet szunyálni – jelentette ki Sunya, aki naponta megfordult a jeles filatorigáti vendéglőben. – Kirepítik az embert.
 – Nem a kocsmában aludtunk, hanem egy igazi ladikban! – méltatlankodott a Törpe.
 – A kaszinónál, a parton – egészítette ki Csuri –, a sánta Zupásnak a kaszinójánál.
 – Berúgtatok, mi? – vigyorgott Gutentág.
 – Nem kérdés, professzorom, nem kérdés – dűnnyögte a félholt rendező. – Nem járulnál hozzá a gyógyszerezésemhez?
 Gutentág intett, Tóbi már tolta is a friss korsót a rendező elé. Burma hatalmasat húzott az életmentő italból.
 – Hallom, leégett a kaszinó – kezdte újra a beszélgetést a volt gondnok. – Ti meg épp ott voltatok.
 – Ott aludtunk – pontosított egyszerűen a rendező.
 – Azt mondják, a fal tövében találtak egy kannát, tele a ti koszos ujjlenyomataitokkal – folytatta Gutentág.
 – Mi dobtuk oda – kottyant közbe a Törpe. – Mert kiürült.
 – Abban volt a borunk – magyarázta Balogh Tamás. – A muskotályos. El is zavartak onnan bennünket, amikor kiderült.
 – Mi derült ki? – kíváncsiskodott Sunya.
 – Hogy nem benzin volt a kannában – szólalt meg újra Csuri. – Bár maradt volna benne néhány nyelet!
 – Benzin? – álmélkodott Sunya.
 – Nitroglicerin, te igen hülye! – vette át a szót a Törpe. – A muskotályos hiányzik neki, mert azt a Tóbi nem tart.
 – Jobb a rizling – zárta le a témát a maga részéről Sunya.
 – Te elkérte tőlem a Kanca telefonszámát – fordult Tóbi Balogh Tamáshoz.

– Meg valami figyelmeztetésről palávereztetek a sarokban – tette hozzá Gutentág.
 – Meg pénzetek is lett a kannásra – toldotta meg Tóbi, s a társaság többi tagjára mutatott. – Meg szilvára, söre, vodkára...
 – Pénzünk? – sértődött meg Balogh Tamás. – Piálni nem csak pénzből lehet.
 – Hol van nektek már hiteletek! – legyintett Tóbi. – Mégiscsak furcsa, hogy ti ott, meg az a tűz...
 – Ahhoz nekünk semmi közünk – tiltakozott a Törpe.
 – Sajnos – szontyolodott el látványosan Csuri. – Mert valaki nagyot kaszál azért a tűzéért. Vagy a Kancától, ha már így hívjuk, vagy valaki mástól.
 – Villám volt, úgy éljek – fordított a szón Balogh Tamás. – Gömbvillám, vagy mi a fene.
 – Gömbvillám, mi? – röhögött a bukott gondnok. – Ott gurigálta magát a parton föl és alá, nézd csak, mondta magában, ott a sánta Zupás kaszinója. Az anyja! Mindjárt ott, az eszenagy Balogh mellett. Nocsak, nocsak, nézzük meg közelebbről, ég-e... Hát égett.
 – Te voltál ott, vagy én? – vágott vissza Tamás. – Gömbvillám volt, és kész.
 – Mondtad a zsernyákoknak is?
 – Á, nem volt arra ideje – szólalt meg újra Csuri. – Amikor a főtörzs észrevette, hogy részegek vagyunk, meg a kannánk is borszagú, elzavart bennünket.
 – És ti elmentetek?
 – Mint a golyó – bólintott Burma. – Azt mondta, ha nem húzunk el, feljelent magánlaksértésért meg szemetelésért.
 – A ladik volt a magánlak, a kanna a szemét – magyarázta el a Törpe. – Ennyi esze van a rendőröknek.
 – Pedig gyújtogatás volt – erősködött Gutentág. – A Gizás mondta, hogy találtak egy bazi nagy kipreparált öngyújtót. Fél liter folyékony gáz fért bele.
 – Kipre... micsinált? – jött zavarba Csuri.
 – Egy szöveget vertek bele, na, hogy ne záródjon el.

– Hát van nekünk öngyújtónk? – tárta szét a kezét Balogh Tamás. – Pláne nagy! Még gyufánk se nem volt.

– Szögünk se – mondta a Törpe.

– Rajzszögünk is csak három – egészítette ki Csuri, és gyorsan hozzátette: – Csak az egyik volt kicsit görbe.

Pofapénz nyitotta ki az ajtót, maga elé engedte az éppen mögötte érkező szakállas öregembert, s maga is belépett.

– Hogy van a tisztelt Balogh erté? – kérdezte a kötelező rendelés után.

– Mintha az úthenger alól jönnének! Gyűjtogattunk, gyűjtogattunk?

– Anyád! – intezte el röviden Balogh Tamás.

– Ha nem ti, akkor ki? – kételkedett volna tovább az újságos, de Tamás már támadásba lendült.

– Inkább az öregembert kérdezd!

– Mi bajod a rabbival? – csodálkozott Pofapénz.

– Rabbi? – hökkent meg Tamás.

– Hát nem éppen – visszakozott Pofapénz. – De lehetne. Pont olyan: nagy szakáll, pajesz, kalap. Olyan ízé, tiszteletreméltó, nem?

– Olyan csöves, mint a többi, csak a zsákja nem nejlón... – vont a vállát Balogh Tamás. – Nagyon füleltek a kékruhással tegnap, míg a Kanca szövegelt.

– Jámbor öregember – kötötte az ebet a karóhoz az újságos. – Csóró csöves.

– Csak a szeme nem áll jól! – rikkantott a Törpe. – Megnézném én, mit hurcol abban a bazi nagy oldalzsákban. Lenne meglepetés!

– Lehet vagy húsz kiló – tódította Sunya. – Egészen lehúzza a vállát. Két hátsó sonka, meglátjátok.

– Rabbinál sonka? – csodálkozott Gutentág.

– Ki mondta, hogy rabbi? – kapta fel a fejét Tóbi, a csapos.

– A Pofapénz, az előbb!

– Én nem azt mondtam – védekezett az újságos. – Azt mondtam, hogy *olyan*, mint egy rabbi. Az nem ugyanaz.

– Rabbi vagy nem rabbi, azért én utánajárok a dolognak! – döntött Balogh Tamás, mert a lassan esedékesé váló húszezer forint bukkant fel a fejében. – Nem hagyom a húsz rongyot!

– Miféle húsz rongyot? – csodálkozott Csuri.

– Valaki tegnap lenyúlt tőlem húszezret – vallotta be Tamás.

– Tőled? Húszezret? Egyben nem is láttál annyit. És ki lopta el? – érdeklődött gúnyosan Gutentág.

– Hát – jött zavarba Balogh –, nem éppen ellopták, csak olyasféle. Megkaptam volna, ha valaki bele nem köp... Mindegy, hosszú. De ez a Rabbi volt, úgy éljek!

Az öregember riadtan észlelte, hogy felé fordul a közfigyelem. Már fölé tornyosodtak a részvénytársaság tagjai, még a Törpe is igencsak ágaskodott. Magához szorította hát a zsákot, segélykérően nézett körbe. Tanárúrra számított, de ő ma hiányzott a körből, nagyon hiányzott. A néma kékruhásra meg gondolni se mert.

– Na, Rabbi – bökte oldalba Balogh Tamás az öreget. – Hol vannak a tűzszerszámaid? Ne nézz úgy! Mit kaptál a Kancától a tábortűzéért? Ne mondd, hogy semmit!

Tóbi csörömpölni kezdett a pult mögött a poharakkal.

– Hagyjátok már azt a vén fazont! – kiáltotta feléjük. – Nem akarok még egy balhét!

– Ki bántja? – kérdezte Balogh Tamás. – Csak a zsákját nézzük meg.

– Keresi a húsz rongyot – mondta megértően Gutentág. – A helyében én is megnézném.

A részvénytársaság egyesült erővel lecibálta az öreg válláról a zsákot. Az asztalra fektették, kinyitották. Két hatalmas kőtábla került elő, szépen csiszolt, hosszú, téglalakú, szögletes lapok, csak a felső végük volt elkeréktve.

– Csak két kő – állapította meg csalódottan Burma.

Balogh Tamás elkeseredetten rázogatta a zsákot, de abból immár egy porszemet sem tudott kirázni.

– Lökött vagy te, Rabbi! – förmedt az öregre. – Két ilyen dögnehéz követ dédelgetsz?

– Ezekért a kövekért én negyven napig álltam a hegyen, hóban-fagyban! – emelkedett fel méltóságteljesen a szakállas öregember.

– Kár volt – kotyogott közbe a Törpe –, a Lajos utcai görögöknél két óra alatt megkaptad volna. Tudod, ott a márványboltban. Nem is drágán.

– A Lázár sírkövesnél a Bécsi úton még olcsóbb lett volna. És az is márványt ad, olaszt, nem akármilyet – tódította a háttérből Sunya, aki néha bedolgozott a kőfaragónak.

– Jó lett volna neked valami egyszerű, appart műkő is – vélte Csur.

– Azt is éppúgy lehet cipelni.

– Ha két követ összeütünk, szikra keletkezik – gondolkodott el a Törpe.
– Valami megberhelt öngyújtóról beszéltek – figyelmeztette Gutentág.
– Azért a szakállát megcibálom az öregnek – döntött Balogh Tamás.
– Hátha álszakáll. Biztos, ami biztos.

Ekkor felállt a kékruhás férfi. Kezét lassan tiltó mozdulattal a fenyegetőző felé emelte. A közeledő Balogh Tamás lendülete megtört, keze lehullott.

– Jól van, jól – hebegte. – Semmi. Megyek vissza inni. Már megyek.
– Megfizeti az Úr, addig is köszönöm – fordult társa felé a szakállas, de az már újra az asztallapot bámulta, egykedvűen, csendesen.

Ekkor érkezett meg Tanárúr. Tiszta ingben, fodrászolja, színjózsanul. Tóbi röviden tájékoztatta őt az eseményekről, a tűzről, a Rabbi köveiről, s nem feledkezett meg Balogh Tamás furcsa megfutamodásáról sem. Tanárúr meghallgatta a híreket, megitta első konyakját (tálcáról, kísérvél), aztán Balogh Tamáshoz fordult.

– Megvan a húszezred?
A holdbéli elnök-vezérigazgató szomorúan rázta a fejét.
– Én kölcsönzöm neked, egy feltétellel.
– Bármit kérhetsz – nézett rá hálásan Balogh Tamás.
– Csak egyet – mondta az öreg. – Azonnal felszámolod ezt a mafla részvénytársaságot.
– De hát épp a megalakításához kell a pénz! – kerekedett el Tamás szeme.

– Nem azt, barátom, ahhoz semmi közöm. Ezt itt – mutatott Csurrira, a Törpére meg a szundikáló rendezőre. – Az ő bőrüket ne vidd még egyszer vásárra!

Megígérte Tamás, hogyne ígérte volna! Már formálgatta is a szavakat, hogyan eressze szélnek a hamvába holt társaságot.

– Nagylelkű vagy, Tanárúr – szólt halkan Gutentág. – Sose látod azt a pénzt.

– Tudom – válaszolt az öreg. – De ma ünnepnapom van, új, valódi értelmiségi életet kezdek. Ahhoz méltón kell cselekednem.

– Nem értem – ingatta fejét a hajdani gondnok.

– Persze, hogy nem érted – mosolyodott el a Tanárúr. – Szerinted itt, ezek az emberek, a Balogh Tamás is, a Burma is, meg a többiek, mind-mind ócska linkek, lejmosok, szélhámosok, igaz? Pedig itt csak komoly emberek vannak. Másként komolyak, mint te vagy én. De ugyanúgy emberek.

– Egen – fordult vissza a borához Gutentág.

Tanárúr észrevette, hogy a szakállas öregember merően nézi őt. Elindult hát az asztala felé.

– Akarsz tőlem valamit, öreg? – kérdezte, de nem telepedett a sarokasztalhoz.

Az öregember csak bólintott.

– Mit akarsz? – sürgette a Tanárúr.

– Tudom, hova készülsz – kezdte az öreg. – Megkérnélek valamire.

– Mire, mondd már!

– Vigyél magaddal!

– A filmgyárba megyek, a Burma jön velem – rázta meg a fejét Tanárúr. – Lemásolunk valamit. Oda akarsz elkísérni?

– Nem, dehogy – mosolyodott el a Rabbi. – Oda, ahova holnap mész.

– Ki tudja, hova megyek holnap? – sóhajtott bizonytalanul Tanárúr.

– Én tudom. És veled akarok menni – jelentette ki a szakállas.

– Még beszélünk róla – jött zavarba Tanárúr.

– Hát, csak itt ne felejt! – fejezte be a beszélgetést az öreg, és elfordult.

Írás? Az nem volt

– Hogy sikerült a találkozód a zugügyvéddel? – kérdezte Pofapénz Balogh Tamástól. Az első kortyoknál tartottak, szóba jöhettek még az anyagi ügyek.

– Sikerült, mindent aláírtunk – dicsekedett az újdonsült cégtulajdos. Egyesítettük a részlegeket, kijelöltük a feladatokat. Tuti minden.

– Nekem is szoktak tuti tippjeim lenni – legyintett a totókirály. – Aztán mennyi suskát kaptál?

– Momentán semmit – mondta fensőségesen Balogh Tamás. – Júniustól dől a lé...

– Csak el ne ugorj előle – mosolygott az újságos.

– Inkább úgy mondd: bele ne fulladjak. Mesélte is a... a társam, vannak olyan balfékek, akiknek megárt a hirtelen jövő dohány. Azokat vissza kell fogni. De én vissza tudom fogni magamat, nekem nem kell segítség.

– Pedig az elköltésben én is segítenék – szólt bele Gutentág. – Meg a másik részvénytársaságod is. Piszok szomjasak, eddig száll a por a veséjükéről.

– Nincs már másik társaság! – tiltakozott Balogh Tamás. – Ezennel feloszlatom.

– Mit oszlatsz fel, te agyanincsen? – pattant fel Burma. – Azt hiszed, egy intézményt, hiszen intézményt alapítottunk, csak úgy el lehet taposni, mint egy csikket? Felszámolási eljárás lesz!

– Le se papíroztuk – bizonytalanodott el Balogh Tamás.

– Nem a papír számít, hanem a becsület! – rikkantotta a Törpe

– A becsület! – visszhangozta Csuri.

– Beszéljük meg békésen a becsületes felszámolást – húzta asztalukhoz a volt elnök-vezérigazgatót Burma.

– A becsületnek ára van! – vette volna át a szót Csuri, de a Törpe közbeavatkozott.

– Ára... Az én részem nyolc üveg sör, a jobbikból. Az első most hozathatod, a többi hetet beosztjuk.

– Én ugyanannyi, nem, én tíz nagyfröccsöt kapok – mondta Csuri. – Kettőt most.

– Bagatell! – legyintett a volt rendező – Írás tényleg nem volt. Én sem leszek drágább náluk. Nyolc sör, mindegyikhez egy pogácsa. Oké?

– De hát egy vasam sincs, csak júniustól dől a lé... – Balogh Tamás majdnem elsírta magát dühében. – Addig csak két hónap...

– Akkor két hónapig nem akarunk az asztalunknál látni – jelentette ki Burma. – Csak akkor jöhetsz, ha az első részletet leteszed.

– Az első két részletet – kontrázott a Törpe.

– Nem kell kivárnod a júniust, amikor befut valami, hozhatod. Segélyt kaptál már? – reménykedett Csuri.

– Szép kis haverok vagytok – válaszolt volna Tamás, de a volt rendező leállította.

– Beállt a mosolyszünet – jelentette ki, és látványosan hátat fordított Balogh Tamásnak. A Törpe is elfordult, Csuri csak a fejét hajtotta le.

– Jöttök ti még pitizni! – emelte a hangját Balogh, de maga is érezte, súlytalanok a szavai. De azért csak befejezte: – Akkor én tartok mosolyszünetet!

Sértődötten vonult a pulthoz, ahol várta hitelbe kért fröccsének maradéka.

– Örülj, hogy nem vertek meg – fogadta Gutentág.

– Ami késik, nem múlik – szólt közbe Tóbi, a csapos. – Tudod, annak a Burmának mekkora pofonjai vannak? Egyszer láttam, ne tudd meg!

– Tudom én, hajaj... Inkább még egy fröccsöt adj – állította meg Balogh Tamás a szózuhatagot.

Tóbi elhallgatott, megfordult, és az üvegek közül előhúzta a gyönyörű, piros, mosolygós műanyag almát. Letette Tamás elé.

– Ühüm – mondta a kikoszarozott, és majdnem üres poharával félreállt.

Pofapénz kifizetett egy kisfröccsöt, és utána vitte a duzzogó Tamásnak.

– Nesze, ki ne száradj! – mondta, és az egyik üres asztalhoz vitte a poharat. – Ülj le kicsit, beszélni szeretnék veled.

– Feloszlattam a társaságot – védekezett előre Balogh Tamás.

– Kit érdekel a lüke társaságosdid! – legyintett az újságos. – Csak azt akarom kérdezni, hogy megnézted-e rendesen a köveket?

– Miféle köveket? – kapta fel a fejét Tamás.

– Hát a Rabbi köveit, amikor kiborítottad a zsákját.

– Azt a Törpe borította ki.

– Mindegy. Megnézted a köveket?

– Hát... – húzta el a választ Balogh Tamás. – Nem annyira, ugye, mást, ízét kerestem.

– Mi volt rajtuk? Valami írás? – türelmetlenkedett Pofapénz.

– Írás? Írás az nem volt – gondolkodott erősen Tamás. – Talán rajz. Több, kicsi rajz. Firkák.

– Nem ilyenek? – kérdezte az újságos, és egy vízcsöppel néhány girbe-gurba jelet rajzolt az asztalra.

– Aha – világosodott meg Balogh Tamás. – Ilyenek. Mint a zsidó-temetőben a sírköveken...

– Akkor tényleg rabbi a Rabbi – állapította meg az újságos.

– A firkák mondják? – zavarodott meg a társa.

– Írás az, te nagyon hülye – röhögött Pofapénz. – Amit idefirkáltam, az az egyik legrövidebb parancsolat.

– Miféle parancsolat?

– „Ne lopj!” – emelte fel a kezét az újságos.

– Odaadták volna – gondolt azonnal a muskotályosra Balogh Tamás.

– Csak nem voltak ott.

– Reménytelen vagy – sóhajtott Pofapénz, és otthagya magában, persze, hogy magában.

Tanárúr a másolatoktól duzzadó bőrtáskájára könyökölve egy ismeretlen, szemüveges férfival vitázott. Túl voltak már a jó és rossz ábrázolhatóságának elvi kérdésein, s most talán arra a közös megállapításra ittak egyet, amit Tanárúr így fogalmazott meg: az emberek *alapvetően jók, de mindig mégse*.

A többiek kifülették, hogy Tanárúr vendége valami íróféle ember, s azért hívta meg őt az öreg, hogy a regénye kiadásához kérjen tanácsot. A tanácsoktól ugyan a Dunának mehetett volna, de azért jól elvitatkoztak. Véleménye illusztrálására Tanárúr felolvasta az eddig titokban tartott szöveg egy fejezetét. Azt sem bánta, hogy az író mellett ott szorongott a faház törzsközségének majd a fele, még a szakállas és a kékruhás is odaóvakodott néhány pillanatra.

„Éva az ágya mellett, a tapétán, újabb apró strigulával bejelölte a már-már elmúlt napot. A hatvanadik – sóhajtott –, már a hatvanadik.

Tekintete a másik pálcikamezőre tévedt. Oda is behúzta a következő vonalat, behúzta akkurátusan. Száztizenhét, nem kevesebb. Száztizenhét napja nyomja az ágyat, s hatvan napja nincs munkája a férjének. Így van.

Nem volt nagy pénz az a lépcsőház-takarítás, de jól jött, adómentesen, azonnal. A kórházban derült ki, hogy érvénytelen a biztosítása. Ön hat éve nem dolgozik, asszonyom – mondta az a hivatalos ember. Még hogy ő nem dolgozik! Tizenöt éves korától csak a gyerek születésekor maradt ki három hónapra, a szabadságát is inkább megváltatta, pénzben. Akkor ment el, ha nem tudták kifizetni, akkor is vállalt valamit, csomagolást, lottóellenőrzést. Amikor megszűnt a gyár, azonnal átment a takarítókhoz, a láncos Majához, ott volna ma is. Azóta sem hiányzott, amíg ez a daganat, igen.

Jóindulatú, mondják, naná, hogy azt mondják. Akkor minek a műtét, a sugár? Az a rengeteg gyógyszer! Hál’ Isten, azok majdnem ingyen vannak, majdnem ingyen. A haja is kibullott, csomókban, alig van, nincs is. Hol van ez a Dodó? Már itthon kellene lennie. Csak kapott végre valami helyet, ma van a napja. Nehogy az a Krapetik becsalja a kocsmába! Rossz ember az, az a Krapetik Sándor. Bár a papírosoknál ő szerezte azt a kis munkát tegnap. Még virágot is hozott a Dodó, virágot a kopasznak! De milyen fáradt volt, Istenem! Azok a gurigák! Hány mázsa lehet egy, s ezek ketten... Ma csak a hivatalban van, nem hozhat pénzt. Van krumpli, kenyér, kolbász is maradt, tud enni. Ő is, a gyerek is. Nekem mi kell? Három falat, talán megmarad bennem.

Valaki szöszmötölt a bejárati ajtón. Kiszólt:

– Dodó, te vagy? Marika?

– Én vagyok – dörögött a férje. – Megjöttem. A mai nap is az ördögé.

– Nem tudtam fölkelni – sírta el magát Éva. – Támogass ki a vécére. Hova jutunk, Uramisten!

– Ne sírj, inkább gyere – mondta Dodó. – Kiabálj, ha kész vagy. Addig megpucolom a krumplit.

– Rövidebb részletet nem tudtál kiszűrni, Tanárúr? – türelmetlenkedett a Törpe.

– Apró embernek apró részlet dukál – vágta rá azonnal Gutentág. – De mi is itt vagyunk!

– Nem értem, a moziban simán kibírtok két órát! – fordult feléjük a kimustrált rendező.

– Szépen járnak ezek moziba – húzta el a száját Gutentág.

– Én járok – tiltakozott Balogh Tamás. – Az izét is láttam.

– Jobb lesz, ha hallgattok – szólt közbe Pofapénz.

– Nem nektek olvasom – nézett körbe szigorúan Tanárúr, és folytatta.

– Mit főzöl?

– Mit, mit... Paprikás krumplit – dünnnyögte Dodó. – Azt szeretitek.

Felvágta az ujjnyi szalonnát, felszeletelte a kolbászt. Hagymát kockáztott, apróra, ahogy kell. Rövidesen a krumpli is csinos hasábokba hasítva várta a sorsát. Dodó visszasegítette feleségét az ágyba, serpenyőt vett elő, begyújtotta a gázt.

– Azt is be kell fizetni, mert kikapcsolják – figyelmeztette Éva. – A Terikénél tegnap leszerelték az órát. Amikor délben átugrott segíteni, akkor mondta. A Karcsi majdnem megverte a szerelőket, de aztán sikerült lefektetni.

– Jó lenne egy zöldpaprika, egy kisebb paradicsom is – mondta a férje félhangosan.

– Jó lenne – Éva meghallotta. – Talán a Péteréknek van, kérj kölcsön.

– Kölcsön? Én? – csodálkozott Dodó. – Jó lesz anélkül is.

Jól kisütötte a szalonnát, megpirította rajta a hagymát. Átforgatta benne a kolbászt, majd levette a tűzről, hagyta kicsit hűlni. Belekeverte a pirospaprikát.

– Így nem keseredik meg – mondta magának. – Na, jöhet a burgonyácska.

Nemsokára vígan rottyogott az illatozó krumplipaprikás.

– Apa, te kész szakács vagy! – toppant be Marika. – Viszek anyának a rózsás tányérban, aztán teríték.

Marika lekuporodott az ágy mellé, és kanalanként diktálta anyjába a gőzölgő ételt.

– Nem forró? Megfűjöm – ajánlotta.

Négy kanál, öt. Nem fért több. A kislány kilenc évének teljes komolyságával kezdte megteríteni az asztalt. Két személyre, persze, két személyre. Tányér, kés villa, kanál, mert kellhet, szalvéta, só. Kenyér, borító alatt. Dodó éppen középre tette a lábast, amikor csöngettek.

– Egyél kislányom! – biztatta Marikát. – Remélem, a Krapetik lesz, szerzett valami munkát.

Nem Krapetik Sándor volt a vendég, hanem Karcsi, a félvak szomszéd, a Terike férje.

– Istenem, paprikás krumpli – szimatolt a levegőbe. – Jó sok hagymával, kolbásszal...

– Ülj le, egyél – invitálta Dodó, megkérdezte Marikát, kér-e még, és megpakolta a két tányért. Seperc alatt eltűnt a krumpli.

– Azt a kis maradékot nem küldöd át a Terikének? – kérdezte Karcsi. – Nem tudott főzni ma. A gáz, tudod. Kikötötték, azért jöttem.

– Én nem tudom visszakötni – szabadkozott Dodó.

– Nem, nem, csak egy mosófazéknyi vizet szeretnénk nálatok megmelegíteni. A bojlerünk is gázos, tudod. Megadjuk, ha majd...

– Hozd azt a fazekat – sóhajtott Dodó. – Segítsek?

Karcsi, kezében a krumplilábbassal, visszabotorkált a szomszédba.

– Apa, te nem is ettél – csodálkozott Marika.

– Amíg főztem, elteltem a szagával, kislányom – nézett rá az apja. – Eszem egy kis kenyeret.

– Nem változol, Dodó – nyögte Éva, ahogy megpróbált felülni az ágyon.

– De a Terike is átjön, minden nap kétszer. Rendes asszony.

– Látnod kellett volna, hogyan evett ez a Karcsi – mosolygott rá a férje. – A végén egész jó napja lett.”

– Ez persze az elméletem „de mindig mégse” részét nem támasztja alá – fejezte be a felolvasást Tanárúr –, de nincs időm más részletekre. Mennem kell, te mondd, hogy jól készüljek fel.

– Igen, igen – bólintott az író. – Menj csak. Én még iszom egyet, ha megengeded.

– Persze – bólintott Tanárúr, és elbúcsúzott az alkalmi felolvasóest hirtelen zajossá lett közönségétől. Megakadt a szeme a szakállas öregemberen.

– No, Rabbi, jössz holnap velem? Gyere, megmutatom, hol lakom!
Az öregember engedelmesen utána csoszogott, dögnehéz oldalzsákja súlyosan verte a bokáját.

De mindig mégse

Balogh Tamás, faházi hitele fogytán, meg hogy a feloszlott társaság végkielégítésének terhétől is szabaduljon, ideiglenesen a pléhgombába tette át székhelyét. Letelt a kitiltás, le bizony!

Rég nem járt itt, pontosan három napja, felszedegette hát az itteni híreket, kipróbálta a hitelét is – csodák csodájára egy nagyfröccs erejéig működött.

Elégedetten támaszkodott a zenegép mellé, de nem sokáig élvezhette az üdítő magány áldásait.

– Idetoltad a képed? – örült meg neki Olajos Tóni, aki gyakran megfordult a Vakegérben, és a faházban is, így majdnem havernak számított. – Megtalálták már a Dozsó gyilkosát?

– A rendőrök nem, de mi tudjuk, ki volt – titokzatoskodott Tamás.

– Tudjátok? – csodálkozott Tóni. – Igyál még egyet!

Nem kellett kétszer mondani Tamásnak, ivott, és mesélt, mesélt mindenről. De mindenekelőtt a sánta Zupásról, meg az albán csókosáról, a bérnyilkosáról, na. Aztán megemlítette – nem a valódi nevén – a Kancát is, elfecsegte a vérbosszú tervét, igen. Persze, hangsúlyozta, ezt ő ezt mind csak hallotta, összevissza pofáznak a népek, nem venne rá mérget, ugye.

– És a Tanárúr mit szól ezekhez? – kérdezte egy overálos fickó, talán egykori gázgyári, olyan volt a képe.

Tanárúrnak a pléhgombában is volt némi tekintélye, bár inkább a hírének, mint a személyének. Ő ugyanis régóta ragaszkodott a faházi márványlapjához, s ha nem mellé, akkor csakis a Vakegérbe tért be.

– Tanárúr? – kérdezte vissza Balogh Tamás. – Nem szól az semmit. Pedig majdnem megmentette a Dozsót, kicsin múlt, mondta a mentős.

Ellátta a sebeit rendesen, csakhát addigra elfolyt a vére. Négy lyuk, nem semmi! Mind a szíve körül!

Kisdozsó is feltűnt a bejáratnál, nem a legjobbkor, gondolta Balogh Tamás, de a fiatalember kivételesen nem volt kötekedő kedvében. Begipszelt karja is zavarhatta, meg aztán tele volt a zsebe az ügyvédtől kapott pénzzel, s tudta, hogy annak egy részét valahogy Balogh Tamásnak köszönheti, mindenhol az ő nevére bukkant az alig átfutott papírokon.

– A Tanárúrról beszélgettek? – lépett Tóni mellé. – Mit csinál a vén trotty?

– Regényt ír – vágta ki Balogh Tamás.

– Én meg azt hittem, feljelentéseket – röhögött Kisdozsó. – Aztán miről ír regényt, a konyakokról?

– Jó emberekről – jött zavarba Balogh Tamás.

– Jó emberekről? – Kisdozsó már vicsorgott. – Én tegnap este a Vakegérben elloptam tőle egy kisebb paksamétát...

– Elloptad, a Tanárúrtól? – ütődtek meg a többiek.

– Miért, mi van abban? – harsogott Kisdozsó. – Azt hittem, feljelentéseket firkál, ügynök-jelentéseket, úgy ám. Gondoltam, elolvasom, s ha rólam pofázik, adok neki, nem kettőt.

– A regényéből loptál – jött rá Olajos Tóni.

– Hát, ha regény az a zagyaság, amit megbugáztam, akkor abból – bólított Kisdozsó. – De ez nem valami jó emberekről szól. Marhaság, végig sem olvastam.

Nem is látták, ruhája melyik rejtékéből szedte elő a kissé gyűrött fénymásolatok kupacát. Eléjük lökte.

– Itt van, olvassátok, köcsögök – mondta, és faképnél hagyta őket. – Még hogy regény...

– Visszaviszem a Tanárúrnak – határozott Balogh Tamás. – De előtte csak belenézek.

– Ha nincs jobb dolgod – vonta meg a vállát Olajos. – Nekem men-nem kell, vár a meló.

Balogh Tamás letelepedett az egyik kis kerek asztalhoz, és olvasni kezdett.

Krapetik már fekete volt a dühtől.

– Ezekkel a nyomtatványokkal etessem az asszonyt? Meg a kölkömet? – kérdezte a munkaiügyi központ ijedt hivatalnokát. – Vagy az önéletrajza-immal? Az amerikai típusú a leves, a hagyományos a főzelék. De a feltét maga lesz, galambom!

Már vicsorgott. A biztonsági őr felfigyelt a megemelt hangra, gumibotját lóbálva lassan közeledett.

– Robadt ávós – dühöngte hősünk. – Pióca!

Az őr nyugodt maradt, gyakorlott mozdulattal felfogta Krapetik lendülő karját, picit csavart rajta, s a nagydarab ember máris a földön térdelt, tehetetlenül.

– Tetű! – kiáltotta. – Eltörted a karomat!

– Csak kifecakéltam, a Csobánkán seperc alatt visszateszik – nyugtatta meg az őr. A hivatalnoklány csendben sírdogált az üveg mögött.

– Felmondok – mondta az őrnek, miután az útba indította Krapetiket a rendelőintézet felé. – Ezt nem lehet megszokni.

– Át akarsz kerülni a pult másik oldalára? – kérdezte az egyenruhás fiatalember. – Azt hiszed, nekem könnyű? Nyelek egyet, s ha végeztem, iszom egy fél litert. Nem gondolok rájuk. Ha nincs az apám, én is itt ácsorogtam volna fél éven át! Nem keresnek egyszakos földrajztanárt? Nem uram, de majd értesítjük.

– Te földrajztanár vagy? – csodálkozott a lány.

Krapetikkel valóban egy perc alatt végeztek a rendelőben.

– Borogassa állott vízzel – mondta a doktor. – Nincs társadalombiztosítása, így kezelésre nem kell jönnie. A sürgősségi ingyen volt. Igyon kevesebbet, barátom, s menjen el dolgozni.

– Dolgozni! – ordította Krapetik, s ép kezét az orvosra emelte. – Egy éve mást sem próbálok, mint...

– Takarodjon, mert rendőrt hívok! – húzódott asztala mögé az orvos. – Akarj jót az ilyeneknek...

Hősünk hazaballagott. Tegnap keresetéből csörgött még valami apró a zsebében, meg sem számolta. Papírbálákat rakodott, feketén, persze, s a végén felét sem kapta meg a kialkudott pénznek. A dögnehez tekercsek, a súlyos dobozok emléke ott zsibongott minden izmában. De legalább futotta

felvágottra, tejre, szalonnára, az olcsó zsemlekből is vett húszat, a gyerekek kifizette a napközit, naná, az ingyeneset, hol erre, hol arra kell vinni egy százast. Még az asszonynak is jutott valami.

– Pénzt hoztál? – kérdezte köszönés helyett a felesége.

– Pénzt? Nesze! – markolt a zsebébe Krapetik, és a nő arcába vágta az aprót. – A közvetítőben voltam, te liba.

– Ne bántsál, apa! – sírt el magát a kislány. – Beteg az anyu.

– Én voltam beteg, amikor megcsináltalak – ordította a férfi, és a sarokba lökte a gyereket.

– Kocsmára bezzeg tellett! – kiabált már az asszony is. – Hogy verhesd ezt a kicsit! Nem vagy te ember, Krapetik Sándor! Kocsmatöltelék vagy, cégéres gazember!

– Az anyád! – szorította ökölbe a kezét a férj. Csak a vállába újra behasító fájdalom tartotta vissza attól, hogy kiosson néhány pofont.

Kiráncigálta a táskavarrógépet az ágy alól, felkapta, és kirobogott vele a lakásból. Meg sem állt vele a zálogosig.

– Régi típus – mondta a fiatalember. – De szépen karbantartották. Egy hónapra adok érte kétezer-hetet.

– Ide vele – gyűrte a cédulát a zsebébe hősünk.

Egyenesen a faházba sietett. Mintha fuldokolna, úgy köpte ki a szavakat.

– Fél liter vöröset!

Körbepillantott, néhányan támasztották csak a pultot. Ismerősök, ismeretlenek.

– Mindenki az én vendégem! – rikkantotta. Tóbi rendesen kimérte mindenkinek, amit kért.

– Nekem még fél litert – halkult el egy pillanatra Krapetik. – Számolj!

– Kétezer-hatszázhuszonöt – mutatta a cédulát Tóbi.

– Itt van, a többi a tiéd – üritette ki a zsebét a férfi. – Most mondja valaki, hogy cégéres gazember a Krapetik Sándor!

Persze, hogy nem mondta senki. Láthatólag tisztelték valamennyien. Még a zálogcédulát is megvették tőle, ezerötért, ugye, így ihattak még valamicskét.

– Tamás! Kéred a másikat? A Tóni fizette – Balogh Tamást a pultoslány hangja rángatta vissza a valóságba.

– Adjad – válaszolt gyorsan a lánynak, s az egymásra rakott kéziratlapokra nézett. – No de ilyet! Ez a Tanárúr...

– Mintha rólad szólna, ugye? – kiáltotta át négy asztal felett Kisdozsó. – Te vagy ilyen fark, nem más! Az a szerencséd, hogy én sem vagyok feljelentős.

Van élet a Balogh Műveken kívül is!

– Azt hiszi ez a majom, hogy a Balogh Műveken kívül nincs élet – keseredett neki a Törpe.

– Melyik majom? – nézett körül Pofapénz.

– Mi az, hogy Balogh Művek? – kérdezte Tóbi.

A Törpe ide-oda kapta a fejét, aztán egyszerre válaszolt mindkettőjüknek.

– A Csuri a majom. A Balogh Művek meg az a társaság volt, amivel átvert az a tinó. A tinó meg a Balogh Tamás.

– Mennyi állat! – mímelte a csodálkozást Gutentág. – Persze, te állatidomár is vagy.

– Én *csak* bohóc vagyok – húzta ki mind a száznegyven centijét a Törpe. – Zenebohóc, a legjobb!

– Persze, hiszen nem érnéd fel a pónilovak hasát sem... – bólintott a gondnok. – A medvék meg veled törölnék ki...

– Hagyd már – próbálta visszatartani Pofapénz.

– A táljukat – enyhített eredeti mondanivalóján Gutentág.

A törpe nagyot rúgott feléje, de Gutentág fürgén félreugrott, így a kis ember a pultot találta el. Káromkodott rendesen.

– Üzemi baleset – kommentálta Pofapénz. – Egy sör gyógyítja.

– Ezt Gutentágnak írom fel – bontotta az üveget Tóbi.

– Megérte – biccentett Gutentág. – Egy másikért rúgsz még egyet? Mondjuk most a küszöbbe, azt jobban feléred.

De ezt a törpe szerencsére már nem hallotta. Váratlan sörével vissza-telepedett a hajdani részvénytársaság asztalához.

Ott éppen Csuri magyarázott valamit a mellételepült Sunyának.

– Szerintem nincs vége a társaságnak. Majd a Törpe kézbe veszi – gondolkodott hangosan. – Vagy a Burma. Az világlátott ember.

– A Burma az egy francos értelmiségi – ült le a Törpe. – Megmondta. Nem végrehajtó típus. Ő csak szakértő akar lenni, tanácsadó, meg efféle. Kültag.

– Akkor csak ketten maradtunk – sóhajtott Csuri –, még ha bevesszük is Sunyát, hárman.

– Az pont jó, nem fut sokfelé a pénz – szögezte le Sunya.

– Megosztozunk a főnökségen – tervezgetett a Törpe. – Én leszek az ügyvezető. Csuri lesz az elnök. Sunya friss hús, ezért ő lesz az izé... a technikai felelős, na.

– Műszaki igazgató – pontosított az új fiú. – Én technikumot végeztem!

– Majdnem – ingatta a fejét Csuri, de nem firtatta tovább a kérdést. – A Burma marad a szakértő.

– De mit csinálunk? – kérdezte Sunya. – A kaszinó leégett. Gömbvilámtól vagy magától, de nem lehet már felgyújtani.

– Megvédjük a becsületünket! – ütött az asztalra a Törpe. – Bebizonyítjuk ezeknek a balfékeknek, hogy van élet a Balogh Műveken kívül.

– Van hát! – helyeselt Csuri. – Majd mi megmutatjuk!

– Azt mondd, a kaszinó szénné égett? – gondolkozott el a friss hús.

– Szénné – sajnálkozott Csuri.

– A szén jól ég – derült fel Sunya arca. – Egyenesen fűtőanyag!

– No, akkor a szénét gyújtjuk fel! – rikkantott Csuri.

– Csendesebben, még meghallja a Gutentág – intette le a Törpe, de az ötlet neki is szöveget ütött a fejébe.

– Mire megyünk vele? – legyintett Sunya. – Azt hiszik, utóéégés. Köpnek rá.

– A szimbólum miatt – mondta bizonytalanul a Törpe.

- Hát, hacsak amiatt nem – zavarodott meg Csuri.
- Azt szimbolizáljuk, hogy nem adtuk fel... – élénkült meg a kis ember. – Este odamegyünk, elintézzük. Mindenki azt hozzon, amit tud. Én öngyújtót hozok. Kettőt.
- Én olajat – mondta Csuri –, a halas bármikor ad, nem tudja hova tenni. Elég morzsás, meg bűdös, de jól ég.
- Sunya bort ígért, feliratról nem esett szó.
- Tizenegykor találkozunk a kaszinónál, a romjainál, ugye, azaz a ladiknál, ahol szunyáltunk – formálta meg a határozatot a Törpe, majd összeszedelőzködtek, üzenetet hagytak a volt rendezőnek, ha az esetleg a filmgyár után betéved, aztán ment ki-ki a maga útjára.
- Több napirend nem lévén, az elnök a taggyűlést berekesztette – röhögött Pofapénz. – Ezek egymást fogják felgyújtani.
- Odamegyek, vigyázok rájuk – intette le őt Balogh Tamás.
- Akkor pláne... – húzta el a száját a csapos.

Tizenegykor a ladik mellett a Törpe fogadta a másodikként érkező Burmát.

- Megcsinálták a másolatokat? – kérdezte.
- Meg hát. Még megismernek.
- És a Tanárúr?
- Boldog. Otthagytam a Vakegérben, a Kisdozsót nevelgeti – zárta rövidre a témát a rendező. – A Pofapénz mondta, hogy jöjjetek ide. Hoztam öngyújtót.
- Akkor az már van három – bólintott a Törpe. – De a Balogh Tamás mit keres itt? Hé, téged nem hívtunk!
- Balogh Tamás vigyorogva válaszolt.
- Szép tavaszi este van, sétálgatok, elmélkedek. Kinek mi köze hozzá?!
- Hát sétálgass és elmélkedj az Evezős körül! Meg a vasúti hídnál! – gurult méregbe a Törpe. – Hallgasd a patakot!
- Szét ne durranj! – vert a vállára Balogh Tamás. – Jó lesz az öreg a háznál... Nézd, mit hoztam!
- Műanyag szatyrából nagy köteg újságot húzott ki.

- Papír – mondta megvetően a Törpe.
- Én is azt hittem, hogy papír, de a Pofapénz azt mondta, remittenda. Ez különösen jól ég – fontoskodott a hajdani főnök. – Tőle vettem, hitelbe, úgy éljek!
- Gyűjthetnél volna reklámújságokat a lépcsőházakban, az ingyen van – oktatta őt Burma. – De minek ennyi?
- A próbákhoz – magyarázta Balogh Tamás. – Nem eshettek neki egyből a kaszinónak!
- A romoknak, ugye – szólt közbe az érkező Sunya, aki két kannát cipelt. – Itt a bor!
- Kannás – fintorgott a volt rendező.
- Jóféle kannás! – kérte ki magának Sunya. – A Gizás új pulóverét adtam érte meg egy pumpát!
- Az meg hogy került hozzád?
- A pumpa? Volt nekem biciklim, még tavaly is!
- Nem az, a Gizás pulóvere – pontosított a rendező.
- Ja, az? – vigyorgott Sunya. – Elvesztette a tyúk, én meg megtaláltam. Ki mit talál, övé!
- Hol vesztette el?
- Hát a Barbibár raktárában, de mit érdekel ez titeket? Legújabb divat, nem a kínaitól! Kell a bor, vagy nem kell?
- Hogyne kellett volna a bor! Meghúzták az egyik kannát alaposan, két kör után alig lötyögött egy fél liter az alján.
- Na, a pumpa elfogyott – sóhajtott Sunya. – Meg a pulóver két ujjá. Dologra!
- Közben megérkezett Csuri is, cipelte a halastól szerzett nagy kanna zavaros, kozmás étolajat. A második körből már kivette részét, s a maradékot is magához húzta.
- Nagy a főrotok – mondta. – De behozom.
- Dologra – mondta még egyszer Sunya.
- Első próba – rendelkezett a Törpe.
- Gallyakat, uszadékfát hordtak össze a meder szélére, alátettek a remittendából, bőségesen meglocsolták a bűdös olajjal. Hamarosan láng-ra kapott a kis rakás.

– Ha kérdi valaki, azt mondjuk, tábortűz – nézte elégedetten a Törpe.
– Halat sütünk, vagy mi.

Erre inni kellett, most már a második kannából.

– Második próba – rikkantotta az örökös szakértő, aki már a Vak-egérben alaposan megalapozta az estét. Az újságupac felét a ladikba tette, a hátsó pad alá, ráöntött egy liter olajat, száraz fadarabokat dobott rá. Nehezen gyulladt be a szakszerűtlenül összedobált anyag, de begyulladt. Rövidesen a lángok belekaptak a ladik padjába, majd az oldaldeszkaiba is.

– Ezt nehéz lesz tábortűznek mondani – bizonytalanodott el Balogh Tamás.

– Te csak ne szólj bele – förmedt rá Csuri, akinek alaposan sikerült behozni a lemaradását. – Te egy áruló vagy! Te itt se vagy!

– A próba sikerült! – vetett véget a vitának Burma. – Jöhet a kaszinó!

– A romok... – pontosított a Törpe.

A maradék papírt átáztatták a maradék olajjal, néhány üszkös gerenda-maradványt sátoroztak fölé, s dobta rá néhány marék egyéb törmelék is.

– Appart kis máglya – nézegette elégedetten Sunya. – Mint az úttörőknél.

Három öngyújtó kattant, három felől szaladtak a kicsi lángok a farakás közepe felé. Egy perc, s már füstölgött, két perc, már magasan lángolt a romokból rakott máglya.

– Most pedig sétálgatunk, beszélgetünk – vezényelt a rendező. – Emlékezzek! Biztos úr, csak sétálgattunk, beszélgettünk, szellőztettük a fejünket, s mit látunk: ég a kaszinó. Na, gondoltuk, egy nullaöt először, egy nullahét másodszor! Adjatok egy mobilt!

Nem sétálgattak sokat, nem is beszélgettek, mobil meg nem volt senkinél. A játszótéren letelepedtek a padra, fenéig üritették a második kannát is, majd elvackolódtak. Kényelmetlenek voltak ugyan a padok, a levegő is lehűlt alaposan, de a jól végzett munka után így is édes volt a pihenés.

Csak Balogh Tamás hagyta ott őket, igen, ott botladozott a sétányon, támolygott a Bábic felé.

– Rossz vége lesz ennek – gondolta, de hamar szétkergette a baljós árnyakat, és harsány dalra fakadt. „A gázgyári leányoknak nincs párja” – ordította éppen, amikor a főtörzs megállította.

– Balogh úr! Mit keres maga itt? Nem látta, mi füstöl arrafelé?

– Nem füstöl itt semmi – bámult bambán a rendőrre.

– Nem itt, a kaszinó körül – magyarázta a főtörzs.

– A kaszinó már a múlt héten leégett, biztos úr. Gömbvillám – motyogta Balogh Tamás, és tovább kacszott a csónakház felé. Mintha a kékrűhás ember integetne a bejáratnál, na ilyet, majd pont ő.

A főtörzs sokáig nézett utána, majd szaporán az ellenkező irányba indult. Pár perc múlva már ingerűlten keltegette a padokon nyugvó részvénytársaságot.

Ez is olyan kocsmá, mint a többi...

Tanárúr kiöltözött a filmgyári látogatáshoz is, de most még nagyobb szükségét érezte, hogy tisztességes polgári külsőt öltösz. Gondosan megborotválkozott, frissen nyírt haját is megmosta, fehér inget vett, s hosszasán válogatott a nyakkendők között. Az öregember közben ott toporgott a tenyérnyi lakótelepi előszobában, egy tapodtat sem volt hajlandó beljebb lépni.

Végre elindultak. Tanárúr a szomszédától kölcsönzött elegáns származás diplomataféskában cipelte a másolatokat, mindjárt hármát, ugye. Az öregember a térdét verő zsákkal fél lépés távolságra, kissé ugyan, de mégis mögötte maradt.

Busszal mentek a Szentlélek térig, majd felmászta a lépcsőkön a vilamoshoz. Egy-kettőre az Erzsébet királyné útjánál voltak, átszálltak a trolira, s hamarosan ott ácsorogtak a Bajza utca sarkán.

– „Van a Bajza utca sarkán egy kis palota...” – dúdolta Tanárúr az öidők slágerét.

– Tanárúr, én itt megvárlak – mondta az öregember. – Meggondoltam a dolgot, menj csak egyedül. Derítsd fel a terepet. Aztán majd legközelebb bemutatsz engem.

– Ezért kár volt eljönnöd – kezdte volna a korholást Tanárúr, de a fasori padra telepűlő öregember megállította.

– Dehogy volt kár! – emelte fel a hangját. – Most már tudom az utat. A legfontosabb, hogy az utat ismerjük.

Tanárúr sóhajtott, s elindult az Írószövetség bejárata felé. Elolvasta a cégtáblákat a kapuban, három kiadó is működik az épületben, nem semmi! Az Euridiké meg a Hazai Kalendárium az első emeleten, a Sorsos meg a másodikon. Így is várta. De először a felvételt akarta elintézni.

Zavartan ácsorgott a második emeleti bejáratnál. Csodálkozott, hogy bezárt rácsos ajtó meg csengősor fogadta.

– Mint egy börtönben – futott át rajta a gondolat, de elhessegette. – Értékeket őriznek itt!

Hosszasan gondolkodott, melyik gombot nyomja meg. A titkárságé mellett döntött. Berregett az ajtó elektromos zára, benyitott hát. Balra mindjárt az Elnök felirat ötlött a szemébe. Megköszöörülte a torkát, és az ajtó elé állt. Kopogott. Egy csinos, már nem fiatal, de roppant szemrevaló, filigrán hölgy nyitott ajtót, és udvariasan rámosolygott.

– Mit óhajt, uram? Az Elnök úr külföldön van... Segíthetek?

– Izé – mondta zavartan Tanárúr, és bemutatkozott. – Be szeretnék lépni a szövetségbe, de nem vagyok itt járatos...

– Mi sem egyszerűbb – biztosította a csinos titkárnő. – Adom a nyomtatványt. Kitölti, itt felsorolja legalább két megjelent könyvének a címét, kiadóját, a megjelenés évével, majd csatolja a két ajánlást... A következő választmányi már tárgyalja is. Holnapután ülnek össze. Ha ide leül, kitölti, majd az étteremben szerez ajánlókat, holnapután tag lehet.

– Kis baj van – hümmögött Tanárúr.

– Nem ismer ajánlókat? – mosolyodott el a nő. – Lekísérem én, és seperc alatt megoldjuk! „Művei és tehetsége alapján ajánlom.” Ennyit kell írniuk, meg persze olvashatónak kell lenni az aláírásoknak. – Órájára pillantott. – Még nincs négy. Ilyenkor még olvasható lesz.

– Nem csak az a baj – dünnyögte szégyenlősen az öreg. – Csak tudja, hölgyem, nekem még nem jelent meg egy könyvem sem. Egy kész regényem van, azt csatolhatnám gépiratban. De ettől még író vagyok, garantálhatom.

– Rendnek lennie kell – szontyolodott el a titkárnő. – Én szívesen segítenék. Jöjjön vissza, ha megjelenik a két könyv. Soron kívül megoldjuk a dolgot.

– Talán az itteni kiadók? – kérdezte Tanárúr.

– Lehet. Az étteremben mindig talál egy-két szerkesztőt.

– Nem lenne jobb becsengetni?

– Nem ismerem pontosan a szokásokat, de azt hiszem, úgy telefonon időt kellett volna egyeztetnie. Nem jobb kötetlenül, egy pohár bor mellett? – mosolyodott el a titkárnő, és a lépcsőig kísért Tanárurat.

– Ki volt az öregúr? – lépett ki az elnöki szobából a titkár.

– Egy megkéssett pályakezdő... – sóhajtott a titkárnő.

– Egy amatőr! Hajaj! – sóhajtott a fiatalember. – Isten óvjon, meg a párt.

– Melyik párt, pajtás? – szólt át a szomszéd szobából a gazdasági vezető.

Közben Tanárúr már az étteremben nézelődött. A belső sarokasztalnál, a fapadosban nagyobb csoport zajongott, fiatalok is, de főképp idősek. Tanárúr kettőt ismert fel közülük, ifjúkora ünnepektől költőjét, aki mostanában olasz fordításaival aratott méltán sikereket, meg egy hajdani diplomatát, akinek realista regényeit az óidőkben élvezettel olvasta.

Három asztalnál egy, egynél két ember üldögélt, a többi hely üresen tátongott. Örömmel fedezte fel, hogy a kétemberes asztal vendégeit látásból ismeri. Az egyiket, a Kossuth díjas költőt nagyon tisztelte, minden művét szinte kívülről tudta, még a gyerekverseit és az udmurt fordításait is elolvasta. A társát is látta néhányszor a televízióban, verseket írt az is, nem is akármilyeneket.

A két költő elmélyülten sakkozott. Bár derekasan fogyasztották a sűrűn cserélődő korszok tartalmát, mégis látszott, hogy nem amatőr játék folyik, mindketten befértek volna egy első osztályú klub senior csapatába.

Tanárúr a szomszédos asztalhoz telepedett le, brendit kért, és lelkesen figyelte a játékot.

– Ez igen! Mesteri csel volt – szólt bele önkéntelenül, a Kossuth-díjas új húzását csodálva.

– Tud sakkozni, bátyám? – kérdezte a megdicsért költő.
 – Hajdanán a pedagógus válogatottban... – mosolyodott el Tanárúr.
 – Rég volt. De nem akarom zavarni az urakat.
 – Ez is olyan kocsma, mint a többi, csak drágább – nevetett a másik játékos. – Ugyanazok a szabályok. Ennek itt csak egy előnye van: összeépült a munkahelyemmel.
 – Ő az Euridiké kiadó főszerkesztője – mondta a Kossuth-díjas. – Két lépés az ivótól, ideális helyzet.
 – Én most olyan magán izé vagyok – tiltakozott a szerkesztő. – Magánember. Szabad időmet töltöm, a jól megérdemelt pihenést.
 – Mint mindig, ha megszomjazol – legyintett a társa. – Hát maga, bátyám?
 – Én kiadót keresek – mondta szerényen Tanárúr. – Majd jövök hivatalos időben.
 – Máris az van – biztosította a Kossuth-díjas, és elhúzta partnere elől a korsót. – Verset hozott?
 – Nem, nem, dehogy – jött zavarba Tanárúr. – Egy regényt. A regényt, tisztelettel.
 – Add ide – váltott tegeződésre a főszerkesztő. – Holnap, holnapután elolvasom. Gyere be, illyentájt, egy hét múlva...
 – Köszönöm – vette elő az egyik másolatot az elegáns táskából Tanárúr.
 A Kossuth-díjas észrevette, hogy több példány lapul a bőröndkében.
 – Adj nekem is egyet. Megolvasom, és holnap fölviszem a Sorsosnak. Hátha nekik jobban a profiljukba vág.
 – Szponzorod van? – kérdezte a szerkesztő.
 – Szponzorom? – csodálkozott el Tanárúr.
 – Jó – rázta meg a fejét az Euridiké főnöke, kicsi varkocsba fogott haja vadul repkedett mögötte. – Erről majd a jövő héten beszélünk.
 A Kossuth-díjas körülpillantott az asztaloknál, s örömmel fedezte fel a Kalendárium vezetőjét. A kopaszodó, ereje teljében lévő férfi, maga is ismert költő, éppen utóébédelt vagy elővacsorázott. A Kossuth-díjas elkérte Tanárúr harmadik példányát, s átült a régi cimborához.
 Közben a szerkesztő belelapozott a kéziratba.

– Te, öreg, ez jó! – csodálkozott. – Én attól félttem...
 – Tudom, mitől féltél! – bólintott a Tanárúr. – Rengeteg fércmunka fordul meg a kezemben.
 – Kolléga vagy? – csodálkozott a szerkesztő.
 – Olyasmi, néger minőségben – gyűrögette az abroszt Tanárúr. – Nem komoly.
 Visszatért helyére a Kossuth-díjas költő, három korsót hozott, az első Tanárúr elé tette.
 – Szerencséd van – fordult az immár befogadott író társ felé. – Keddre a Kalendáriumnál is elolvassák a regényt. Még a végén válogathatsz a kiadók közt.
 A sarokasztaltól éles hang csapott fel.
 – Ez marhaság! Hülyék vagytok ti? Ilyet írni a huszonegyedik században!
 – A Nagy Lajos Társaság – intett feléjük a Kossuth-díjas. – Ilyenek. Valaki éppen felolvasott.
 – De legalább ők még összejárnak – mondta a szerkesztő.
 – Össze – ismerte el a másik költő.
 Tanárúr fejében ide-oda csapongtak a gondolatok, amíg lebaktatott a fásorba. A Rabbi már türelmetlenül várta.
 – Felvettek? – kérdezte ártatlan szemekkel.
 – Nem, ahhoz két megjelent könyv kellene. Meg mindenféle papírok.
 – És foglalkoznak egyáltalán könyvkiadással? – kíváncsiskodott az öreg.
 – A kocsmában mindenesetre – nyugtatta meg a Tanárúr. – Jövő héten kiderül. Menjünk egy megállónyit gyalog, meg kell emésztennem a dolgokat.
 Így tettek. A Damjanich utcában betértek a Paprika vendéglőbe. A Tanárúr kért egy brendit, kísérővel. A Rabbi sokáig gondolkodott.
 – Egy deci nektárt kérek – nézett a pincérnőre. – Nincs? Lehet ambrozia is.
 Mielőtt botrány alakult volna ki, megegyeztek egy üveg ásványvízben.
 Ültek, hallgattak, ittak. Aztán felkerekedtek, a Nefelejcs utcai megállónál felszálltak a trolira, elindultak hazafelé.

- A Vakegér még nyitva lesz – mondta a Tanárúr.
- Az is olyan kocsma, mint a többi – válaszolt a szakállas öregember.
- Tévedsz – vélte a Tanárúr, s ebben maradtak.

Nincs más hátra, jön a gyilok

- Figyelj csak, jön a Kanca – figyelmeztette Balogh Tamást Pofapénz.
- Én meg megyek.

– Hadd jöjjön – vont a vállát Balogh Tamás. – Nincs már társaság. Azazhogy velem nincs.

Fodros Nóra beviharzott az ajtón. Cinkos kacsintással üdvözölte a csapost, majd szinte kiabálva kérdezte:

- Hol a Balogh? Hol az az istenverte ökör?
- Itt vagyok, nagyszony – jelentkezett a tervezettnél halkabban, de azért sértődötten Balogh Tamás.

– Beszédem van veled meg az egész részvénytársaságoddal!

– Nincs már itt nekem részvénytársaságom – sóhajtott nagyot Balogh Tamás. – Feloszlott. Aztán valami alakult, de engem nem vettek be. A Törpe tudja...

– Nekem pedig a régi banda kell! – szögezte le ellentmondást nem tűrő hangon a Kanca. – Üljetek oda a sarokba!

Nem tehettek mást, odavonultak sorban, Csuri, a Törpe, Burma, és ki tudja, mi jogon, talán mint friss hús, Sunya is. Balogh Tamás a szakállas öregember asztalától áthozott két széket, így mind le tudtak ülni.

– Baj van, uraim! – kezdte a nő. – A mi rendőrünk elfecsegte a Zupás rendőrének, hogy a parti járőr a kaszinótűz után titeket talált a tett-helyen.

– Na és? Egyik hely olyan, mint a másik! – fortyant fel a Törpe. – Nekünk a tűzhöz semmi közünk.

– Sajnos – egészítette ki Csuri. – Különben is szunyáltunk. A Burma még horkolt is.

– Hallottam, mit szerencsétlenkedtetek össze, mesélte ez a bukott rendező, a szakértő haverotok – mondta a Kanca. – De a sánta Zupás azt hiszi, hogy ti voltatok. Azt is tudja, hogy beszéltem veletek, meg hogy a Balogh Tamás felhívott...

– Itt kémek vannak – pattant fel a Törpe. – A kékruhás vagy a Rabbi...

– Nem ők. Sajnos, nem tudom ki, de nő az illető – intette le Fodros Nóra. – Azt is elmondta neki, hogy később tüzet gyújtottatok a romokon. A csókosának a ladikja is félig elégett. Irtó pipa.

– Hadd legyen! – mutatkozott bátrabbnak Csuri, mint amilyen volt.

– Ha a Zupás megharagszik, annak emberhalál a vége! – szólalt meg a rendező is. – Nem kispályás.

– Nem bizony – először vették észre Fodros Nóra hangján, hogy ő is fél. – Az albán puskása ugyan kiment Törökbe, de van vagy öt gorillája. Ha azokat rátok küldi, nincs tovább. Már figyelmeztetett engem is, a Kisdozsót is. Pont a ti módszerekkel.

– Neked is van kaszinód? – csodálkozott Csuri.

– Nem, nekem az autómát próbálták felgyújtani.

– Azt a gyönyörű nyitott pirosat? – háborodott fel a Törpe.

– Azt – erősítette meg a Kanca. – Bár most rajta volt a teteje. A Kisdozsót meg elkalapálták a Bivalyos előtt, a parkolóban. Négyen. Azt mondták neki, ha ő piszkált fel benneteket, akkor büntetés, ha nem, akkor figyelmeztetés, hogy ne is tegyen ilyet. Kórházban van.

– Van sapkája, nincs sapkája – mélázott el Burma.

– Most már tényleg tennetek kell valamit, akár van társaság, akár nincs! – vont le a következtetést Fodros Nóra.

– Igazad van – helyeselt Balogh Tamás. – Én most mindjárt felkapok a negyvenkettesre, kimegyek Békásra a Zupához. Elmondom neki, hogy nem mi gyújtogattunk, és te is csak vicceltél.

– Addig élsz – sajnálkozott a Kanca. – Már az előszobájában agyonütnek. Egy lehetőség van, nekünk kell előbb megölni őt!

– És a gorillák? – bizonytalankodott Burma.

– Őket is! – villogott a nő szeme. – Ha muszáj.

– Őt háromajtós szekrény – csóválta a fejét a volt rendező.

– De izomagyú mind! – mérgelődött Fodros Nóra. – Nem értelek, a te eszeddel... Meg hát itt van a Balogh Tamás, ő se akar ki, a Törpe pláne, meg ez a Sunya se nyeretlen...

– És én? – sértődött meg Csuri.

– Meg a Csuri is itt van – egészítette ki nem nagy meggyőződéssel az előbbi mondatot Fodros Nóra. – Én is mennék veletek, de engem figyelnek. A Kisdozsó meg a sebészeten... Három törés. A jobb keze, orra, bordája. Így akartok járni? Vagy még rosszabbul?

– Hát így áll a dolog – bizonytalankodott Balogh Tamás.

– Na, akkor? – biztatta a Kanca.

– Akkor vállaljuk – emelkedett fel a Törpe. – Ha van társaság, ha nincs. Jogos önvédelem, a törvény is velünk lesz!

– A törvény? – mosolyodott el gúnyosan Burma. – Az aztán velünk. Meg értünk, ja. De azért megcsináljuk.

– Meg – bólintott Sunya is.

– Mi majd megmutatjuk – csatlakozott ünnepélyesen Csuri.

– Még a csigától is... – vont a vállát Balogh Tamás.

– Csigától? – csodálkozott el a Kanca.

– Semmi. A Gutentág mondása. Megöljük, és kész.

– A suska változatlan – búcsúzott tőlük a nő. – És senkinek egy szót se!

– A Tanárúrtól sem kérhetünk tanácsot? – kérdezte a volt rendező.

– Senkitől – hagyta ott őket Fodros Nóra, s az ajtóból még visszaszólt Tóbinak: – Este hívjál!

– Ne félj, majd nem – biccentett a csapos, és elgondolkodva nézett az újra összeterelt részvénytársaságra.

– Csak azt tudnám, ki a kém – zsörtölődött a Törpe. – Én arra a kukára tippelnék. Lehet, hogy azért nem szól, mert női hangja van. Volt nálunk a cirkuszban egy légtornász, az is...

– Állj, állj! – fogta meg a karját a rendező. – Azt mondta a Kanca, hogy egy nő volt, nem egy nőhangú ürge. Ebből indulunk ki.

– Hát van ugye a Tera – kezdte Csuri. – A takarító. De az csak este jön.

– Van a Mari, de ő nem volt benn azokban a napokban. A Manöken meg olyan részeg volt, hogy a harangot se hallotta volna. Az Évi meg

nem olyan... – sorolta tovább a szebbnemű törzsvendégeket Burma. – A Zöldmellű dadog, azt a Kanca kiszúrta volna.

– A Gutentág van a dolog mögött – jelentette ki a Törpe.

– Ő is nőimitátor, mint a légtornászod? – kérdezte a rendező.

– Dehogy! – rikkantott a Törpe. – A Gutentág igen csípi a Gizást! Mindig lemegy a Barbibárba, és mindenfélét mond neki. Mesél meg nagyképűsködik.

– Ez igaz – erősítette meg Sunya. – Amikor a pulóvert találtam, akkor is ott tette az eszt a Gizásnak. Most, hogy nincs a Dozsó, kaphat valamit.

– Amikor repültem, mármint visszafelé – Balogh Tamás sem akart ki-maradni a leleplezésből –, akkor is ott bokázott. Odafele útban meg a Lejmos kavart ott, a két szappannal.

– Ja! – a Törpét nem lehetett megállítani. – A Gutentág mindent elpofázott, a Gizás meg gondolta, lesz egy kis mellékese. Felhívta a santa Zupást, most várja a lét! Vagy már a pulcsit is abból vette!

– Ha megtudjuk, ki a kém, azt is hozzácsapjuk a többihez – állította meg a találgatást a rendező. – Beszéljünk inkább a módszerről!

– Piszto ly kell – sóhajtott Balogh Tamás. – Tudod, a háromajtósok. Másként nincs esélyünk.

– Vegyünk hát pisztolyt! – lelkesedett fel a Törpe. – A társasági vagy on még itt van!

– Négyszázötvenöt forint... – legyintett Tamás.

– Meg egy kis apró – emlékezett a rendező. – Abból nem jön ki egy pisztoly.

– Abból nem – szontyolódott el a társaság.

– Lopjunk egyet a kínai piacon – javasolta Sunya. – Indulhatunk is!

– És ha nem sikerül?

– Akkor marad a kés! – mordult fel Csuri.

– Vagy én megfojtom a Zupást – kakaskodott a Törpe. – Gyiloknak lennie kell. Vagy ő, vagy mi, emlékeztek!

Bankot raboltatok, vagy mi?

Teltek, múltak a napok. Balogh Tamást izgatta ugyan az elvállalt feladat, félt is rendesen a háromajtósoktól, de azért nem ült otthon nap-hosszat. A faházba nem akart betérni, kerülte az újjáalakított társaság tagjait is, így a pléhgomba sem kerülhetett szóba. Maradt a jó öreg Vakegér, erre nem gondolhatnak a sánta Zupás vérebei.

Mára éppen hivatalos jelenése volt a régi vendéglőben, az valahai gyári vasasok hívták meg, igen, első fizetést ünnepeltek.

A volt kemencés egészen meghatódott, hogy még gondoltak rá, ennyi év után, ugye, s úgy sietett a találkozóra, hogy jócskán Bulendának előtt megérkezett.

– Mit keresel itt, te főnök? – bökte meg valaki a hátát. Persze, hogy a Törpe volt. Vigyorgott már rendesen.

– Te mit keresel itt?! – förmedt rá Balogh Tamás, de aztán legyintett. – Mindegy. Csak ne ülj mellém.

Megérkeztek az egykori vasasok. Bulenda galambószén, sokat öregeedett, na. Józsi, a mogorva lakatos talán még szikárabb volt, mint amikor utoljára látta, Pétert sem hívhatta volna már taknyos kölyöknek. Sanyi rózsás, kerek képén fogott legkevesebbet az idő.

– A szokásosat – rendelkezett Bulenda János. – Meg a Tamásnak egy nagyfröccsöt!

A pincér, mert már rendes pincér is akadt a Vakegérben, alig koszos fehér kabátkában hozta a négy korsót meg a bort is.

– Mondjátok, ne kíméljete! – nevetett volt munkatársaira Balogh Tamás. – Bankot raboltatok, vagy mi, hogy visszaszoktatok ide?

– Nem szoktunk vissza – mondta lassan Sanyi. – Ez már nem a mi kocsmánk. De havonta egyszer...

– Mostantól kezdve gyakrabban – egészítette ki Péter. – Itt szerezünk melót, abban az új szervizben, tudod.

– Megint együtt a csapat? – irigykedett Balogh Tamás. – Nem akármí!

– Egy helyen, de nem együtt – magyarázta Józsi. – A Bulenda a szerzői díj kiadásán, nyugdíj mellett másra nem veszik fel.

– Ennek is örülnöm kell – toldotta meg a hajdani örökös szakszervezeti bizalmi. – Nem szokás manapság.

– Én meg az előkészítőben verem a vasat, ahogy szoktam – vette vissza a szót Józsi. – A Péternek felvitte az Isten a dolgát: ügyfélszolgálatos. Hiába, az iskola!

– És te, Sanyi? – fordult a hallgató asztaltárhoz Tamás.

– Lóti-futi lettem – sóhajtott a megszólított. – Ahol éppen kellek.

– Többnyire velem van – pontosította Józsi. – Emlékeztek, milyen jó a keze!

– És milyen a vállalat? – kérdezte Balogh Tamás. – Valami multi, mi? Német vagy amerikai?

– Nem, nem – ingatta a fejét Péter. – Rendes magyar cég, magyar tulajdonosokkal. Régi óbudai család...

– Ajaj – sajnálkozott Balogh Tamás. – Minimálbéren bejelentve, a többi zsebből. Nem lesz nyugdíjak.

– Ezt pont te mondod? – csodálkozott Józsi. – Úgy hallok, mióta megszűnt a gyár, egy percet se melóztál...

– Tudod, a megrázkódtatás – bizonytalanodott el Tamás. – Meg az izé...

– A fröccs, a pálinka meg a lustaságod – sorolta Bulenda. – De ezeket ne féltsd. Rendes munkaszerződésük van, tisztességes bérük...

– Nana! – szólt közbe Józsi, a mogorva lakatos. – Meglehetősen bérünk. Legfeljebb.

– Van egy csomó juttatás is – emlékeztetett Péter. – Kajajegy, ital, cigaretta, csónakház. Karácsonyi pénz, ennyi jut most eszembe.

– Nocsak, Bulenda megszervezte a szakszervezetet?

– Folyamatban van – mosolygott az öreg szakí. – De ezeknek maguktól volt ennyi eszük. Senki sem akarja elveszíteni ezt a helyet, melóznak is a népek rendesen.

– Melósmennnyország – rikkantott a Törpe, aki pár perce már oda-settenkedett Balogh Tamás mögé.

– Mondtam, hogy ne pofátlankodj ide! – förmedt rá Balogh Tamás. – Ne haragudjatok, a haverom kicsit betermelt.

– Hagyd csak! – nevetett Péter. – Örülök, hogy itt van. Rég meg szerettem volna ismerni. Gyerekkoromban ő volt a példaképem.

– A példaképed? – esett le az álla Balogh Tamásnak.
– Az! – folytatta Péter. – Ő volt a legjobb bohóc a világon. Ordítottam, hogy minél többször megnézhessem. Anyám egészen belebetegedett. Persze, hogy bohóc akartam lenni...

– Az is lettél, csak másféle cirkuszban – legyintett rá Józsi.

A Törpe majd szétdurrint a büszkeségtől. Peckesen körbejárta a társaságot, mindenkinek külön-külön bemutatkozott, majd húzott magának egy széket, letelepedett. A pincér kénytelenül tett le elé egy korsó sört.

Hosszasan elbeszélgettek, a gyárról, a kemencéről, Sarus Bálintról, aki közben meghalt, szegény, de egyre inkább a mai dolgokról, ugye, mennyire megváltozott a világ, nemcsak a gyár, a Vakegér is.

– Csak az nem, hogy most is nekünk kell dolgozni – szögezte le többször Józsi. – De a Sanyi megkért, hogy ma ne politizáljak.

– Én meg közben repültem egyszer – bukkant fel Balogh Tamásban élete legnagyobb eseménye.

– Honnan repítettek ki? – kérdezte együttérző hangon Sanyi.

– Sok helyről – göcögött a Törpe. – Legtöbbször a pléhgombából.

– Nem arról van szó – intette le Balogh Tamás. – Repültem igaziból, mint a madár. Mondjuk a sas.

– Maradjunk a verébnél, az se igaz – legyintett a Törpe.

– Repültem, úgy élek! – jött bele mondandójába Tamás. – A Bivalyost is láttam, a vasúti hidat. A Gázgyár helyén az építkezést, meg a Margitszigetet, az ám. A Margit-híd alatt át is repültem. Tudjátok, mik vannak a pillérein? Olyan szárnyas emberek, vagy mi. Madároroszlán-emberek vagy angyalfélék. Úgy élek!

– Szfinxek – szúrta közbe Péter.

– Lám, mit tesz az iskola! – húzta el a száját Józsi, a mogorva lakatos.

– Ez a gyerek mindig komolyan vette, amit a Bulenda a régi műhely falára pingáltatott. „Csak a művelt munkás lehet igazán öntudatos!” Hajrá! Tanult is, mint a güzü, s lám, egyszerre már nem munkás.

– Fehérgalléros proletár – helyesbített az öreg szaki. – Egyszer majd elmagyarázom.

– Attól tartok – vigyorodott el végre a mogorva lakatos.

– Érdekes, hogy titeket nem láttalak – mélázott el Balogh Tamás. – Pedig a Lejmost, a kékruhást meg a csapos Tóbit mind.

– Mikor nem láttál? – kérdezte Sanyi, aki nem tudta átvenni a régi munkatárs elme-szárnyalását. – Nemigen járunk már be...

– Amikor repültem! Akkor nem láttalak – magyarázta Balogh Tamás. – Pedig itt lett volna a helyetek.

– A helyünk itt is volt – nézett körül Bulenda. – De hát öregszenek a fiúk rendesen, lassan utolérnek. Karosszékben, papucs alatt isszák ott-hon a sörüket. Vagy amit kapnak az asszonytól. Nekem is hiányoznak a hosszú beszélgetések, még a Józsi ordibálása is.

– Atomizálódik a társadalom – szedte elő a tanultakat Péter. – A kapcsolatok virtualizálódnak.

– Ha még egy ilyet mondasz, biz’ Isten, lenyomom a torkodon a korsót! – figyelmeztette Józsi.

– Pedig igaza van – sóhajtott Bulenda –, csak puccosan fogalmaz. Leszokik róla, meglátod. Én meg azt mondom, bármennyire is igaza van most, nem lehet igaza holnap. Vissza kell térnie a barátságoknak, nekünk is vissza kell térnünk a törzsasztalunkhoz.

– Hogy ihass végre, mert otthon nem hagy az anyósod! – vélte Sanyi.

– Hogy megbeszélhessük a dolgainkat – intette le az öreg. – Egyre több a kibeszéletlen gond, öröm és bánat.

– Naponta nem megy – vette komolyan az öreget Péter. – De hetente egyszer összejöhetünk.

– Hetente egy példabeszédet én is kibírok – morogta Józsi.

– Jöhetek én is? – kérdezte Balogh Tamás.

– A negyedik szék az enyém – tolt el magától Sanyi. – Neked beugrót kell fizetned.

Megállapodtak a keddben, persze, majd a vasárnapban. Bulenda kifizette a köreit, majd megbeszélte a főnökkel az asztalfoglalást. Minden keddre, bizonytalan ideig. Így mondta, bizonytalan ideig.

A régi vasasok lassan szedelőzködtek, csak Józsinak kellett maradnia, üzleti dolgok, dűnnögte, valaki jön. Balogh Tamás meg hova ment volna? Tartott az asszonytól, nemcsak a bicikli máig tisztázatlan ügye

miatt, azóta más is a rovására került. A varrógép, ugye, az eladott zálogcéduláról nem is beszélve. A pléhgombában kitelt a hitele, a faházba meg bármikor jöhetnek a háromajtósok.

- Nehéz az élet – mondta Józsinak, a világnak.
- Az – hagyta rá a mogorva lakatos. – És csak a Bulenda érti. Vagy ő se.
- Amikor repültem, minden olyan világosnak látszott – kezdte volna Balogh Tamás, de a derék vasas úgy emelte rá vasvilla tekintetét, hogy azonnal abbahagyta.

Kinek nézel engem?

– Jó estét! – lépett a mogorva lakatoshoz a Kanca. – Fodros Nóra vagyok, tudja, én hívtam telefonon. Biztos hallott már rólam.

- Nem én – tárta szét a kezét Józsi – De azért üljön le.
- Pedig rólam még verset is írtak. Kettőt, az egyiket az a gázgyári fazon, a másikat a Tanárúr.

Balogh Tamás a mosdó felől visszakacsázott az asztalhoz.

– Hát te mit keresel itt? – mérgelődött a Kanca. – Húzz el gyorsan, nem látod, hogy tárgyalok?!

- Én voltam itt előbb! – támadt fel az öntudat Tamásban.
- Igaz – biccentett Józsi.
- Na, mindegy, tőlem hallhatod, nem fogsz örülni neki – adta meg magát Fodros Nóra. – Tudja, uram...
- Józsi – pontosított a lakatos. – És tegeződjünk, ha meg nem sértem. Itt úgy megy.

– Rendben – mosolyodott el a Kanca. – Ennek a fatökűnek is köszönhető, hogy megkerestelek. Egy régi kemencés ajánlott, egy kőműves, a nevére nem emlékszem.

- A Kanyó Bandi?
- A Bandi meghalt – kotyogott bele Tamás.
- A Brezsán Jóska? – találgatott tovább Józsi.

– Lehet. Nem tudom, mindegy is – türelmetlenkedett a nő. – Azt mondta, hogy bivalyerős vagy, egyszer hat részeg futballistát dobtál ki innen...

– Hetet – pontosított Józsi. – Nem futballistát, hanem drukkert, olyan hőzöngőset. Rég volt.

- Akkor öt meg sem kottyanna neked, igaz? – csillant fel Nóra szeme.
- Öregszem – morogta a lakatos. – Most mondta a Bulenda is. De öttel megpróbálkoznék. Négyel biztosan.

Balogh Tamás rosszat sejtett.

– De ezek kigyúrt gorillák! – kiáltotta. – Gyilkolózsok, úgy éljek! Azokkal csak pisztollyal lehet...

- Akkor miért nem tetted meg te pisztollyal? – fordult felé a Kanca.
- A mi üzletünknek vége. Te halott vagy, ember!

– Miféle üzletről beszéltek? – kérdezte Józsi.

– Korábban öt kértem fel, de megbukott – magyarázta a nő. – Szép pénzt ajánlok, ha megleckéztetsz öt gorillát. Az se baj, ha kinyúlnak.

– Verekedjek pénzért? – csodálkozott Józsi. – Gorillákkal? Kinek nézel engem? Nincs ellenemre a bunyó, úgy felindulásból, ahogy mondják, ugye, de pénzért?!

– Szóval nem?

– Nem bizony! – vágta ki Józsi. – Már meg ne haragudj...

– Nekem még egy férfi sem mondott nemet – dörzsölte feszes mellét a lakatos karjához a Kanca. – Gondolkodj!

– Hát egyszer meg kell kezdeni – nézett rá Józsi.

– Hát kezd meg mindjárt! – értette félre Fodros Nóra. – Nálam a zsozsó.

– Azt, hogy nemet mondanak, azt kell megszoknod. És minél előbb megkezdjed, annál kisebbet fogsz csalódni – helyesbített Józsi.

Közben Balogh Tamás a sétányon összefutott a Paprikából, no jó, az Írószövetségből hazatérő Tanárúrral, s persze a mögötte fél lépéssel csoszogó szakállas öregemberrel. A Rabbi zsákja majdnem a földig ért, görnyedten cipelte a kőtábláit.

- Beugrunk a faházba? – kérdezte Tanárúr. – A vendégeim vagytok. Az öregember bólintott, Balogh Tamás csodák csodájára nem.

– Előremegyek – ismerte fel a helyzetet Tanárúr. – Intek, ha jöhetsz. Egy perc, s már intett is, tiszta a levegő.

Nem a márványpulthoz mentek, hanem egy üres asztal mellé, a hajdani részvénytársaság törzsasztalához. A tagok mostanában kerültek a műintézményt.

– A jövő héten is együtt megyünk – mondta a Tanárúr. – De nem kell mindenkinek tudnia.

– Titok lesz – egyezett bele az öreg. – Még a kékruhásnak se mondom.

– Az úgys tudja – legyintett Tanárúr.

– Ki ez a kékruhás? – kérdezte Balogh Tamás. – Egyszer csak feltűnt. Nem dumál, de mindenütt ott van. Amikor repültem, több helyen is láttam. Mintha több példányban kavarna.

– Nem kavar semmit! – intette le Tanárúr. – Van.

– De ennyire van? – firtatta volna tovább Balogh Tamás, de Tanárúr már a szakállással beszélgetett.

– Mitől félsz? – reagált éppen az öregember Tamás által elmulasztott szavaira. – Lenyúlják? Mit nyúlnak le?

– A művem! – húzta ki magát a Rabbi.

– Csak nem a kőtáblák a műveid? – került vissza a képbe Balogh Tamás.

– Nem a táblák, hanem ami rajtuk van – mondta méltósággal az öreg.

– Ne szívass! – csóválta a fejét Tamás. – A Pofapénz kiböngészte, hogy a parancsolatok vannak rajta, a tízparancsolat, vagy mi, olyanok, hogy ne lopj, meg a többi. Zsidóul.

– Igaz – mondta a Rabbi –, az előlapjukon. De a hátukon az én tanításaim vannak. A Tanítás, az egyetlen, az Úrnak tetsző tanítás. Ott van, kőbe vésve, alig fért rá az apró betűimmel. De ráfért, mert az Úr tartotta a vésőm.

– Zsidó betűkkel? – kérdezte Balogh Tamás.

– Görög betűkkel – mondta a szakállas. – Meg latinokkal. Mind tudom. Amikor Bábelben, a fogság idején...

– Bábel? – vonult vissza Balogh Tamás. – Arrafelé nem repültem.

– Szívesen elolvasnám – udvariaskodott Tanárúr.

– Nem! Egyelőre te sem! – emelte fel a hangját a Rabbi. – Ha majd az igazi nevemmel és az Úr áldásával kinyomtatják, akkor. De hidd el, tiszta, mély írás.

Tóbi, a csapos ritkán hagyta ott a söntést, de most odaoldalazott hozzájuk. Letett három teli poharat.

– A cég ajándéka – mondta. – Balogh, téged délután kerestek a gorillák. A háromajtószok, na.

Balogh Tamás elsápadt, felugrott, s már az ajtót kereste.

– Ne rinyálj! – folytatta Tóbi. – Azt mondták, holnap este visszanéznek.

– Ha holnap, akkor jó – mintha Rabbi kövei hulltak volna le a szívről, Tamás megkönnyebbült. – Akkor nézzük, mit hoztál!

– Muskotályos, hogy örülj – vigyorgott Tóbi. – Nem kannás!

– Te tényleg rabbi vagy? – kérdezte közben Tanárúr, nem először.

– Rabbi is voltam – révedt el az öreg. – Vagy kétezer évig rabbi voltam, igen. De mióta a Messiás először eljött, az ő szolgája vagyok. Az örömhír hordozója. Kétezer éve, egyedül.

– Négyezer éves lennél – ütögette meg homlokát Balogh Tamás.

– Több, fiam, több, legalább ötezer – mosolyodott el a Rabbi. – Ki számolja már! Háromezer-hétszáztizenkettőig számoltam, azóta nem.

– Értem – húzódott el tőle a botcsinálta cégvezető.

Megérkezett a kékruhás, szótlánul letelepedett a sarokba. Az öregember odacsoszogott hozzá, üdvözölte, majd a mosdóba indult.

Balogh Tamás óvatosan kihúzta a zsákból a kőtáblákat, Tanárúr rájuk nézett, előbb az egyik felső szélére.

αααααα

ββββββ

γγγγγγγγ

δδδδδδ

– Olvasta, majd a másik aljára pillantott. –

xxxxxxxx

yyyyyyyy

zzzzzzzz

– Mi van rajta? – türelmetlenkedett Balogh Tamás.
 – Tiszta, mély írás – sóhajtott fel Tanárúr. – Minden benne van, min-
 dennek a lehetősége. Schol egy tévedés. Dugd vissza gyorsan!
 Visszatért az öreg, s az eredeti kérdését tette fel újra.
 – Szerinted nem nyúlják le? Nem fordult még elő? – firtatta.
 – Hallottam ilyesmiről. Egy-egy rovatvezető, szerkesztő néhány
 verssort, igen. Előfordult. De neked nem kell félned.
 – De ez az egyetlen igaz út... Nagy lesz a csábítás, nem? – kételke-
 dett az öreg.
 – Veled van az Úr – sóhajtott Tanárúr. – Tőled nem fognak lopni.
 – Jó – mondta a Rabbi, bár látszott rajta, nem győzte meg igazán. –
 Veled megyek, aztán meglátjuk.
 A kékruhás odaballagott hozzájuk, s az öregre nézett.
 – Jövő héten újra elmegyünk – válaszolt ki nem mondott kérdésére
 a Rabbi.
 A kékruhás maga elé emelte a kezét, és kormányzó mozdulatokat
 tett.
 – Értem, te elviszel bennünket autón – nyugtázta a jeleket Tanárúr.
 – Nem – pontosította az öreg. – Elvinne, ha lenne kocsija.
 Addigra a kértetlen asztaltárs már oldalra nyújtotta mind a két kezét,
 oldalsó középtartásba, ugye, s fel-le billegtetette a széttárt karokat.
 Ezt csak Balogh Tamás értette meg.
 – Azt mondja, repülve könnyebb lenne, mint villamossal, trolival...
 Igazad van, haver. Amikor repültem, én is egy-kettőre ott voltam a Baj-
 za utcánál. Arrafelé fordultam meg, úgy éljek, az evangélikus templom
 tornyánál. Még a csúcsát is megpaskoltam.
 A kékruhás maga mellé ejtette kezét.
 – Mit mondasz? – meredt rá Tamás. – Hogy ezek nem tudnak repül-
 ni? Na, erre ráhibáztál, pajtás!

Mindig reá támaszkodom

– Ha már tegnap úgy egymásra találtatok, olvasgathatnál fel valamit a
 Rabbinak – intett a szakállas öregember felé Pofapénz. – Olyan búval
 bélelt szegény. És pontosan annyit beszél, mint az a balfácán, az a kék-
 ruhás, na.

Tanárúr fontolóra vette az ötletet.

– Azt hiszed, érdeklí?

– Érdeklí, nem érdeklí, meghallgatja! – szólt bele Gutentág. – Tarto-
 zik neked vele. Nem csak a tegnapiért.

– Tartozik? – erre a szóra Balogh Tamás figyelt fel igazán. Oda-
 somfordált a márványos pulthoz.

– Én is meghallgatnék egy rövid fejezetet – mondta mintegy félváll-
 ról. – Más dolgom úgyszólván. Meg hát két részét ismerem a könyvnek,
 tudom hova tenni a dolgokat, úgy éljek.

– Te soha sem tudod hova tenni a dolgokat, és nem is fogod megta-
 nulni – röhögött Gutentág. – Elcseréled őket borra, aztán megpiálod a
 Törpével. Szerencséd, hogy abba nem fér annyi, mint egy normális...

– Ki a nem normális? – pattant fel harciasan a Törpe.

– Normális termetűt mondtam volna, ha hagyod – tárta szét kezét a
 bukott gondnok.

– Az én termetem igenis normális. Arányos vagyok, nem gnóm! –
 tette helyre a dolgot mérgesen a kis ember. – Arányosan vagyok kisebb,
 mint te. Az agyam meg arányosan nagyobb!

– A hangod meg aránytalanul – bólogatott Pofapénz. – Hagyjátok
 már abba!

Tanárúr hóna alá csapta a bőrdossziéját, s lassan a hátsó asztalhoz
 ballagott. Balogh Tamás és Pofapénz tétovázva követte.

– Azt mondják az urak – kezdte Tanárúr, de az öregember közbe-
 vágott.

– Urak? Egy az Úr.

– Ezek a fiúk, ugye – jött zavarba Tanárúr. – Azt mondják, szívesen
 meghallgatnál egy részletet a művemből.

– Ha az Úr is úgy akarja – bólintott az öregember. – De igazi mű csak egy van, a teremtet világ. Minden más csak részlet, tűnékeny árnyék, hívság, ha nem hiábavalóság. Hiúságunk hullámverése.

– Hát akkor hallgasd a hullámok morajlását – biztatta Pofapénz.

– Miről írtál? – emelte fel a tekintetét a Rabbi.

Tanárúr hallgatott, Balogh Tamás úgy vélte, neki kell megmenteni a helyzetet.

– Igaz, jó emberekről meg... – kezdte, de az öregember alig hagyta szóhoz jutni.

– Igaz meg jó emberekről! – emelte égre az ökleit. – „És küldje hozzájuk prófétákat, hogy visszatérítsék őket az Úrhoz, a kik bizonysgot tevének ellenök, de nem hallgattak reájok.” Nincsenek már igaz és jó emberek. Isten bocsásson meg nekem, még nincsenek.

– Királyok könyve? – mosolyodott el Tanárúr, de az öreg nem figyelt rá. Elgondolkodott, szemével köszöntötte a mellé települő kékruhás férfit, majd megkérdezte, talán Tanárúrtól, talán önmagától:

– Lehet ez a könyv is egy a próféciaik közül? Ami a nyáját a dús legeelőre visszaterelné?

Tanárúr belelapozott a gépiratba. Balogh Tamásnak az a benyomása támadt, hogy olyan fejezetet keres, amelyik megfelel az öregember kívánalmainak.

– Hallgasd meg ezt a rövid részt! – lelt rá a szerző a megfelelő szövegre.

„Borsos Balázs előkotorta az új nejlonszatyorból a borosüveget. Add már a nyitót – förmedt az asszonyra –, mert kapsz két egyformát. Mit totojázol? Az asszony nyújtotta a dugóbúzó, de közben megkérdezte: Honnan van? Miből vetted? Vagy kaptad, loptad? A szeretője vigyorogva válaszolt: Nem mindegy az neked?! Töltsél magadnak, és kussolj! Van ott még, ahonnan ez jött. Az asszony elégedetten fenékig ürítette a poharat, és visszabújt az ágyba. Nem jössz? – mosolygott Balázssra.”

– Elég, elég! – kiáltott a Rabbi.

– Ez csak a bevezetés eleje, hol van még a konfliktus! – védekezett Tanárúr, de az öregember félbeszakította.

– Pár szó, és máris ránk szabadítottad Szodomát és Gomorát! – szinte kitepte a lapot az elképedt szerző kezéből. – Borosüveget – ez még hagyján! Mértéktelenen, ugye, hagyján. De miért ígér pofonokat? Miért hiányzik belőle a türelem erénye?

– Szomjas – próbálta védeni a szereplőt Balogh Tamás, aki nem egyszer volt már ilyen helyzetben.

– Szomjas – intett megvetően az öreg. – És az önmegtartóztatás erénye? De nézzük tovább! Lehet, hogy lopta ez az elvetemült a bort?

– Nem mindegy? – kérdezte alakja szavaival Tanárúr.

– De mennyire nem mindegy! – emelte fel a szavát a Rabbi. – Ha lopta, az Úr parancsolatának ellenében cselekedett. Halálos bűnt követett el. Aztán: szeretője! Hát nem hitvese ennek a Balázsnak az asszony? Vagy a lánya, anyja, akárkije? Micsoda példa ez az olvasónak! Persze, hogy a szeretője. Miért hívja az ágyba? Istennek tetsző utódok nemzése érdekében? Alig hiszem. Parázna nőszemély ez, parázna gondolatokkal, akár a társa! Még egy parancsolat megszegésére készülnek. Még az is lehet, hogy felebarátjának az asszonyával – az is egy halálos bűn! Szép kis regény! Megbotránkoztatol...

Tanárúr összecsomagolta a lapokat, bezárta a táskáját.

– Ne tedd el – mondta halkabban az öregember. – Írjuk át együtt! Tegyük méltóvá az Úrhoz és a képmására teremtet emberhez.

– Írjuk át? – képedt el Tanárúr.

– Segíték – biztatta a Rabbi. – Figyeld csak az előbbi mondatokat!

Erőszakosan előcibálta Tanárúr holmijából a papírköteget, megkereste az előbb felolvasott sorokat.

– „Borsos Balázs előkotorta az új nejlonszatyorból a nektáros flakát.” Nem tetszik? „A friss forrásvízzel telt kulacsot.” „Add már a nyitót, förmedt az asszonyra, mert kapsz két egyformát.” Pfujj! Talán így: „Szíveskedj elővenni két poharat.” A kulacshoz nem kell nyitó. „Mit totojázol?” Ehelyett: „Ha nincs ellenedre, siess, nagyon szomjas vagyok!” Aztán: „Az asszony nyújtotta a poharakat, de közben megkérdezte: Honnan van? Miből vetted? Vagy kaptad, loptad?” Így talán maradhat. De most sokat kell rendbe tennünk! „A szeretője vigyorogva válaszolt: Nem mindegy az neked?!” Ezt teljesen át kell írni, új tartalmat

kell adni a szavaknak. „A férjura elmosolyodott: töltök neked egy pohárral, és élvezd az Úr ajándékát!” Tovább: „Van ott még, ahonnan ez jött.” „Isten kegyessége végtelen, mindig reá támaszkodom, és soha nem fogjuk nélkülözni e fenséges harmatot.” Így még szép is. „Az asszony elégedetten fenéig ürítette a poharat, és...” – Eddig jó. „Letérdepelt az imázsámolyára.” Így fejezzük be a mondatot. „Nem jössz? – mosolygott Balázsra.” – Ez maradhat. Végre egy helyénvaló mondat!

– Iszonyú – tört ki Balogh Tamásból a felháborodás.

A Rabbi megértő szeretettel nézett rá.

– Látom, fiam, az ágyat sajnálad. Visszatehetjük, persze nem afféle parázna módon. „A feleség szemérmesen az ágyhoz lépett. Fiat kell nemzenünk, uracskám, az Úr parancsolatjára.” Na, valahogy így. „Ha mi nem leszünk, helyettünk is ő szolgáljon az Úr nagyobb dicsőségére.” Persze erre a férjnek válaszolnia kell, mondjuk: „Legyen meg az Úr akarata!”

– De ez már nem az én regényem – próbálta enyhíteni a szinte már tapintható feszültséget Tanárúr.

– Nem, ez már a közös regényünk – helyeselt a szakállas. – Maradj itt, átírjuk együtt az első sortól az utolsóig. Ezt adjuk ki.

Tanárúr villámgyorsan visszazerezte a kéziratát, s kísérőivel együtt máris a pultjánál lihegett.

– Na, volt nekem egy ötletem – szégyellte el magát Pofapénz.

– Jót akartál – Tanárúr egy pillanatra a vállára tette a kezét. – Tiszta, mély írás! Igen, az csak egy van.

– Azt hittem, barátok lesztek – erősködött az újságos.

– Csak felebarátok – vihogott Balogh Tamás, de ahogy rájuk nézett, azonnal abbahagyta.

Még a Gutentág is hiányzik

– Nem állapot, hogy őrséget kell állítanunk a téren meg a buszmegállónál is, hogy a többiek a faházban nyugodtan piálhassanak! – dühöngött a Törpe.

– Már a pléhgombába sem mehetünk, ott is többször kerestek! – toldotta meg Csurit.

– Sőt! Egyszer a már a Vakegérben is, pedig az nem a sánta Zupás területe – mondta Balogh Tamás. – Hanem a Dozsóé, azazhogy már az én cégemé!

– A te céged – legyintett a hajdani rendező.

– Lepapíroztuk! – vágott vissza Balogh. – De az irányítást momentán nem vettem még át.

– Nem is fogod – biztosította Sunya. – Addigra agyonütnek a szekrények.

Az eldugott csillaghegyi kocsmá homályos sarkában üldögéltek, kimondottan pocskul érezték magukat.

– Alig ismerünk itt valakit – duzzogott Csurit.

– Még a Gutentág is hiányzik – erősítette meg a dolgot, a társaság nem kis meglepetésére, a Törpe. – Meg a Tanárúr...

– Az Évi meg a Manöken...

– A Tóbi, a Rabbi meg a Pofapénz... – sorolták egymás után a faházi törzsvendégeket.

– Vége a katalógusnak, na, a névsorolvasásnak – szólt rájuk Burma.

– Most már tényleg cselekednünk kell, mert itt rohadhatunk karácsonyig. Vagy még annál is tovább. Okoskodjuk ki, mit tegyünk, és még ma éjjel...

– „A tett halála az okoskodás” – ötlött fel az idézet Balogh Tamásból. – Menjünk azonnal!

– Hová? – kerekedett el Csurit szeme.

– Hát a sánta Zupás házához, te nagyon lökött – tért volna a cselekvés útjára a Törpe is.

– Te tudod, hol lakik?

– Hát valahol Békáson – vágta rá a Törpe. – Hol máshol, majom.

– Az maga egy százezres város, ember! – röhögött Burma. – Járjunk körbe minden házat: tessék mondani, itt lakik a Zupás úr, csak meg akarjuk szurkálni, nem, nem itt lakik, csókolom a kezét!

– A két lakótelep kiesik – találgatott Sunya. – Egy ezredes nem lakik holmi panelben.

– Marad az Ófalu – jelentette ki Balogh Tamás.

– Vagy a két villanegyed. A pünkösdfürdői meg az ott, Kalász felé – találgatott Csuri.

– Te nem tudod, mi az, hogy villanegyed – pörölt a Törpe. – Azok izé, lakóparkok, vagy mi.

– Az Ófalu – makacskodott Balogh Tamás. – Ott lakik, úgy éljek.

– Az se kicsi – ingatta fejét a volt rendező. – De kezdhetjük azzal. Jobb keresgélni, mint itt ücsörögni. Ahol gorillákat látunk, ott lakik a Zupás. Bár mások is tarthatnak fogdmegeket.

– Megnézzük a Templom utcát, az Óbor utcát, a Kőbánya utcát... – sorolta Balogh Tamás, újra elemében volt. – Szerintem a Templom utcában lakik, egész a végén...

– Szerintem meg a Kőbánya utcában, fent – mondta a Törpe, de csak azért, hogy ő is mondjon valamit.

– Seperc alatt megtaláljuk! – jelentette ki Sunya.

– És aztán? – aggodalmaskodott Csuri. – Kiszúrnak a kopaszok, aztán nekünk annyi.

– Kiszúrnak? Az a cél – pörgött Burma agya. – Jól átverjük őket. Kicsalogatjuk az izomagyúakat, aztán uzsgyi! Rohanunk, hadd fussanak utánunk! Mi meg bevágódunk a templomba, oda nem mernek utánunk jönni.

– A templom délután zárva van – akadékoskodott Csuri.

– A sekrestye felől, ember! Arra nem gondolnak – folytatta zavartalanul a volt rendező. – Rohannak tovább, át a telepen, le a HÉV-állomásra.

– Úgy éljek! – helyeselt Balogh Tamás. – Amikor elhúznak, visszaballagunk, jól megszurkáljuk a sánta Zupást, és kész!

– Nincs késünk – töprengett el a Törpe.

– Hogyne lenne! Én mindenre gondolok – hengegett Balogh Tamás, és előkotort a zsebéből egy kis, gyerekeknek való vásári bicskát. – Mire mennétek nélkülem.

– Ezt a békanyúzókat használjuk mind az öten? – gurult méregbe Sunya. – Ezzel csak megcsiklandozni lehet valakit.

– Mondj jobbat! – sértődött meg Tamás.

– Mielőtt elkezdjük a keresgélést – jelentette ki Sunya –, beugrunk a Bivalyosba. Az egyik haverom ott melózik a konyhán. Elhozzuk a nagy húsvágó kését.

– Odaadja? – kételkedett Csuri.

– Ki kéri? – röhögött Sunya. – Be a kabát alá, aztán szevasz, haver. De jobb lesz, ha ezt egyedül intézem. Várjatok itt!

– Ez megszerzi, ez olyan – nézett utána Burma. – Na, addig csiszolgassuk a haditervet!

Csiszolgattak, iszogattak. Félóra múlva megjött Sunya, nem szólt, csak félrehúzta vedlett műbőr zakóját. Övébe tűzve ott volt a kés.

– Két bökő elég lesz – jelentette ki Balogh Tamás. – Kérünk még egy litert, megisszuk, és megyünk.

Kértek még egy litert, aztán még egyet. A fizetésnél mutatkozott némi gond, de a Törpe hozzácsapta a társasági vagyont Burma pénzéhez, így éppen megúszták szegénység nélkül.

Közben lement a Nap, sűrűsödő homályban kezdték meg a felderítést.

Bejárták a Templom utcát, az Óbor utcát, a Kőbánya utcát, s persze az összes többi utcát is, de egyetlen ház udvarán sem látták a strázsáló gorillákat.

– Ezek elbújtak előlünk, úgy éljek! – vélte Balogh Tamás.

– Reszketnek! – mondta gúnyosan a rendező. – Megérezték, hogy jön a félelmetes Balogh és csapata. Jaj! Még a rettenthetetlen Törpe is velük van. Elbújtak, naná!

– Nézzük meg újra a Templom utcát – ragaszkodott rögeszméjéhez Balogh Tamás. – Ott kell lennie.

– De már alig látunk! – aggodalmaskodott Csuri.

– Találtam egy ezrest is a Bivalyosban – mondta halkán Sunya. – Aztán a buszon is.

– Az előbb miért nem szóltál? – kapta fel a vizet a Törpe. – Hagytad, hogy a társasági vagyont...

– Nyugi! – intette le Sunya. – Vastartalék. De ha lenne itt egy kocsmá...

Nyitott kocsmát nem találtak, így aztán egy kisboltban vettek almabort.

– Ez legalább egészséges – csettintett a Törpe az első korty után.

– Lóhúgy, de legalább egészséges – rázkodott meg a rendező, de azért ivott derekasan.

– Tudom már! – világosodott meg Balogh Tamás. – Nem ebben a Templom utcában lakik, úgy éljek, a másikban!

– Nem kapsz többet – jelentette ki Sunya.
 – Igenis, van másik! – kötötte az ebet a karóhoz Tamás. – Régen ez két falu volt, Békás meg Megyer. Mind a kettőben volt Templom utca. Aztán úgy maradt.
 – Te is úgy maradsz, ha kapsz kettőt – vélte a rendező.
 – Ez tudomány, apám! – röhögött a Törpe. – Helyiségtörténet, vagy mi. Csak nem igaz.
 – Lehetne igaz is – sóhajtott Burma. – Kérdezősködjünk!
 – Akkor megtudják, hogy keressük.
 – Vállaljuk a veszélyt! – döntött a rendező.
 Öntöttek magukba némi bátorságot, majd megkérdeztek egy, a boltból kilépő idős nőt.
 – Nem, nincs másik Templom utca – rázta az a fejét. – Sánta ember több is lakik erre, de egyiket sem hívják Zupásnak. Van a Kocsis Imre, a Palika, a Gerstenbrand meg a Schulek – sorolta. – Zupás nincs.
 – Katona? – reménykedett Burma.
 – Katona sem lakik erre – fejezte be az öregasszony. – Még rendőr se.
 – A másik Templom utca Kalászon lehet – adott volna új lökést a kereséshez Balogh Tamás, de lehurrogták.
 – Nézd csak, ez mit keres erre? – csodálkozott el a Törpe.
 Mintha a kékruhás férfi tűnt volna fel a kisbolt ajtajában. De mire odaértek, nem volt sehol.
 – Ez a Zupásnál járt, úgy éljek! – háborodott fel Balogh Tamás.
 – Nem egy embernek van kék ruhája – Burma nem engedte más vágyára terelni az akciót. – Azt a fiatalembert kérdezzük meg!
 Magas, széles vállú, tüsszifrizurás férfi közeledett, széles, erős lépteitől szinte behorpadt a járda.
 – Izé – szólította meg a rendező –, uram, nem ismeri a sánta Zupást, na, az ezredes urat?
 – Ismerem – állt meg a fiatalember.
 – Meg tudná mondani, hol lakik?
 – Meg tudnám. Mi dolgotok vele?
 – Üzleti ügy – szólt bele a beszélgetésbe Sunya.

– Az fontos – nézett végig a tántorgó csapaton a tüskehajú. – De ilyenkor nincs otthon.
 – Kár – sajnálkozott Burma. – De a házát megmutathatja... Eljövünk holnap.
 – Minek? – nevetett a fiatalember. – Megmondom, most hol van, beszélhettek vele.
 – Köszönjük! – könnyebbült meg a rendező. – Akkor hol...
 – Fenn van a katlanban.
 – Miféle katlanban? – hökkent meg Balogh Tamás.
 – Hát a Róka-hegyen – bökte ki a fiatalember. – Ott megtaláljátok. Nem kell sietnetek, ott meditál, úgy mondta, éjfél.
 – Mi lehet az a Róka-hegy? Meg a katlan? – kérdezte a Törpe.
 – Szép kis óbudai vagy! – válaszolt Burma. – Hát a régi kőfejtő, fenn a hegy tetején. A Rózsa utcánál. Felmegyünk az Ürömin, aztán... Az oldala látszik egész Budapestről.
 – Ja, igen – régi kirándulások emléke derengett fel Balogh Tamásban. – Már a rómaiak is... Abból a kőből épült Aquincum...
 – Vagy nem – vágta el a mese fonálát a Törpe. – Mindenesetre szép kis séta lesz, jó meredek. Beletelik egy órába.
 – Éjfél két és fél óránk van – határozott Balogh Tamás. – Menjünk! Csillaghegyig HÉV-vel, aztán gyalog. Nyomás.
 – Busz nincs? – kérdezte Sunya, pedig jól tudta, hogy nincs.
 – Nem veszélyes az a hely? – aggodalmaskodott Csur. – Ne próbáljuk meg inkább holnap?
 – Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra – bölcselkedett a Törpe, de mintha nem lett volna egészen biztos a dolgában.

Neked kéne ismerned, édes úr!

– Kiköpöm a tüdőm – lihegett a Törpe.
 – Már csak párszáz méter – biztatta a rendező. – Van ott egy bejárat, olyan horhosféle.

– Nincs lezárva? – kérdezte Balogh Tamás. – Mert akkor hiába jöttünk. Egy órásnál hosszabb lett az út, pedig csak egyszer álltak meg kicsit énekelni, ott a futballpálya felett, igen. Miután tudatták az egész környékkel, hogy a Villa Negra nem apácazárdá, szépen, rajvonalban, ugye, az egész utat elfoglalva vonultak tovább. Néhányszor kellett csak félreugrálniuk, errefelé korán behúzódnak a népek, csak öt-hat autó parancsolta le őket a padkára meg egy kisebb konvoj, három terepjáró motoros felvezetéssel meg utóvéddel.

– Valami miniszterféle lehet – találgatta Csuri.
– Erre? – húzta el a száját a Törpe. – Inkább valami vidám vállalkozó. Viszi a szeretőjét az ürömi éjszakába... Megmutatja neki, mire telik.

– Egy haverom lakik itt – mutatott a sötétbe süllyedt házak felé Burma. – Marha jó festő. Forgattam vele...

– Én már sohasem festetek – dünnyögte Balogh Tamás. – Ha muszáj, kikenjük az asszonnyal.

– Festőművész, te majom – pontosította a rendező.
– Azok Szentendrén vannak – csapott felé a Törpe. – Részeg vagy.
– Az hát – vigyorgott Burma. – Attól még itt lakik...
Megérkeztek a katlan bejáratához.

– Nézd csak! – mutatott Balogh Tamás balra, a sötétből kikiabáló ablaksorokra. – Még egy lakópark, vagy mi. Amikor utoljára itt jártam, csak a semmi volt itt.

– A kopár fennsík – pontosította a rendező. – Mostanában épült, nem neked.

Máris ott voltak a katlan bejáratánál. Keresztbe fektetett, sorompószerű fagerenda zárta el a bejáratot, de mellette mind a két oldalon kényelmes ösvény kínálkozott a gyalogjáróknak. A kirándulóknak, ugye. A bokrok alatt, már-már a horhos oldalában három terepjáró parkolt, ember sehol.

– Na, menjünk – oldalazott be a horhosba Burma. – Biztos a katlan közepén lesz, ott nyugodtan elmeditálhat...

– Sötét van – szögezte le a Törpe.
– Micsoda megfigyelés – morgott rá Balogh Tamás. – Sima az út, eltévedni se lehet...

– Legalább telihold lenne – sóhajtott Csuri.

– Az van – mondta Sunya. – Csak a felhők.

Lassan óvakodtak be a katlan közepébe. Szinte harapni lehetett a csendet, mégis valami nagy-nagy feszültség uralkodott el bennük.

– Nem jó hely ez – nyögte Csuri. – Mondja mindenki.

– Miért ne lenne jó hely? Szép is, csendes is – biztatta magát a rendező. – Meditációra éppen alkalmas.

– Mi az izé az a meditáció? – kérdezte meg végre Sunya, akit az első perctől zavart a dolog.

– Elmélyülés – mondta gyorsan Burma –, majd máskor elmagyarázom.

– Nem amiatt rossz hely – erősködött Csuri. – Idejárnak a sámánok, vagy kik. Dobolnak, meg nem tudom, mit csinálnak.

– Meg a sátánisták is – toldotta meg Balogh Tamás –, legalábbis azt beszélik. Bujkálnak a barlangokban, szombatunként meg áldozatot mutatnak be az ördögnek. Mert azt imádják, úgy éljek!

– Áldozatot? – hökkent meg Sunya. – Na ne! Emberáldozatot is?

– Azt azért nem – világosította fel Balogh Tamás. – Kuttyát akasztanak, macskát nyúznak, néha egy kecskebak nyakát is elvágják. De mostanában nemigen jutni kecskebakhhoz.

– Fekete kakast, azt áldoznak – szólalt meg reszkető hangon a Törpe. – Én láttam.

– Itt? – rémült meg Csuri.

– A moziban, te marha – vágta rá a Törpe. – Pont egy ilyen helyen tépdesték le a fejüket. A kakasoknak, bizony.

A katlan közepén váratlanul felparázslott valami. Mintha egy már elhamvadt tábortűz üszkét kaparták volna meg, parázs vöröse ütött át a sötétben. A derengésben egy alakot láttak mozogni, éppen száraz füvet vetett a parázsra.

– A Sátán? – riadt meg Balogh Tamás.

– Neked kéne ismerni, édes úr – motyogta Burma. – Egy csóró csövi az, melegszik. Ne rinyáljatok már!

– Menjünk! – fordult sarkon a Törpe.

– Megyünk már – vágta rá Csuri, és futásnak eredt.

– Állj! – harsogta egy ismeretlen hang, a Sátán hangja, ugye. – Gyerekek közelebb!

Eszük ágában sem volt közelebb menni. Loholtak a kijárat felé. A horhos falától azonban három-négy árnyék vált el, emberré magasodtak, vagy valami emberfélévé. Feketében voltak, csak szemük villogott ki az álarc résein. Vasvillát tartottak a kezükben, s a menekülőknek szegezték valamennyit.

A részvénytársaság egy emberként torpant meg, majd lassan a tűz felé tolatott. Valaki közben rengeteg szénát és tavalyi avert dobott az éledő parázsra, az ellobbanó száraz anyag már-már máglya benyomását keltette. Fénye egy földön fekvő alakra esett, aki fölé egy igazi ördög hajolt. Kést tartott a kezében, hosszú kést, tőr lehetett inkább, vagy olyasmi. Többször lecsapott, láthatólag a fekvő alakra. Aztán motorok berregése hallatszott, két reflektor irányult a jelenetre. A Sátán felemelkedett, arca helyén félelmetes, vigyorgó fapofa verte vissza a fényt.

Dobszó robajlott, sikolyok verték fel a katlan békéjét.

– Bevizeltem – súgta Csur.

– Kuss! – szólt rá a menekülés útját kereső Burma.

– Nincs menekvés! – ordította az ördög. – Figyeljétek! Mind úgy jártok, mind ez itt! – mutatott a fekvő alakra. – Ha csak az én kedves, ízé, cimborámat békén nem hagyjátok.

A háttérből a sánta Zupás ballagott elő. Laza melegítőben közeledett, mosollyal az arcán.

– Ő áldozattal szolgált nekem, az adósa vagyok, ne feledjétek.

Újra felcsaptak a sikolyok, dübörögtek a dobok.

– Most elmehettek. Most az egyszer – harsogott az álarcos. – És ide többé ne jöjjetek!

Nem kellett kétszer mondania a társaságnak, soha senki ilyen gyorsan nem hagyta még el a katlant. Futottak, lefelé vezetett az út, szinte egészen a csillaghegyi állomásig.

– Főnök, ezek halálra rémültek – vigyorgott kifelé menet az egyik háromajtós.

– Mit tesz egy kis haiti folklór – válaszolt a sánta Zupás. – Nem felejtettétek ott a hi-fit?

A motorosok is melléjük értek, lassan gördültek a terepjárók elé.

– Jó, hogy jártunk Mohácson, főnök – szólt a túskehajú. – Ilyen álcot nem kapni másutt.

– Igazi busó voltál – ismerte el a főnök, és bekászálódott az első terepjáróba. – Na, legalább mulattunk egyet.

A konvoj lassan elindult, rövidesen beleveszett az óbudai éjszakába.

A kékruhás férfi ott üldögélt a sorompó gerendáján, az előbukkanó Hold fénye ezüstre festette arcát. Hosszan nézett a távozók után. Meditált-e, ki tudja?

Azt se mondta, bikkimakk

– Hát a Tóbi hol van? – kérdezte nyitáskor a söntésben sürgölődő lánytól Balogh Tamás.

– Én vagyok a Tóbi – mosolygott rá barátságosan a nő. – Velem kell beérned.

– Én beérném – nevetett Balogh Tamás.

– Igyál egyet a megismerkedésünkre! – tolt elé két decit tisztán a nő.

– Azt tudom, hogy te vagy a Balogh Tamás, a Tóbi megmondta, hogy te leszel az első. Én meg a Csilla vagyok. Szia!

– Szia! – emelte poharát Tamás.

Alig esett túl a boron, megjöttek a többiek. Először Gutentág, majd a Törpe Csurival, beesett Pofapénz is. Balogh Tamás a beavatottak nyugalmával mutatta be az új csapatot az érkezőknek.

– Ő a Csilla!

– Hát a Tóbi szabin van? – hökkent meg Pofapénz. – Azt mondta, hogy augusztusban...

– Nincs szabadságon – válaszolt a lány. – Kilépett.

– Csak úgy? Nekünk azt se mondta, hogy bikkimakk! – bántódott meg a Törpe.

– Kapott egy sokkal jobb helyet, a Fodros Nóra intézte – magyarázta az új csapos. – Főnök lett, nem is kifestő!

– A Kanca vitte el! – álmélkodtak a törzsvendégek.
 – Hát, sokat kacsingattak egymásra – mondta Gutentág. – Én mindjárt kiszúrtam.
 – Ingyen nem adnak ilyet – gondolkodott el Balogh Tamás. – Megszolgáltta biztosan.
 – Itt a kistraktárban – vélte Manöken. – A Tóbi ott szokta.
 – Majd pont a Kanca hajol rá a söröshordóra – röhögött Gutentág.
 – A kisestélyijében! Mint te egy fröccsért!

Mielőtt Manöken tiltakozhatott volna, újra Balogh Tamás szólalt meg, közzétéve az iménti töprengése eredményét.
 – A Tóbinak volt egy olyan nagy asztali öngyújtója. Mostanában nem látom.
 – Én sem – igazolta Pofapénz.
 – Nocsak – világosodott meg Gutentág. – Ajaj. Én mégiscsak maradnék a kistraktárnál. Azt nem baj, ha tudom...
 – Mit tudsz te! – fordult felé a Manöken. – Nem tudsz te semmit!
 – Az a jó – vigyorodott el újra a bukott gondnok.

Megérkezett a Tanárúr is, csodák csodája, Csilla őt is nyomban felismerte, máris tette a tálcára a brendit, a kísért, s vitte a márványlapos könyöklőhöz.
 – Csilla vagyok, Tanárúr, mától én vagyok a Tóbi – nevetett az öregre. – Szóljon, ha valamivel nincs megelégedve.
 – Szólok én – válaszolt Tanárúr. – Nem vagy te túl fiatal ide, lányom? Nem a Hilton ez, még csak nem is a Barbibár...
 – Ne féltsen engem – köszönte meg egy újabb mosollyal az aggodást Csilla. – Harminc kisoroszlánnal is elbántam én!
 – Te is cirkuszban dolgoztál? – csillant fel a Törpe szeme.
 – Nagycirkuszban. Tanítónő voltam, itt a másik telepen – magyarázta a lány. – Csak fél éve vendéglátózom.
 – Kicsináltak a kölykök, mi? – kérdezte vagy inkább állapította meg Pofapénz. – Meg a suska se vastag.
 – Nem, nem – tiltakozott Csilla. – Szerettek a gyerekek. A pénz is elég volt, na, majdnem. De én nem egy nagyüzemi gyerekszabványosítót képzeltem el magamnak. Egyengyerek-gyárat, pfujj! Amikor az év-

záró értekezleten az igazgatóm negyvenötödször mondta ki azt a szót, hogy gyermekanyag, felpattantam, hozzávágtam a golyóstollamat. Azt, amivel addig a strigulákat húztam. No, eljöttem. Mielőtt kirúgtak volna.

– Ez igen! A regényembe ugyan már nem tudlak beírni, de a lányomná fogadlak – mondta vidáman Tanárúr. – Az is jelenthet errefelé valami védelmet.

– Jelent – köszönte meg egy mosollyal a gesztust Csilla. – Bár remélem, nem akar bántani senki.

– Nem is azért fogadlak a lányomná – emelte fel mutatóját Tanárúr. – Hanem azért, amit az előbb mondtál. Én harminchét évig feszegettem a szabványosított agyakat. Nem a gyerekeket.

Gutentág értette is, nem is, amit az öreg mondott, de úgy vélte, csatlakoznia kell hozzá.

– Ha valaki bánt, annak velem is meggyűlik a baja!

– És velem – igyekezett az első sorba Balogh Tamás is. – Meg az egész részvénytársaságommal, na. Egy rossz szóért is!

– Nem szűnt meg az a társaság? – érdeklődött kajánul Pofapénz.

– Nem mindegy neked? Megszűnt, de mégse...

– Ezt kapd ki! – röhögött Gutentág.

– Az a lényeg, hogy ránk lehet számítani! Úgy éljek! – vágta ki Balogh Tamás. – Akár lepapíroztuk a dolgot, akár nem.

– Ez igen – húzta el a száját Gutentág. – De a hitellel azért óvatosan bánjon, Csillácska!

Megérkezett a Rabbi is, cipelte az elmaradhatatlan oldalzsákot. Nem csodálkozott a változáson, egy szót se szólt, de ruhája valamelyik rejtekéből nagy bontófésűt halászott elő, és takarosán megfésűlte vele a szakállát. Még hajának maradékain is végigfuttatta egyszer-kétszer az ormóttan szerszámot. Csak a kékruhás ült közömbösen a sarokban. Tanárúr ugyan átvitt neki egy lapot elolvasásra, de arra sem pillantott rá.

Csuri is odaoldalgott a pulthoz.

– Ismered a sánta Zupást?

– Nem. Ki az? – kérdezte a lány.

– Jobb, ha nem ismered – válaszolt Csuri helyett Pofapénz. – Ide nem jár. Nagypályás. A Dozsó konkurens volt... Lassan a legtöbb

őrző-védő övé a parton. Meg export-import. Cigi meg pia. A Tóbi nem vett tőle, neki a Dozsó szállított. Aztán van egy csomó kocsmája, kaszinója meg ilyenek.

– A bal lába fából van, ezért sánta – egészítette ki a Törpe.

– És miért Zupás? – kérdezte Csilla.

– Katonatiszt volt – magyarázta tovább Pofapénz. – Továbbszolgáló tiszthelyettesből tornázta fel magát. Azokat hívták zupásoknak. A gengszterváltáskor leszerelt, pedig már ezredesként villogott. Tábornok lehetett volna, mégis.

– Megérte neki – mondta Gutentág. – Több arany lenne ugyan a paroliján, de kevesebb a zsebében.

– Arra gondoltam – indokolta előbbi kérdését megkésve, de nem elfeledve Csuri –, hogy hátha fel szoktad hívni telefonon, mobilon, vagy mi.

– Még ha ismerném, se hívnám fel – tiltakozott Csilla. – Az árut most már a tulaj rendeli.

– Nem is azért gondoltam – elégedett meg a hallottakkal Csuri, és Manökenhez fordult.

– És te, te telefonálgatsz neki? – kérdezte.

– Engem hívnak a férfiak, nem én őket – riszált egyet, félrecsúszott szoknyáját igazítva a nő. – Meg most nincs is telefonom, a Tóbi meg nem engedte ezt használni.

– Mit akartok ti a Zupástól? – csodálkozott Gutentág.

– Éppen ez az, hogy nem akarunk semmit – vette át a szót Balogh Tamás.

– Valami boltotok csak van vele – erősködött Gutentág. – A halljakendjei minden este benéznek, felőletek kérdeznek. Nem lehet ok nélkül.

– Mától nem jönnek – vakkantotta a Törpe.

– Úgy éljek! – erősítette meg Tamás. – Csak ne telefonáljon nekik senki marhaságokat. Még hogy mi gyújtogattunk!

– Azt sem tudjuk, mi az a tűz – vigyorgott Burma, mert végszóra ő is megérkezett. – Mi egészen mást oltunk, ugye. De azt gyakran és alaposan. Kislány, gyorsan egy haboltót, korsóval, persze!

Biciklid van?

– Voltam a Braunhauxleréknél segélyért – mesélte Balogh Tamás.

– Nem is vagy sváb, te nagyon hülye – oktatta Gutentág. – És még azoknak is ritkán jut.

– Nem is adtak. De találkoztam a sánta Zupással!

– A Braunhauxleréknél?

– Fenét! A Flóriánnál, az aluljáróban, na – vágta ki Balogh Tamás. – Megismert, intett. Marha barátságos volt, mintha nem is emlékezne a katlanra.

– Nem vagy te olyan fontos ember, hogy emlékeznie kelljen rád – szólt bele a bukott rendező. – Ismerős volt neki a képed, ennyi. Ő meg valahol úriember, a franc a pofáját, köszön az ismerősöknek.

– Megismert, úgy éljek! – erősködött Tamás. – Látszott rajta, hogy már nem törődik velünk, úgy kopaszilag.

– Csak elfordult rólunk a figyelme. Pillanatnyilag! – mondta a Törpe.

– Én a Faragónál felszedtem a híreket... Másra figyel, de nagyon.

– Mire? – rezzent meg Csuri.

– Hát a Kancára, mondjuk – vette halkabbra a szót a Törpe. – Egy kocsí trágát hordatott a lakásába, egyenesen a pomázi lovardából.

– Csak úgy? – ámult el Sunya. – Annyi kiadás, csak úgy, bosszantásból?

– Mi az neki, a trágya meg a fuvar... – legyintett a Törpe. – De azt mondják, volt oka rá. Egy nagydarab ember megtámadta őt a teniszpályánál, amíg a testőre elment valami sörért vagy koktélerért, na. Azt hiszi, hogy a Kanca küldte.

– Ki volt az? – támadt fel újra az érdeklődés Pofapénzben.

– Símaszk volt a pofán, úgy mondják – folytatta a Törpe. – Amikor az egyik háromajtós elgáncsolta, csak azzal törődött, hogy a karját eltörje, azzal nem, hogy igazoltassa.

– Vagy ha látták, kicsoda, nem kötötték mások orrára – helyesbített Gutentág. – Nem valami beszédes fickók azok. Oszkár tudja, de nem mondja... Egyszer csak arra ébred a pali, hogy agyonütötték.

– Mi baja lett a Zupásnak? – érdeklődött Sunya. – Nem dobta fel a pacskert, azt hallottuk volna. Margit kórház vagy a Baleseti?

– Á! – legyintett a Törpe. – Amatőr volt az a maszkos. Az orra vére edt el az ezredesnek, de azt is mindjárt elállították. Ha mi lettünk volna, három hétig ápolnák.

– Vagy négyig, úgy éljek! – helyeselt Balogh Tamás.

– Én is hallottam valamit – szólalt meg Csilla. – De az nem olyan érdekes, mint a Faragó-hírügynökségé.

– Azért ne tartsd magadban – udvariaskodott Gutentág. – Rosszabbul is telhetne az idő.

– A Tóbi, tudjátok, akitől átvettem a boltot – kezdte Csilla.

– Mi van vele? – kérdezték többen. – Bedughatná a mocskos képét!

– Baleset érte – folytatta a lány. – Elütötte egy motor, úgy mondják. Eltört a karja. Meg a feje is be van kötve, mint egy olajsejkeknek.

– Aha, egy motor... – dünnyögte Balogh Tamás. – Nehéz, mint egy háromajtós szekrény. Egy kopasz, kigyúrt kéthengeres!

– Mit morogsz? – figyelt oda Pofapénz.

– Semmi, semmi – felelte Balogh. – Roppant ésnél kell lenni. Már úgy értem, az utakon.

– Hol másutt? – vigyorgott Gutentág. – Beszéljünk vidámabb dolgokról. Hol a Törpe?

Balogh Tamás elmélázott. Vidámabb dolgokra gondolt, úgy lehet.

– Van varrógéped? – kérdezte váratlanul Csillától.

– Van, egy táska-Neumann – válaszolta a lány. – Elszakadt valamid?

– Nem, dehogy. Csak úgy kérdeztem – visszakozott Tamás.

– Nekem is olyan volt, de elkallódott – mondta a Manöken. – Van úgy tíz éve.

– Azóta nincs új ruhád – nézett végig rajta Gutentág. – Pedig a máltaiaknál is adnak, a Vöröskeresztnél is. Most, hogy kampány van, néhány párt se fukarkodik.

– Én más levetett göncébe nem bújok – önérzeteskedett a nő, és megigazgatta rongyos pulóverét, felhúzta a szoknyája derekát. – És ez elég jó még. Szívemhez nőtt.

– Inkább a bőrödhöz ragadt – pontosított Gutentág. – De hol a Törpe?

A Törpe éppen Tanárúr egy régi történetét hallgatta, az átkosról meg Zupásról, aki akkor még nem volt sánta, de nem ám! Nyalka főhadnagy elvtárs volt, valami csehszlovákiai turnén.

– Törpe! Nem iszol egy pohárral? – süvített át a fejek fölött a hajdani gondnok hangja. – Csillácska, egy stampedli sört a kisembernek! Törpének törpepohár...

– Sörrel nem viccelünk – csapolt egy rendes korsóval Csilla. – Miért bántod folyton, ha a haverod?

– Mert elvárja! – vágta rá Gutentág, de szó nélkül vitte át a korsót a Törpének.

– Te miért nem mentél férjhez? – kérdezte Balogh Tamás a csaposlánytól.

– Nem kértek – Csilla elcsodálkozott, de gyakorlottan vágta rá a választ.

– És ha kértek volna? Ha kérnének?

– Hát biztosan meggondolnám – mosolygott a lány. – Megnézném, hogy ki kér, aztán meggondolnám.

– Te olyan rendes vagy. Nem veszekszel, mosolyogsz, még a Gutentágot is megszelídítet – sorolta Balogh Tamás. – Én bizony elvennék.

– De már nős vagy, nem?

– Hát aztán? Elválnék! Hozzávágnánk az asszonyhoz a varrógépet, aztán szevasz!

– Miért éppen a varrógépemet? – csodálkozott el, ez egyszer őszintén, Csilla.

– Semmi, semmi – vakarta meg a fejét a Balogh Tamás. – Hosszú. Felejtsd el. Biciklit is mondhattam volna. Biciklid van?

– Szép kis leánykérés, mondhatom – szólt hozzá, kéretlenül, mint mindig, a Manöken. – Felejtsd el! Amikor én harmadszor lettem menyasszony, a férjem, már aki az lett, letérdelt! Térden csúszva könyörgött nekem!

– Húzzál fel, anyukám, olyan részeg vagyok! – segített Gutentág. – Hallottam én is.

– Dögölj meg! – köpte az arcába a Manöken.

Balogh Tamás kihasználta a rövid szóváltást, s máris Tanárúr márványos pultja mellett kapcsolódott bele egy ki tudja miről szóló beszélgetésbe.

- Így is lesz! – mondta. A többiek ránéztek.
- Persze, hogy így lesz. Keddet mondtak, kedden megyünk – fordult feléje Tanárúr. – Én a válaszáért, a Rabbi meg nem tudom miért. Talán, hogy ott hagyja a kéziratát, a vésetét, ugye. Bár kétkedem, hogy egy percre is megválna tőle.
- Jó kő – mondta Sunya. – Leccsiszolnám, és olyan kegyhelyi köszönőtáblákat faragnék belőle. Vagy gyógyfürdőiket.
- Pszt! – került képbe Balogh Tamás, és a Rabbi felé intett. – Meghallja, és kész a baj. Hozzánk vágja a tábláit.
- Legyen meg az Úr akarata – tárta szét a kezét Burma. – Végre egy tanítás téged is szíven üt.
- Vagy fejbe! – egészítette ki a Törpe.

Apage Satanas!

- Tanárúr és a szakállas öregember a Bajza utcai palota előtt álldogált.
- Gyere, Rabbi – biztatta társát Tanárúr. – Én már ismerem a járást.
 - Váljunk szét! – mondta az öreg. – Csak mondd meg, hol vannak a kiadók, és én odamegyek. Te csak intézd a magad dolgát. Az enyémmel mindig egyedül törődtem. Aztán itt lenn megvárjuk egymást.
- Tanárúr beletörődött a dologba. Elmagyarázta, hol találja meg a három kiadót, maga pedig beszállt a liftbe, s az első emeleti étterembe vitette magát.
- A Kossuth-díjas költő és szerkesztő barátja most is ott sakkozott, a múltkori asztalnál, ugye, pont ott, mintha nem telt volna el egy egész hét a Tanárúr legutóbbi látogatása óta.
- De jó, hogy megjöttél – pillantott fel a döntetlenszagú játszmából a Kossuth-díjas.
 - Jó híreid vannak? – telepedett melléjük Tanárúr.
 - Ahogy vesszük – hümmögött a költő. – Elolvastam az írást, erős realista próza, veretes nyelv, jó szerkezet, élvezetes epizódok. Tehát

vérbeli regény. Te tényleg író vagy, ha nem is publikáltál eddig. Odaadtam a Sorsosnak, s addig nem tágitottam, míg az egyik slapaj bele nem olvasott.

– Válogatott fenyegetésekkel rávette, hogy tegnapra olvassa el – szólt közbe a másik költő, az Euridiké főnöke. – Még azt is mondta, hogy addig nem ad nekik írást, amíg ki nem adják...

– Ez persze túlzás – vette vissza a szót a Kossuth-díjas. – Mindenesetre tegnapra elolvasták, sőt, még egy lektori jelentést is rittyentettek róla.

– Tehát kiadják?

– Sajnos nem, itt van a másolat, visszahoztam – sajnálkozott a költő. – Majd elolvasod a jelentést. Az gyönyörű, csak az utolsó bekezdésébe csempészték be a lényegét. Azt, hogy nem vállalják.

– Dehát ha vérbeli regény? – ütközött meg Tanárúr. – Az ő dolguk éppen az, mondhatnám, az a küldetésük...

– Hol van az már, bátyám, hogy a szerkesztőségeknek küldetése van! – mosolyodott el a Kossuth-díjas. – Üzleti terve, igen, meg kiadványszámra vetített bevételi mutatója. Még a Sorsosnak is. A neved, ne haragudj, ismeretlen, a realista próza, hacsak nem valami szaftos pornó vagy esetleg botrányfeltáró kulcsregény, piacképtelen. Persze nem ezt írták le.

– Nem – biccentett Tanárúr, és hangosan felolvasott a jelentésből néhány sort: „A szerző nem hasznosítja a korszerű prózaelméletek eredményeit, sem a posztmodern hozadékát, sem a sültrealizmust az esztétikum világába lendítő mágikus irodalom eszköztárát.” Hát igen. Ez igaz.

– Blabla – legyintett a költő. – Vitathatnám, hogy van-e egyáltalán olyan hozadék, meg eredmény, amit rajtad számon kérnek. A meseszövéseidben meg egyenesen tetten érhető a markezi örökség. Finoman persze, nem epigon módra... Nagyon sajnálom. De nézünk majd mást.

– Ezek szerint a Kalendáriumnak sem kell? – kérdezte a Tanárúr.

– Nekik sem – tárta szét a kezét a Kossuth-díjas. – Pedig régi barátom a főnök. De ő legalább kerekperccel megmondta, mi a baja.

– Baja? – csodálkozott a szerző.

– Baja, igen. Az ő szempontjából, persze – magyarázta a szerkesztő. – Nekik van küldetéstudatuk, amit az előbb hiányoltál. Csak meglehetősen körülhatárolt.

– No, ne politizáljunk – sóhajtott a költő. – Röviden: nem elég elkötelezett a műved.

– Azt hittem, a rendszerváltással az ilyen szövegeknek vége... – kételkedett Tanárúr.

– Vége? Mondjuk a pártos irodalomnak, talán... – rázta meg farkocát a költő-szerkesztő. – Önökik népnemzeti elkötelezettség kell, harcos konzervativizmus, radikális magyarság-tudat. Nem mondom, hogy a minőségre nem adnak, mert adnak rá. De a sorompókat felállították.

– De hát én a népről írok! – csattant fel Tanárúr. – Éppen hogy a népről, a magukra hagyottakról! A nép, a nemzet gondjairól, örömeiről, hogy úgy mondjam, egyéni sorsokra lebontva. Típusokat teremtek, itt Magyarországon mozgatom őket, s a legtisztább értékek mellett vagyok igenis elkötelezett. Nem szeretek erről beszélni, de a tisztesség, a jóság, a hűség, a szeretet nem konzervatív értékek?

– Ne pörölj velem, bátyám! – csitította a Kossuth-díjas. – Én tudom. De nekik megvan a szerzői körük, nehezen fogadnak be olyat, aki más-ként fújja a nótát. Elhoztam a példányodat tőlük is. Jelentés nincs.

– Akkor csak benned bízhatok – fordult az Euridiké főszerkesztőjéhez Tanárúr. – Neked hogy tetszett?

– Nagyon – válaszolta az. – Kitűnő írás, hibátlan, egyáltalán nincs vele szerkesztői munka. Így mehet a nyomdába.

– Tehát vállalod?

– Természetesen – jelentette ki a szerkesztő. – Akár a jövő hónapban megjelenhet.

– Akkor fenébe a többiekkel! – könnyebbült meg Tanárúr, és intett a pincérnek. – Ünnepeljük meg a dolgot!

– Egy baj van – állította meg a szerkesztő.

– Micsoda? – hökkent meg a szerző.

– A pénz, mint mindig. Mi kis kiadó vagyunk, tőkehiányosak, na. Csak szponzorált könyvet tudunk kiadni. Kérdeztem a múltkor, van-e szponzorod?

– Hát az nincs – vallotta be Tanárúr. – Jószerivel nem is tudom, mi az. Csak annyit, hogy pénzt ad valaki valakinek, de hogy mi van mögötte...

– Pedig szponzort kell kerítened. Valami gazdag embert, céget, alapítványt – magyarázta a szerkesztő. – Persze, pályázatsz is, adok néhány címet. Nyerhetsz, bár azok szívesebben adnak a bevezetett neveknek. Mi már megbeszéltük az előző parti alatt, hogy mindketten adunk neked egy szakmai ajánlást. Azt lemásolod, s mindenhová csatolod. Ahol elolvassák, segíthet.

– Szóval addig nem megy? – kérdezte csalódottan Tanárúr. – Hitelbe, míg az eladott példányok behozzák a költségeket?

– Kortárs széppróza elsőkötetes szerzőtől? – mosolyodott el a Kossuth-díjas. – Soha sem hozza be az árát, elhiheted. Én elég ismert vagyok, azt hiszem, mégsem élek meg támogatás nélkül.

– Hát akkor nincs más, pénzt kell kerítenem – csomagolta össze a két másolatot Tanárúr, az Euridikéét persze nem kérte vissza. – Nem is zavarok tovább, majd jelentkezem.

– Jó vadászatot – nézett utána a szerkesztő, s visszatért a félbehagyott játszmahoz.

– Sakkbán vagy – mondta a Kossuth-díjas. – Sajnálom az öreg, ha nem sikerülne neki. Jó könyvet írt.

– No, már nem sakk – húzta királya elé a futót a szerkesztő. – Jót. Isten irgalmazzon neki!

Tanárúr kilépett a lépcsőházba. Éppen ott botorkált lefelé a Rabbi, a táblák nem a zsákot húzták, a kezében szorongatta őket.

– Jártál mind a háromnál? – kérdezte Tanárúr.

A Rabbi bólintott.

– Három titkárnőfélével beszéltem. De lehet, hogy szerkesztők voltak. Vagy tulajdonosok, mindegy. Nem olvasták el, csak kérdeztek

– És? – sürgette Tanárúr.

– Én meg válaszoltam – mondta méltóságteljesen az öregember. – Aztán elküldtek.

– Kitalálom, miért! – bújt a kisördög Tanárúrba.

– Lehetetlen! – a Rabbi szigorúan nézett rá.

– A Sorsosnál azt mondták, nem vagy posztmodern.
 – Hm.
 – A Kalendáriumnál azt firtatták, elég népnemzeti-e az írás. Te persze bevallottad, hogy nem, mert az Úr népe egy.
 – Így is van! – emelte ujját a Rabbi.
 – Az Euridikénél azt kérdezték, van-e pénz mögötted.
 – Neked a Sátán súg! – riadt meg az öregember. – Apage Satanas!¹
 Megmarkolta a tábláit, és korát meghazudtoló fürgeséggel leszaladt a lépcsőn. A magasföldszinten, a kanyarban, pontosan a zárva tartó könyvtár előtt magasba emelte a két kőtáblát, s teljes erejéből a vasrács-hoz vágta őket. Egy pillanatra rácsodálkozott a szanaszét repülő márványdarabokra, a szilánkokra, ugye, aztán felkapott néhányat közülük. A legnagyobbat a bejárat kapu üvegtáblájába vágta, a kisebbekkel már az utcán dobálózott tovább. Átrohant a lengyel nagykövetség elé, s az őrbódét vette célba.
 Tanárúr szaladt utána, de a lámpa éppen váltott, meg kellett várnia, míg az autóáradat elhalad. Mire újra szabad lett az út, a Rabbi eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.
 – Utolérem a megállóban – próbálta megnyugtatni magát Tanárúr. – Vagy a Paprikában, ugye.
 Titkolta bizony, maga előtt is titkolta félelmét, hiszen jól tudta, hogyne tudta volna: most nem kis ideig nélkülözni fogja a Rabbi társaságát.

Háromszázhatvanöt van belőle, még a körúton is

– Ezt olvastad? – lökött Tanárúr elé egy kihajtott folyóiratot Pofapénz.
 – Az e havit nem – nézte meg a fedelét Tanárúr. – Van valami benne?

¹ Apage Satanas: Távozz tőlem, Sátán! (Lukács 4,8)

– Találtam neked egy verset. Igen piszkálja a csőrömet. Érzem, hogy itt-ott jó, de egy kukkot sem értek belőle.
 – Felolvasnád? Valahogy vibrál mostanában a szemem – kérte Tanárúr.
 Pofapénz körülnézett. Felmérte a társaság fogadókészségét, és más-ként döntött. Ha cikizni való kedvük van, cikizzenek mást.
 – Majd a Balogh Tamás felolvassa!
 – Egy fröccsért! – szólalt meg az emlegetett. – Mit kell felolvasni?
 – Csak egy rövid verset – sunnyogott Pofapénz. – Te úgyis olyan izé-versenyeket nyertél, szavalsból, vagy mi.
 – Amikor röpi! – röhögött Pofapénz.
 – Hatvanötben – húzta ki magát Balogh Tamás. – A Kerék utcában, nem másutt. Vörösmartyval, úgy éljek!
 – Itt a fröccsöd – tette le óvatosan Tanárúr pultjára a poharat Csilla.
 – Halljuk azt a verselményt!
 Balogh Tamás rápillantott a rövid versre, ivott egy méretes kortyot a nagyfröccsből, s nekifogott.
 – „Körúti hajnal”. Ez a címe.
 Burmában felderengett valami.
 – Azt Tóth Árpád írta, nem?
 – Vagy a Juhász Gyula – vélte Gutentág. – Vagy a Ferenc?
 – Ez egy másik körúti hajnal – vágott a vita elébe türelmetlenül Tanárúr. – Háromszázhatvanöt van egy évben, még a körúton is. Szökőévben eggyel több. Olvasd már!
 Balogh Tamás felolvasta a tízsoros verset, ahhoz képest, hogy blattolnia kellett, meglehetősen jó hangsúlyokkal.

*„Puskaporszag – szimatolok
 Vadak vadászok ordasok*

*Nyakkendő nincs nemhogy lila
 Sok meggyalázott pántlika*

*Munkáslány csak a rettegő
 Pultos pincér és fizető*

*Kézcsók helyett farkas-vicsor
Pótszer-dumák mint amikor*

*Elmének az ép verten tolat
Részeg csődben a gondolat*

– Ez tényleg szép – húzta ki Balogh Tamás kezéből a folyóiratot Tanárúr. – Mit nem értesz ebből?

– Nagy marhaság az egész – nyilatkozta ki Gutentág. – Csak a ronda lányok, meg az inasok olvasnak ilyeneket. Azok értik, na.

– Én csúnya lány vagyok? – Csilla éppen szemben állt Gutentággal, most csípőre kapta a kezét. – Na, az vagyok?

– Dehogy – jött zavarba a hajdani gondnok. – Klassz csaj vagy, akarom mondani, csuda nő.

– Mert én olvasok ilyeneket, meg értem is! – fordult sarkon a csaposlány, és visszabillegett a söntéspult mögé.

– Hát én az egészet nem értem – magyarázta Pofapénz. – Minden szót külön-külön igen, együtt meg semmi...

– A hiba az ön készülékében van – vigyorgott a Törpe, pedig a mosdóból jött, azt sem tudta, miről van szó.

– Neked nem osztottam – intette le Pofapénz.

– Törpeész úgysem ér fel eddig – toldotta meg Gutentág.

– A te eszedről se mondják, óriás – csattant fel a Törpe.

Tanárúr vette elejét a kirobbanni készülő perpatvarnak.

– Két megfejtése van ennek a versnek. Egy nektek való, meg egy másik. Kíváncsiak vagytok rá, vagy bunyóztok egyet?

– Persze odakint – tette hozzá Csilla.

Odakint nagy cseppekben esett a tavaszi eső, hűvös szél borzolta a tócsákat. Mindenki roppant kíváncsi lett Tanárúr magyarázatára.

– Nézzük a nektek való megfejtést – kezdte az öreg. – Pofonegyszerű! *Puskaporszag – szimatolok / Vadak vadászok ordasok*, kezdi a szerző. Magányos férfiak kocsmá után nővadászatra indulnak a körúton. A puskaporszag a vadászat szimbóluma. A vadak a nők, a vadászok a férfiak, vagy fordítva. Az ordasok...

– A kurvák – rikkantott fel Gutentág.

– Mondjuk – bólintott Tanárúr. – Eddig rendben, ugye. Nézzük tovább: *Nyakkendő nincs nemhogy lila / Sok meggyalázott pántlika*. Hát ugye nem öltönyös palik vadásznak itt, és a lila nyakkendő is valami úri dolog visszfénye lenne.

– Ez kelt lila dalra! – ismerte fel az összefüggést Burma.

– Lila dalra! – dühöngött Gutentág. – Kék búzre! Puha ízre! Hülye ez a pali, mondtam.

– A színesztézia iskolapéldája – fordult felé Tanárúr.

– Tudtam, hogy valami orvosi dolog – nyugodott meg a bukott gondnok.

– De a nők sem üldözött ártatlanságok – folytatta az öreg. Erre utal a megtépzott pántlikájuk, az erényeik, ugye. *Munkáslány csak a rettegő / Pultos pincér és fizető*. A régi költő hajnalban a gyárba siető munkáslányokkal találkozott az utcán, szövőnőkkel, textilfestőkkel, laboránsokkal... Hol vannak ma már a szövőnők! Most a vendéglátóban dolgoznak. És rettegnek az ilyenféle alakoktól, mint ti vagytok.

– Én ugyan nem rettegek – kotyogott közbe Csilla –, de megértem azokat, akik félnek. Bár az olyanok inkább mennének irodába.

– Mindjárt vége – folytatta Tanárúr. – *Kézcsók helyett farkas-vicsor*. Hát nem vagyunk manapság valami gyöngédek a nőkkel, csak zsákmánynak tekintjük őket. Mi vagyunk a farkasok. A régi költő a Nappal küldött kézcsókot a munkáslányoknak. Úgy bizony. Nézzük: *Pótszer-dumák mint amikor*. Hát mindegyikötöknek meg van a maga rossz dumája a szédítéshez, ez világos.

– A Balogh Tamás, amikor repült – hibázott rá Csuri.

– *Mint amikor* – ez egy félbehagyott mondat. Arra utal, hogy régebben bejöttek ezek a dumák. – Tanárúr nem hagyta magát kizökkenteni. – És itt a vége: *Elmének az ép verten tolat / Részeg csődben a gondolat*. Ennél aztán mi sem világosabb. A nő után loholó férfi elveszti az esztét, olyanokat cselekszik, amit józanul sohasem tenne. Persze valójában is részeg a legtöbbje. Na, értitek már a verset?

– Mondjuk – hagyta rá Pofapénz. – De azt mondtad, két megfejtése van. Mi a másik?

– Mondtam, hogy az nem nektek való.
– Nem szoktad te lenézni ezt a bandát, Tanárúr! – bántódott meg a volt rendező. – Értünk mi az okos szóból!

– Még a Törpe földszinti poénjait is vesszük – példálózott Gutentág, s félreugrott a kisember rúgása elől.

– Na, jó – adta meg magát Tanárúr. – Gondoljátok el, hogy a mostani tüntetések, zavargások éjjelén írta a költő a verset. Mindjárt más fénybe kerül minden. *Puszkaporszag – szimatolok*: ez a polgárháborús helyzetre utal. *Vadak, vadászok*: a lázadók és a rendőrök, vagy fordítva; *ordasok* – a csak pusztítani akaró férgek, mindkét oldalon. *Nyakkendő nincs, nemhogy lila* – nyoma sincs idillnek, hajnali romantikának, kispolgári érzelmi értékeknek. *Sok meggyalázott pántlika* – a nemzeti színű szalag divatcikk lett, hajba biggyeszti, hátizsákra, sőt bakancsba fűzik, ugrókötelet fonnak belőle... S végül sárba tapossák, mint az elhasznált papírzsebkendőt.

– Én egy ötméterest kimentettem a kukából – hencegett Sunya. – Jó lesz októberben.

– Kuss! – tette világossá a helyzetét Pofapénz.

– *Munkáslány csak a rettegő / pultos pincér és fizető*. – folytatta Tanárúr. – Erre jó a nektek szóló magyarázat. Csak éppen nem töletek rettegnek, hanem az ordasoktól. Nekik kéne ott kinn tüntetniük, igen, jobb bérért, tisztességes munkaszerződésért, vajasabb kenyérért. A megaláztatásaik, a kizsigerelésük ellen. De kint egy múlt századi vadászat folyik, ósdi eszméssel, hamis fegyverekkel. Ez rettenetes. No, tovább: *Kézcsók helyett farkas-vicsor* – kivetköztünk emberi formánkból, az udvariasság elemi normáit sem ismerjük. *Pótszer-dumák mint amikor*. Emlékeztek, a félbehagyott mondat! Úgy használják a régi szópatronokat, mintha azok nem áztak volna szét az elmúlt század szennyvizében. Mint amikor még igazak voltak, magasztosak voltak. Eh, haza és haladás... Haza és szabadság... És nézzük a befejezést. *Elmének az ép verten tolat / Részeg csödben a gondolat*. A felelős, értelmes ember csak hátrál, az értékválság a falhoz szorítja. Inkább piál, alkoholba fullasztja azokat a gondolatokat, amelyeknek a segítségével véget vethetne ennek a naftalinszagú haláltáncnak.

– És ez miért nem nekünk való magyarázat? – kérdezte Balogh Tamás.

Tanárúr hallgatott, lapozgatott a folyóiratban, de látszott rajta, nem a betűkre figyel.

– Csak nem félnek valakik, hogy egyszer megértjük? – döbrent meg Burma.

Harcra kész csapataid

– Nyakunkon a választások – dűnnyögte Sanyi, és letelepedett Bulenda mellé a leendő törzsasztalhoz. – Hétvégén szesztilalom.

– Nincs már szesztilalom, hál' Isten – helyesbített Balogh Tamás. – Eltörölte az Alkotmánybizottság.

– Bírószág, te ló – mondta Péter. – De nem az törölte el.

– Miféle választás? – képedt el Gutentág, aki a szomszéd asztalnál vendégeskedett

– Mit gondolsz, miért hívtak kerepelni? – csodálkozott Balogh Tamás.

– Éppen hogy nem hívtak, a mocskok – emelte fel a hangját Gutentág.

– Nem kaptál értesítést? Kopogtatócédulát? – kérdezte Bulenda.

– Most költöztem – vont a vállát a volt gondnok. – A hivatalos papírokat egyébként is hagyom pihenni. Herótom van a pecsétektől.

Ismeretlen férfiakból, nőkből álló csoport foglalta el a Bulendáék melletti asztalt. Láthatólag egy vita közepén tartottak, s még a rendelés percei alatt is nehezen tartották vissza mondandójukat.

– Kaphatnék egy gyenge báránypörköltet, apró galuskával, jó tárkonyosan? – kérdezte az idősebb, magas, professzorkülsőjű férfi. – Csak marha van? Tarhonyával? Az is jó. Hozzon mindenféle fűszereket. És tudod, Zsó – fordult máris a középkorú, de csinos nőhöz –, te akkora marhaságokat beszélsz, hogy beletörik az agyad! Az elsőéveseimet megbuktatom az ilyenért...

– Hagyd már, tanár úr – csitította a kopaszodó, vékony vörös ember.
– Hadd próbálja bizonyítani.

– Bizonyítani! Abba Marcuse is belehalt már! – legyintett az öreg, de elhallgatott.

– Végül is azért jöttünk, hogy megszemléljük Zsó harcra kész csapatait, nem? – szólalt meg a harmadik férfi, és végigsimította dús, fekete szakállát. – Nos, itt táboroznak.

– Anyádat magyarázd félre! – vágott vissza a Zsónak szólított nő. – Én tartalékhadseregről beszéltem, a forradalom lehetséges harcosairól.

– Dehogyan magyarázok félre! Mióta a fejlett világ hagyományos munkásosztálya a távol-keleten robotol, keresed az amerikai, jó, jó, az itthoni jogutódait – vonult vissza a szakállas. – Erről szólt az előadásod.

– Meg demokráciának akarod láttatni azt, ami a legnagyobb jóindulattal is csak korlátozott demokráciává tehető... – de a professzor már inkább a marhapörköltre figyelt. – Perifériákat emlegetsz, új proletáriátust, de a fogalmakat nem tisztázod.

– Fogalmak! Fogalmak! – kiáltott fel a vörös férfi. – Az a ti bajotok, hogy át- meg átteoretizáltok mindent, pofáztok, nagyképűsködtök.

– Ez azért túlzás – szólalt meg félénken az eddig hallgató fiatalabb nő. Hosszú szőke haját egy golyóstoll köré tekergette, a toll kiszabadítása kötötte le eddig. – Én úgy látom, ti mind egyet akartok.

– Hülyeség! – csattant fel a professzor. – Ezek nem akarnak pörköltöt enni, és nem akarják felismerni azt sem, hogy a rendszer nem gyógyítható. Csak a gyökeres átalakítás a megoldás.

– Ezt mondom én is – vette át a szót a vörös. – Nem forradalom az, bármennyire is olyanok a külsőségei, amelyek csak a felszínt rombolgatja-építgeti át.

– Lehet, hogy Heninek igaza van – intett a szőke felé Zsó. – A marhapörköltön kívül egyik vagytok az ökörségben.

– Ne zajongjatok, még kidobnak bennünket – terelte volna másra a szót a Heninek nevezett szőke.

– Még egy marhaság! Ne félj tőlük! Itt megszokták a hangos beszédet – mondta a szakállas.

– Talán azért beszélnek hangosan, hogy meghallják őket – találgatta a kopaszodó. – De ki hallja meg őket? Ki fordul hozzájuk? Ki kérdezi, ők mit akarnak?

– Még egy fröccsöt – mondta a szőke.

– Bizony azt is! – szólát át a szomszédból Bulenda. – Már ne haragudjanak, hogy beleszóllok. Úgy hallom, önök valahol a mi pártunkon állnának, ugye?

– Remélem – mosolyodott el Zsó.

– Azt hiszik! – fejezte be a vacsorát a professzor. – De gaz liberális mind! Nem tudják, hogy minden szólamuk álca a nyers kapitalizmuson.

– Akkor tudom, miért nem értik meg, hogy a maguk forradalmi mindig tíz-tizenöt évre visszavetik az embereket... – vette vissza a szót Bulenda. – Akár győznek, akár leverik őket. Nem, nem magukat, maguk egyre inkább az uralkodó osztályhoz tartoznak.

– Fehérgalléros proletárok... – kezdte volna a vörös, de az öreg szakit nem tudta leállítani.

– Na, ez a legnagyobb hazugság. Mint ez a flancos áldemokrácia. Eldöntjük, titkos választáson, hogy is másként, itt, Európában, ki vezényli a kizsigerelésünket, ugyanannak a valódi hatalomnak a kordájában. Maguk, ugye, olvasnak klasszikusokat. Tudhatnák, hogy a reál-folyamatok a mélyben zajlanak. Amíg a világ kiforrja magát, addig mi mostanában inkább a nagyobb fizetésért, az egészségesebb életért, a kikényszeríthető munkaszerződéseikért, magáért a munkáért meg ilyen felületi dolgokért melózunk. Rajta, kövessenek meg!

– Idejét múlt szöveg ez, uram! – mondta a szakállas. – A neoliberais közgazdaságtan megcáfolta. Meg az élet is. A jóléti kapitalizmus megbukott.

– Megbukott, megbukott – morgott Bulenda. – Én ezeknek az... az uraknak, a maguk forradalmának állítólag harcra kész, de nagyon is titkos csapatainak, ugye, példabeszédekben szoktam megmagyarázni a dolgokat. Maguknak csak egy rövidet mondok. A Szentendre úton jöttek, ugye?

– Azon – csodálkozott a váltáson Zsó.

– Akkor jó – bólintott Bulenda. – Tudják, engem régebben nagyon érdekelt a múlt, a régészet, a történelem, ilyesmi. Szóval ezen a helyen,

szinte centire ezen a helyen már a kelták is közlekedtek. Út volt itt a rómaiaknál, nem akármilyen, majd a népvándorlás korában, a honfoglalás után, a középkorban, a törökök alatt, út van ma is. Népek, rendszerek jöttek, mentek, az út maradt. Minden kor rányomta ugyan a bélyegét, hol gyönyörűen kiépítették, hol hagyták iszapba, sárba fulladni. De út volt.

– Hát valamin járni kellett – pödörgette a haját Heni.

– Még egy mondat! – emelte fel mutatóujját Bulenda. – Ott a sarkon, ahol az út a patakot keresztezi, a régészek találtak egy római kocsmát, alapokat, persze. Aztán vendégfogadó lett, a középkori vámnál megint kocsmá, aztán vendéglő, étterem, mifene. Bár az utolsó kőépület a hatvanas években összedőlt, azonnal odatelepült egy pléhgomba, ma is ott van. Most újra fogadót terveznek.

– Messze vezet ez, és nem jó irányba – válaszolt volna Zsó, de Heni éppen az órájára pillantott, s ijedten felkiáltott.

– Jaj, mennünk kell, elkészünk!

– Uraim – állt fel a professzor, Bulendához fordult, s alig tétovázva kezét nyújtott az öregnek. – Roppant örültem a társaságuknak. Alkalmadtán benézek újra, és akkor folytatjuk... Fizettetek?

– Nem néz be maga ide soha többé! – talált magára az eddig csak fülelő Gutentág. – Ez nem a maga kocsmája.

– Gondolja? – nézett rá a professzor, és kollégáival együtt kivonult a Vakegérből.

– Lemerültek, mi? – gúnyolódott Gutentág.

– Nem buta emberek – gondolkodott el Bulenda. – De naivak, mint a gyerekek. Mindenesetre velünk vannak, vagyis hát velünk akarnak lenni.

– Velünk? – vigyorgott Balogh Tamás, aki az egész beszélgetés alatt szokatlanul néma maradt. – Megszámoltam: hat rostos lónyálat és két alkoholmentes sört ittak. Négyen! Pedig dőlnek a létől. Hidd el, öreg, csak a fél szívük dobog érted!

– Nincs igazad! – válaszolt az öreg szaki. – Engedd meg, hogy elmondjak erre egy történetet.

– Hajaj – mondta Józsi, aki végszóra toppant be. – Helyben vagyunk.

Albániába menjek? Vagy Koszovóba?

– Miért nem számíthatok rátok? – mérgelődött a Kanca. – Pénzt ígértem eleget, meg ti is veszélyben vagytok, ti vagytok a legnagyobb veszélyben! Albániába menjek? Vagy Koszovóba? Mert ott elvállalják, seperc alatt, feléért! Még hogy tökös magyar legények!

– Mi megpróbáltuk – kezdte volna Burma.

– Még a katlanban is – borzongott meg Csuri. – Csak jött az ördög.

– Vele van, úgy éljek! – bizonykodott Balogh Tamás.

– Próbáltátok! Ördög! – Fodros Nóra rettegése már-már hisztériába csapott át. – Nem próbálkozni kell, hanem cselekedni. Megyek is Albániába! Majd megtalálom a sánta puskását, lelövöm én, mint a kutyát, vagy ráhozom a Zupásra. Neki mindegy! Itt a dollár, ott a cél, szevasz, haver...

– Nórácska, bevonták az útleveledet... – próbálta csitítgatni Gutentág.

– Te azt honnan tudod? Te nagyokos! A zöldhatáron megyek! Lecsorgok a Dunán...

– Albánia nem arra van – próbálta visszavenni a szót a rendező, de Nórát nem lehetett megállítani.

– Mi vagy te, földrajztudós? Visszaúszom a Száván, na, erre szólj! Odaérek egy nap alatt.

– Elveszik a pénzed, aztán kinyírnak – legyintett a Törpe. – Vagy hozzáadnak egy kecskepásztorhoz. Így megy arra, az egyik lovarnőnk is...

– Tudom, tudom! Meg a Balogh Tamás is repült arra! – dühöngött a Kanca. – Nem értitek, hogy cselekedni kell?!

– Csak bennünk bízatsz, úgy éljek!

– Bízhatok! Eddig bíztam, mire mentetek! Felmondok, azonnal felmondok! Vissza az előleget! – A Kanca szinte toporzékolt dühében.

– Nem is adtál előleget – emlékeztette megbántva Balogh Tamás.

– Ez csak egy mondas – kezdett magához térni a nő. – Visszakérném, ha adtam volna.

– Mi már rég befektettük voolna, ha adtál voolna – mondta gúnyosan Burma. – Infrastruktúrába, ugye.

– Folyékony infrastruktúrába, naná – mutatta Gutentág. – Kannásba.

– Elég – állította meg Nóra. – Süketeltek, közben fogy az idő!

– Nem értem, miért ragaszkodsz ezekhez – legyintett a társaságra Gutentág. – Miért nem tartasz több vasat a tűzben?

– Nekem is van ennyi eszem – higgadt le a Kanca. – Szóltam én másoknak is, nem egynek.

– Szabad verseny, meghívásos versenytárgyalás, projekt, tender – röhögött fel Burma. – Ez igen! Mint a nagyok...

– És senkinek sem megy? – kérdezte Gutentág.

– Tele van a város törött karú emberekkel – tárta szét a karját Nóra. – Átok, ha mondom. Ott a Kisdozsó is! Mire megyek az ilyenekkel?!

– Miért nem próbálsz magad? – firtatta tovább a hajdani gondnok.

– Bemész, üzleti ügyben, ugye, aztán bumm. Sőt, bumm-bumm, bumm.

A Kanca elkomorult, egész teste megrázkódott.

– Gyűlölöm a pókokat! – mondta. Mindenki értetlenül nézett rá. Hogy jönnek ide a pókok?

– A Zupás nem egy pók – csodálkozott Csuri.

– A pincéje... Az van tele pókkal! – magyarázta Nóra. – Amikor, hm, meglátogattam, bezártak. Egy nap, egy éjszaka. A sötétben, a pókokkal, nem volt semmi.

– Nagyon megverték? – Balogh Tamás arcán együttérző mosoly jelent meg.

– A nőket nem verik – nyilatkoztatta ki a Törpe. – Azokat ugye inkább használják, ha értitek, mire gondolok.

– Nem, nem – tiltakozott a Kanca. – Nem nyúltak hozzám. Bár az sokkal jobb lett volna, mint így a pókok. Csak elvették a pisztolyomat, a körömmollómat, még a dezodoromat is, aztán belöttek a pinyóba. Reggel bejött a Zupás, és elengedett.

– Csak úgy? – kételkedett a Törpe.

– Hát... – húzta el a száját Fodros Nóra – Előtte mondott ezt-azt. De az nem tartozik rátok.

– Miért nem kötsz vele békét? – firtatta Csilla. – Mire jó ez az örökös vesd rá magad?

– Békét? Ezekkel? – háborodott fel a Kanca. – A Dozsó békét kötött velük, meg üzletet is, nem kettőt, mégis, mire vitte? Csak a halott indián a jó indián.

Balogh Tamás úgy érezte, most jött el a pillanat, hogy felelevenítse a megállapodást.

– Semmi baj, Nórácska – mondta. – A mi, izé, társaságunk holnap megoldja a dolgot, úgy éljék! Nem kell előleg. Bízunk ránk. Még a pókokat is kitakarítjuk a pincéjéből...

– Nem, nem – rázta a fejét a Kanca. – Ti már leszerepeltetek, köszönöm. Mintha felmondtam volna nektek, nem?

– Csak úgy kiabáltál – szólalt meg a Törpe.

– Elég! – csattant fel Fodros Nóra, majd a csaposlányhoz fordult.

– Te, szivi, mennyiért vállalnád? – kérdezte. – A falábú szereti a friss húst. Egy perc, és vinne az ágyába, akkor aztán...

– Egyik sem az én boltom – tiltakozott Csilla. – Maradok a pult mögött. De jólesik, hogy rám gondoltál.

Fodros Nóra nem figyelt már rá, Gutentágot vont a egyik asztalhoz, szorosan melléült, hogy minden mozdulatával akaratlanul is hozzáérjen a férfi.

– Veled jobban megértjük egymást – duruzsolta a fülébe. – Te nem vagy kispályás. Ráteszek fél milkót, ha elteszed.

– A fél milkót szívesen – vigyorgott a bukott gondnok. – De engem sose bántott az ezredes.

– Nem azért, hogy bántott. Értem, meg a zsozsóért – erősködött a Kanca.

– Élni és élni hagyni... – tért ki Gutentág. – Tudod, leben und leben lassen.

Kanca átült a szakállas öregemberhez is meg a kékruháshoz, igen, de azok nem is igen értették, mit akar.

– Ne ölj! – emelte mutatóujját a Rabbi, miután Nóra szájbarágósan elmagyarázta neki a kérését. – Az egyik legfontosabb parancsolat. Eredj, lányom, békében, s többet ne vétkezzél!

A nő Pofapénz totóbontásokkal borított asztala mellett is megtorpant, de legyintett, és továbbment. Manökenékre rá se nézett.

– Hogy házal a mi üzletünkkel! – háborodott fel Balogh Tamás, és Burmához fordult. – Miért nem szólsz?

– Majd szól ő – emelte poharát a rendező. – Úgy kellünk neki, mint egy falat kenyér. A fél város kerüli, mióta tudják, hogy rajta van a sánta Zupás listáján. Nem akarnak mellékerülni a névsorba!

– És mi? Mi nem kerülünk rá? Arra a listára, ugye – aggodalmaskodott Balogh Tamás.

– Mi aztán nem – veregette meg a vállát Burma, aztán hozzátette. – Mert mi már régen rajta vagyunk, te eszenagy!

Kanca éppen kiszállt a körhintájából, eredménytelenül, naná, hogy eredménytelenül.

– Aki kapja, marja – mondta maga elé, aztán hangosan is közzé tette. – Akárki teszi, megkapja a lét! Holnapután fizetek! A felmondás sem érvényes, mindenki mehet. A Barbibárban hagyjatok üzenetet. De csak akkor, ha kész!

– Ugye, mondtam – nézett a kiviharzó Fodros Nóra után az egykori rendező. – Mienk a pálya.

– Melyik pálya? – ébredt fel Sunya.

– A Kerületé, mester – vigyorgott Gutentág. – Hol a Törpe?

– Itt vagyok – jelentkezett a megszólított. – De nem vagyok jókedvemben, annyit mondhatok, úgy cseszegess!

– Ne haragudj, de nem láttalak a Pofapénz bőröndjétől, pont közénk fektette – kezdte az ugratást a bukott gondnok, de a Törpe leállította.

– Mi most tárgyalunk! – mutatott körbe méltóságteljesen. – Az urak nem szívelik a modorodat!

– Urak? A Csuri úr, a Sunya úr, a Balogh úr, értem, meg a főrendező úr! Nem szívelik, nem ám! – gúnyolódott volna tovább Gutentág, de senki sem vette a lapot. Így visszatért a borához, és Csillának kezdett kurizálni, no, úgy Gutentágosan.

Hozza a postás rendesen

Az egykori és új részvénytársaság tagjai a Fő téri padon szorongtak, messze voltak egymástól a padok, ezért telepedtek egyre, de azt legfeljebb négy személyre tervezték vagy egy hajléktalanra, vízszintesen, ugye, így ötven elég nehezen fértek el rajta.

Nézték a városházát.

– De régen jártunk erre – sóhajtott Balogh Tamás.

– Ne etess! – mérgelődött a Törpe. – A segélyért minden hónapban bejöttek.

– Azt nekem a postás hozza, rendesen – önérzeteskedett Balogh Tamás. – Tizenhetedikén, úgy éljek!

– A Samu idejár – védekezett a Törpe. – Hozza a rajkókat, még kölcsön is kér a szomszédától. Persze, a Mercit addig a Vöröskereszt utcában leteszi, a borozónál, igen. Dől a lé rendesen, a bömbölést nem bírják az úrilányok.

– Úrilányok? – csodálkozott Burma. – Csórók azok, úgy, mint én. Csak azért, mert itt dolgoznak?

– Én meg Békáshoz tartozom – csatlakozott a témához Csuri. – Ott elég nagy a sor. Tudjátok, mindenki oda tartozik, a vasúttól fel, egészen Kalászig. Rámegy a napom.

– Mire elég az a segély? – legyintett Sunya. – Lemegyek a partra, itt egy snóbli, ott egy fájer, na igen, egy-egy kint felejtett tárca... Két óra, és összejön a ti havi zsozsótok. Még több is.

A Törpe elővarázsolta laposüvegét, körbeadták, megint körbe, amíg ki nem fogyott belőle a kerítésszaggató.

– Jobbat szoktál szerezni – fintorgott Burma.

– Ja, ha valaki azt hiszi, ez a Hilton... – csattant fel a Törpe. – Te meg semmilyen se hozol, csak cikized a másét!

– Miután megittad – bólogatott Csuri.

– Azt mondtátok, itt egymásba érnek a bankok – nézett körbe Sunya. – Nincs itt egy se.

– Nem is itt, te lökött. A mellékutcákban! – mutatott a Laktanya utca, majd a Harrer Pál utca felé Balogh Tamás.

– Meg a Flóriánon! – egészítette ki a Törpe. – De arra sokan járnak.
 – Megbeszéltünk mindent, nem? – türelmetlenkedett a volt rendező.
 – A Harrer Pál utcában próbálkozunk. Nem megyünk be, mert jelzés-
 re ránk kattan az ajtó. Az őr mindig kinn áll, tőle vesszük el a stukkert.
 – Tőle? – Csurin látszott, hogy inába szállt a bátorsága.
 – Tőle! – erősködött a Törpe. – Majd én lefogom.
 A formaruhás fiatalember valóban ott ácsorgott a bank bejáratánál.
 Egykedvűen nézett a közeledő társaságra, a falhoz húzódva engedett
 volna utat nekik, de Burma megtoppant, a többiek majdhogy fellökték.
 – Jó napot! – kezdte.
 – Jó napot, segíthetek valamiben? – fogadta a köszönését a biztonsá-
 gi őr.
 – Nem, nem – dadogta a rendező –, azazhogy igen! Tudja, fogad-
 tunk a fiúkkal, magának kéne eldönteni.
 – Fogadtak? Miben fogadtak?
 – Egy kanna borba – találta fel magát Csurin.
 – Jó, én úgy értem, mi volt a fogadás tárgya? Mit kell eldöntenem?
 – Ez a lökött itt – mutatott Burma a Törpére –, azt állítja, hogy maga
 vízipisztollyal áll őrt.
 – Vagy gázpisztollyal – erősítette meg a Törpe.
 – Akkor vesztett – mondta kurtán az őr. – Igazival.
 – Azt mindenki mondhatja! – szólalt meg Balogh Tamás. – Én is azt
 mondanám. Még hogy vízi! Meg gáz!
 – Mutassa meg! – nyúlt a pisztolytáska felé Sunya. – Megnézzük, és
 maga kapja az első nyeletet a kannából!
 – Csak megnézzük – erősködött Balogh Tamás is.
 – Na, táguljanak innen – fortyant fel a fiatalember –, különben jelzek
 a rendőrségnek!
 Kis szögletes dobozkát mutatott fel, a közepén piros nyomógommbal.
 – Itt vannak még?
 – Nem akartuk... – védekezett Burma. – Már megyünk is. De a fo-
 gadás az fogadás, nem?
 – Nyomjam? – kérdezte a fiatalember.
 – Már itt sem vagyunk – mondta a rendező, s alig ért társai nyomába.

– Majdnem megvolt – lihegte a Törpe. – Már éppen lefogtam volna,
 amikor elővette azt a kütyüt.
 – Tudhattuk volna, hogy van neki – dörmögött Sunya. – Még a Tóbi
 nyakában is ott csüngött, hát még egy banknál...
 – Akkor most mit csináljunk? – kérdezte Csurin. – Még jó, hogy nem
 lövöldözött!
 – Mindenesetre lemegyünk a Vöröskeresztbe – intézkedett Burma. –
 Kaptam egy kis előleget, megkóstoljuk a muskotályost, közben megbe-
 széljük, mi legyen.
 A Kórház utca sarkán lebotladoztak a pinceborozóba. Megkóstolták
 a muskotályost, aztán még egyszer megkóstolták, majd a rizlinggel le-
 öblítették az édes ízt.
 – Pisztoly nélkül nem megy... – gondolkodott hangosan Balogh
 Tamás.
 – Rendeld meg levélben! – gúnyolódott Sunya. – Kihozza a postás
 rendesen. Mint Amerikában.
 – A játszótéri őrnél is láttam egy stukkert – merült fel egy félbeszakí-
 tott szendergés emléke Burmában. – Az öregtől seperc alatt elvesszük.
 Ittak még egyet, már csak egy decit, mert a vége felé járt az előleg.
 Aztán átsétáltak a híd alatt, pár perc múlva az új, mesebeli játszótér be-
 járatához kihelyezett padon ültek.
 – Hangoskodjatok kicsit – biztatta társait Burma. – Akkor kijön az
 öreg.
 Balogh Tamásból egyébként is kikíváncozott a nóta. Alig tette közzé
 az erdőszéli zsivaj-lárma okát, azon nyomban ott is termett a játszótér
 roskatag, ám szigorú felügyelője.
 – Ne zavarják a gyerekeket! – dörgött a társaságra. – Nem szégyellik
 magukat? Így berúgni kora délelőtt!
 A részvénytársaság azonnal körbevette az öreget.
 – Nem zavarunk mi senkit! – tiltakozott Burma.
 – A születésnapomat ünnepeljük! – önérveteskedett Balogh Tamás.
 – Megyünk is – terelte máris társait Sunya. – Itt se voltunk!
 – Magának nincs szíve! Meg születésnapja sincsen! – lépett bele Csurin
 is a vitába, de Sunya ellökdöste az öreg mellől.

– Megyünk már, nem érted? – sürgette. – Isten áldja, tata, ne feledje a pelenkákat!

– Mi van? – kérdezte pár lépéssel odébb a Törpe.

– Itt van – mutatta a pisztolyt Sunya, majd Burma kezébe nyomta. – Vízi.

– Igazi kell – motyogta Balogh Tamás.

– Na, menjünk vissza a telepre – mondta a Törpe. – Hozol egyet a Vakegér kannásából, aztán meglátjuk.

– Az nem megy – tiltakozott Balogh Tamás. – Úgy látom, azok sejtenek valamit. Határozottan gyanakodnak...

– Akkor menjünk a partra! – indítványozta Sunya. – Úgy még sohasem volt, hogy valahogy ne lett volna!

A Szentlélek téren felszálltak a buszra, és a hajdani Piroskáig meg sem szólaltak. A fogaskerek kattogása sem hallatszott ki a fejekből.

– Ez is megvan – mutatott egy kövér tárcát Sunya, amikor lekászálódtak. – Nem elhagyta valaki! Na, csupa papír, de azért... Egy ötezres! Meg még – számolta – ezernégyszáz forint!

– Hova ilyenkor, urak? – köszönt rájuk a főtörzs. – Lekésték a faházban a névsorolvasást? Miben sántikálnak?

– Születésnapom van – rikkantott Balogh Tamás. – Igyon egyet, főtörzs! Mi fizetjük!

– Nekem meg unokáim születtek! Izé, ikrek! – tódította a Törpe. – Erre is iszunk.

Burma észrevette a rendőr ruhája alatt azt a bizonyos kidudorodást, naná, kidudorodást. Rákattant ő is a váratlan alkalomra.

– Biztos úr! Kössünk végre békét – invitálta a Golyós asztalához. – Maga nincs szolgálatban, mi meg ünneplünk, beszéljük meg a dolgokat.

Sunya a főtörzs mellé telepedett, igen vakarta a fejét.

– Igyon egy bemelegítőt – sürgölődött az unikumokkal Balogh Tamás. – Már hozzák a söröket!

Aztán ittak még némi bort, gyorsítók is kerültek, szilva, körte, akármi. A belga sört a végére hagyták.

– Ti csak szopogattok – nézett fel a főtörzs. – Így kell ezt inni!

Egy hajtásra legurította a világ legerősebb sörének mondott különlegességet.

– Nem rossz – csettintett –, de az ászok jobb.

– Kérek abból is, nem kettőt – buzgólkodott Balogh Tamás, és már cipelte is az asztalhoz az olcsó üvegeket. – Egyszer élünk.

A főtörzs még fellármázta velük az akácos utat, aztán rajtaütésszerűen elaludt.

– Na ugye, nem csak mi tudunk padon szunyálni – vigyorgott a Törpe.

– Meg csónakban – tette hozzá Csuri.

– Mutasd! – szólt Sunyához Burma, amikor rákanyarodtak a Nánási útra.

– Már rég a Törpénél van – tiltakozott Sunya. – Csak nem képzeled, hogy egy percig is magamnál tartom!

– Nálam? Mi van nálam? – értetlenkedett a Törpe.

– Nézd csak meg a zsebedet!

A Törpe csodálkozva húzta elő a bohóckabát mély zsebéből a főtörzs fegyverét.

– Sunya, te nagy vagy! – ámult el.

– Én? Te vetted, valami szakadt fazontól, ötszázért – világosította fel azonnal Sunya.

– Ötszázért – a Törpe máris megvilágosodott. – Hogy a Gutentágot móresre tanítsam, amikor csesztet! Ugye, Tamás, úgy éljek!

Nemcsak hosszú, de igen széles is volt az út a faház felé. Nem énekeltek semmit, de úgy csillogott a szemük, mintha már a századik nótán is túl lennének.

A kereszteződésben rájuk dudáltak, gyönyörű nyitott, piros sportkocsi fékezett mellettük.

– Részeg disznók! – harsogott rájuk a Kanca. – Mit mondtam, mit csináljatok?!

– Éppen azt csináljuk – válaszolt zavartan Burma.

– Azt mondtam, hogy délre seggeljete be? – dühöngött a nő. – Vegyétek tudomásul, hogy végeztem veletek. Halott emberek vagytok!

– De Nórácska – próbálkozott csitításával Balogh Tamás is. – Minden alakul, egyre jobban.

– Alakul, mi? – gúnyolódott a Kanca. – Mint a kannahiány a Vakegérben, mi? Végeztem! Felmondok nektek, véglegesen, egyszer és mindenkorra! Ilyen ütődött banda!

Indított, elporzott, rövidesen már a Szentendrei úton oktatta jó modorra a feltüzelt autóstársakat.

- Ez most tényleg kirúgott bennünket? – kételkedett Csuri.
- Ez ki – sóhajtott Burma.
- Pont most? – simogatta meg a zsebében lapuló pisztolyt a Törpe.
- Nem ismer ez bennünket.
- Nem? – kérdezte Sunya. – Még a kannásokról is tudott.
- Csak találgat – vörösödött el Balogh Tamás.
- Semmi baj – próbálta a dolog vidámabb oldalát nézni a rendező. – Most már a saját szakállunkra dolgozhatunk.
- Semmi lövöldözés – lélegzett fel Csuri.
- Meglesz ennek a pisztolynak a jó helye – simogatta meg a fegyvert a Törpe. – Még ma meglesz.

Odafent másként telik az idő

– Ezer éve nem láttunk! – örvendezett Tanárúr, amikor meglátta a szakállas öregembert a faház ajtajában. – Amikor összetörted a tábládat, azt hittem, elbujdosol.

– A táblákat törtem össze, bocsássa meg az Úr, de nem a hitemet – nézett rá szigorún a Rabbi. – Visszamentem a hegyre.

– Miféle hegyre? – emlékezett vissza a félelem éjszakájára Balogh Tamás. – A Róka-hegyen lakik a Sátán.

– A Sátán bennetek lakik – mutatott rá azonnal az öregember. – Én a tisztaság hegyén álltam, negyven napig, újra negyven napig, hogy megkapjam megint a kőtáblákat.

– Hát negyven napig nem lehettél ott, egy hete sincs, hogy a szövetségben voltunk – kételkedett Tanárúr.

– Hóban, fagyban! – fejezte volna be az öregember. – Odafenn másként telik az idő.

– Odafent... – emelte kezét a homlokához Gutentág. – Hát másként, az biztos.

– Én tudom, hogy volt – bukott ki az eddig őrizgetett titok Pofapénzből. – A sógorom ott portás a fasorban, valami szakszervezetnél, vagy hol. Az mesélte. Ballagott éppen a megállóba... Látott mindent.

– Mit látott? – fortyant fel Tanárúr. – Én sem láttam semmit, pedig engem hagyott ott a kapuban, mielőtt elrohant, azt hiszem, a Damjanich utca felé. Be is néztem a Paprikába, hátha odament, mást nem ismer arra, de hiába vártam záróráig.

– Persze, hogy hiába vártad! – mesélte tovább Pofapénz. – Kirohant az épületből, valami kövekkel dobálózott, a követségi őrszemet el is találta. Na, az utánaszaladt, jól elgáncsolta, aztán kihívta az ügyeletet. Azok meg a mentőt. A Hárshegyre vitték, nem máshova. A sógor segített beültetni!

– Ahá, a hegy – nyugodott meg Balogh Tamás. – Értem. De ott nem faragnak követ.

– Dehogynem! – Burma sem maradhatott ki a paláverből. – Forgattam ott. Munkaterápia, úgy ám. Piszok jó kőfaragóműhelyük van.

– Szobrászműtermük – javította ki önkéntelenül Tanárúr.

– Ott faraghatták ki neki – bólogatott Csuri.

– Az Úrtól kaptam a táblákat – mondta ellentmondást nem tűrő hangon a szakállas –, és ő diktálta fel újból a parancsolatokat. Én véstem fel mind a tízet, ezzel a két kezemmel.

– Meg a gumivésővel – vigyorgott Gutentág, de Tanárúr nem a technikára volt kíváncsi.

– A hátoldalukra is írtál? – kérdezte halkan. – A tanításaidat, ugye... A tiszta, mély írást. Megnézhetjük?

– Disznók elé nem vetek gyöngyöt – horkant fel az öreg. – Egyszer majd neked megmutatom. Semmi sem veszett el, itt lebeg minden, lángbetűkkel, a szemem előtt. Arról másolom.

Lassan elült a rabbi körüli felindulás, az öreg letelepedett a régi helyére, a kékruhás mellé, hova máshova, oda mellé.

Fodros Nóra jött meg, felé fordult a figyelem.

– Még mindig él az a disznó – mondta hangosan, bár nem nevezte meg a szóban forgó állatot, már az alkalmi vendégek is tudták, kire gondol.

– Ülj le, Nórácska – invitálta maga mellé a rendező. – Nyugodj meg, és halkán beszélj. Tudod, a kémnő!

– Miféle kémnő? – kerekedett el a Kanca szeme. Leült, körülnézett.

– Te mondtad! – emlékeztette a Törpe. – Az a spion, aki a santa Zupásnak adja a drótot.

– Drótot? – értetlenkedett Fodros Nóra. – Ja, igen! Az nincs itt.

– Akkor a Manöken meg az Évi kiesett – állapította meg a Törpe.

– Meg a Csilla is – tette hozzá Balogh Tamás.

– Jaj, hagyjatok már azzal a kémnővel! – idegeskedett a Kanca.

– A mi bőrünkre megy! – figyelmeztette az egykori rendező.

– Majd én gondoskodom arról, hogy a bőrötökre menjen! – csattant fel a nő. – Akárhányszor kérek tőletek valamit, elcseszitek. Ha fölmondok nektek, folytatjátok. Ha meg mást kérek fel, beleköptök a levesébe.

– Mi aztán nem – tiltakozott a rendező. – Eszünkbe se jutott, hogy le akarsz bennünket cserélni.

– És pont a Tóbira – mondta szemrehányóan Balogh Tamás. – Az még a csigától is bocsánatot kér, ha félrerúgja az útból.

– Ezt már mintha hallottam volna – hökkent meg a nő.

– A Gutentág mondása, de nem a Tóbira – ugrotta át a problémát Burma.

– Honnan tudsz te a Tóbiról? – fordult Balogh Tamáshoz Fodros Nóra. – Mégiscsak te pofázol a sántának?

– Dehogyan – sértődött meg Tamás. – Több eszem van, mint gondolnád. Az öngyújtó meg minden.

– Na jó, próbálkoztam vele, elkeseredésemben. Három napig súrolták a lakásomat, öten! – magyarázta a Kanca. – De még mindig istállószaga van. Öt mázsa lótrágya, ne tudjátok meg. Szerencsére megvették a gombások.

– Hát te tényleg a szarból is aranyat csinálsz – nevetett a rendező.

– Pár ezres – legyintett Nóra. – A Tóbira azonban többé nem számíthatok. Eltörték a kezét, beverték a pofáját. Fél. A Kisdozsónak meg mind a kettőt...

– Csak az egyiket – emlékezett vissza Balogh Tamás. – A jobbat. Találkoztam vele a Vakegérben.

– A másikat tegnap törték el – sóhajtott Nóra –, a strand előtt, a padon. Most két begipszelt karral jár, így keresztezik egymást a gipszek. Se löni, se szúrni nem tud.

– Sőt, a seggét sem tudja kitörölni – röhögött a Törpe, de Nóra nem volt vevő a triviális kérdés megvitatására.

– Visszavonom a felmondást! Ti vagytok az igaziak! – papírt vett elő a kistáskájából. – Itt a cím. Délután ott lesz, egyedül. A gorillák nem mennek vele, tuti. De ha most nem végeztek, én lölek le benneteket, szép sorban! Először téged, te, te elnök-vezérigazgató!

– Ezekkel hiába próbálkozol újra – szólította meg pultja mellől Tanárúr a távozni készülő Kancát. – Csak a szájuk nagy, jámbor társaság.

– Na hiszen – kezdte volna Nóra, de az öreg megállította.

– Engem bízz meg – mondta Tanárúr. – Ha szponzorálsz a regényem megjelenését, én holnapra megölöm. Mondd, hova menjek, s aludhatsz nyugodtan.

– Tanárúr? – csodálkozott Fodros Nóra. – No jó, beszéljük meg. Mennyi az a könyv?

A szakállas öregember állt meg a pultnál, a kékruhás társaságában, pontosan a Tanárúr és Nóra között.

– Oda kell jönnöd – mutatott a Rabbi az asztalukhoz. – Fontos kérdéshez jutottam.

– Nem látjátok, hogy tárgyalunk? – próbálta eltessékelni a hívatlan vendégeket a Kanca.

– Az várhat! – csattant fel a Rabbi. – Itt a világ sorsáról van szó. Igaz, fiam?

A kékruhás nem válaszolt, hogy is válaszolhatott volna, de a szakállas így is megértette.

– Látod, ő is tudja! – bólintott. – Menj békével, leányom.

Tanárúr nem értette, mi történt vele, még hazafelé is érthetetlen viselkedésén töprengett.

– Hiúságunk hullámverése – gondolt vissza a Rabbi szavaira. – Meggárgyulok vénségemre? Még hogy én, holnapra...

A kis játszótéren a Kanca és Kisdozsó lépett ki elé a sötétből.

– Nem volt időnk befejezni – mosolygott a nő.
– A két milla a tiéd, öreg, hoztunk száz rongy előleget – gesztikulált volna felkötött kezeivel Kisdozsó. – De ha nem végzel, mást kapsz tőlünk, nem kettőt.

Nóra az elképedt Tanárúr kezébe nyomta a címet meg az öt ropogósan új húszezrest.

– Holnap este találkozunk – simította végig az öreg tanár arcát. – Jó munkát!

Kisdozsó Kancával együtt éppoly gyorsan tűnt el, mint ahogy érkezett. Talán ott se voltak.

Tanárúr a pénzre bámolt.

– Alea iacta est² – mormolta, és visszafordult a faházhoz. Nem, nem ült be, csak kiszólította Balogh Tamást.

– Megvenném a pisztolyodat – nyújtott két húszezrest az elképedt társaságvezetőnek.

– Izé – nyögte ki az. – Már nincs meg. Elcseréltem. Vagyis hát a Törpe cserélte el. A füstös Samuval.

– Kannás borra, mi? – rémlett fel Tanárúrban a kannákat cipelő Törpe képe.

– Háromra! – dicsekedett a néhai főnök.

– Tamás! – förmedt rá Tanárúr.

– Na jó, kettőre – visszakozott Balogh Tamás. – De kettő nagyra!

Többe lesz, éppen ma használnám

– A szekercém nem eladó! – mondta határozottan Csuri, majd elvigyorodott. – Nincs is meg. De a Sunyának van egy fain kisbaltája, kínai, na jó, de olyan, mint a svéd!

² Alea iacta est: A kocka el van vetve.

– Az is jó lesz – mondta Tanárúr. – Úgyis csak tartaléknak veszem. Ha bejön a Sunya, szólj neki. Én átballagok a Vakegérbe, valami dolgom támadt. Dél körül visszanézek.

Tanárúr jól ismerte Samut, talán tanította is annak idején, legalábbis helyettesítőként. Mégis félszegen közelített a Vakegér legbelső asztalához, ahol Baloghék üzletfele éppen a *Metró* újság szakszerű felszabdalásával foglalkozott.

– Mi lesz ebből? – kérdezte, csak hogy kérdezzen valamit, hogy elkezdje a társalgást, ugye.

– Megmondom, Tanárúr – vigyorgott Samu. Előhúzott egy ötezrest.

– Mérje össze! És ne szóljon senkinek.

– Egyformák – állapította meg Tanárúr.

– Na, felül egy ötezres, alul egy ötezres, az hány ötezres?

– Kettő – képedt el Tanárúr.

– Húszt ötezres – suhogtatta meg a felvágott papírköteget Samu –, kilencven százalékos hozam.

– Ügyes – ismerte el Tanárúr. – Csak ma már jobban megnézik a pénzt az emberek.

– Pali mindig akad – legyintett Samu. – Meg segít a pszichológia, az ám.

– Pszichológia? – kérdezte Tanárúr, de rögtön rátért jövele céljára. – Üzleti dologban járok – kezdte. – Tegnap vettél egy pisztolyt. Az az enyém lett volna. Visszavenném.

– Mi az a pisztoly? – csodálkozott Samu. – Én egy kézi vekkert vettem a Törpétől, egy hatszor használatos ébresztőt.

– Jó – egyezett bele Tanárúr. – Bár én altatónak nevezném inkább.

– Egyik végén altató, a másik végén ébresztő, ezen nem veszünk össze. Negyven rongy, és a magáé.

– Negyven? – csodálkozott. – Két kanna bort adtál érte. Ez több mint kilencven százalékos hozam.

– Azokat is innen a pincéből hoztam el – nevetett Samu. – És elfelejtettem kifizetni. Úgyis azt hiszik, a Balogh Tamás lopkodja... Le is verik rajta előbb-utóbb. De az üzlet az üzlet. Európában is fizethet, azt én most kétszázzal számolom, de Tanárúrnak kettőötven...

– Maradjunk a forintnál – adta meg magát az öreg. – Itt a negyven-ezer.

Samu nyítt szatyra mélyéről elővett egy újságba csomagolt valamit.

– Ja, a *Metró* univerzális eszköz – nyújtotta át a fegyvert. – És nem is beszéltünk róla. Ha valaki okvetetlenkedik, az örökmécsesek divatjáról meg a tartósságukról társalogtunk.

– Meg a választásokról – egészítette ki Tanárúr.

– Én sohasem politizálok – tiltakozott Samu. – Örökmécsesek, ha mondom. És hogy van a Tóbi? Igaz, hogy otthagya a pultját?

Tanárúr visszaballagott a faházba. Márványkönyöklője mellett betolakodók ácsorogtak, ismeretlenek, no, nem húzódtak el. Így kénytelen volt Burma mellé telepedni. Az asztalnál ott kókadozott a nagyon másnapos Törpe is.

– Vettem valamit – súgta a volt rendezőnek. – Takarj kicsit, szeretném megnézni.

Előhúzta a csomagot, kigöngyölte a fekete marokfegyvert.

– Miért takargassak egy játékpisztolyt? – ámult el a rendező. – Az unokádnak vetted?

– Nincs unokám, tudhatod – válaszolt automatikusan Tanárúr. – Mit mondtál? Játékpisztolyt?

– Azt hát – vette ki a kezéből a játékszert Burma. – Vízit. Itt a tartálya, tele is van. A Törpe lövöldöz ilyenekkel a porondon.

Meghúzta a ravaszt, telefröcskölte a Törpe képét. A kis ember felriadt, felháborodottan oldalba vágta.

– Negyvenezret adtam érte... – dűnnyögött Tanárúr.

– Én visszamennék ahhoz az eladóhoz – töprengett a volt rendező.

– Elkísérjelek? A Törpét is vihetjük, a Csurit...

– Nem, egyedül megyek – mondta Tanárúr. – Csak beszélek előbb a Sunyával.

Sunya éppen snóblizott Gutentággal, nehezen hagyta ott a partnerét.

– Mondták, hogy megvennéd a baltámat – fordult kelletlenül Tanárúrhoz. – Tízezerért a tiéd. El is hoztam.

– Tízezer egy kínai kisbaltáért? – képedt el Tanárúr.

– A Manöken ennyiért adott el egy repedt kínai szelencét, vagy mit. Ő mondta, hogy szelence! Alig akkorát, mint a körmöm! Ez mennyivel nagyobb! Meg vadonatúj, egyszer vágtam vele.

– Ezer! – mondta Tanárúr.

– Többe lesz, éppen ma használnám – gondolkodott el Sunya. – Ötezer, na?

Tanárúr elfordult, s az ajtó felé indult. Nem vette észre, hogy a kékruhás ember integet feléje, nem hallotta Sunyát sem, aki beleharsogta utolsó ajánlatát a faház füstös légterébe.

– Kétezer – kiáltotta. – Jó, legyen tíz fröccs! Hat!

Mielőtt újra a Vakegér felé irányított volna lépteit, beugrott a nagyáruházba. Hétszáznyolcvannyolc forintért megvette Sunya baltájának mását, ma már drágább, tegnap akciós volt, sajnálkozott az eladó.

Samu még mindig a hátsó asztalnál üldögélt, előtte a *Metró* újság. Kivételesen olvasta, olvasta bizony, persze a sporthíreket, mi mást.

Amint megpillantotta Tanárurat, zavart mozdulattal a szatyrába nyúlt, s előhúzott egy újabb csomagot, maga elé tette.

Tanárúr szó nélkül melléült, a baltát az asztallapra fektette. Kétszer végighúzta az élen a hüvelykjét, és elismerően bólintott.

– Jó balta – mondta.

– Éppen indultam volna Tanárúr után – találta fel magát a volt tanítvány. – Amint észrevettem, hogy elcseréltem a csomagokat. Az üzlet az üzlet.

Tanárúr kigöngyölte az újabb pisztolyt az újságpapírból, kézbe vette, ráfogta Samura. Meghúzta a ravaszt, a vízsugár majd leverte az eladó szemüvegét. Letette a játékszert, kezébe vette a kisbaltát.

– Mondom, jó éles – dörmögte.

Samu kiérezte Tanárúr szavaiból a valódi fenyegetést.

– Jó, jó, mindenki tévedhet – hadarta. – Adom az igazit!

Újabb csomagokat húzott elő a viharvert szatyorból.

– Ez is vízi – dobta félre az elsőt, majd a másodikat is. – Patronos, vízi, gáz, na ez lesz az! Súly van, tára van...

– Ide vele – kapta volna ki a kezéből Tanárúr, de az eladó visszahúzta a fegyvert.

– És ha elsütném? – vigyorgott. – Tiszta önvédelem. Idejön baltával a becsületes polgárhoz, hát illik ez?

– Becsületeshez, polgárhoz! – hápogott a megdöbbenéstől Tanárúr.

– Csakis – húzta ki magát Samu. – Aki most is ragaszkodik a becsülethez. Nem lövöldöz, becsomagolja az árut, és rendben átadja a vevőnek. A roppant ideges vevőnek, ugye...

Begöngyölte a félig olvasott újságba a pisztolyt, kis meghajlással átnyújtotta Tanárúrnak.

– Emlékszik? Örökmécsesek meg minden...

– Hogyne – felelte Tanárúr, és elrejtette a fegyvert. A söntéshez ballagott, kért egy brendit. Kommersz konyakot, na. Vastag falú pálinkás pohárba töltve, kísérő nélkül lökték elé. Megitta, persze, hogy megitta.

Tolerancia uraim, tolerancia!

A vonósnegyes éppen befejezte az utolsó tételt.

– Hiába, Vivaldiban sohasem csalódik az ember – mondta a Kossuth-díjas író a sánta Zupásnak.

Az udvarias taps végén a tüskehajú testőr hajolt az ezredeshez.

– Fodros Nóra van itt – jelentette. – Egy öregemberrel, a Tanárúrral. Beengedjem őket?

– Isten ments! – rázta le a házigazda. – Ez zártkörű parti, nem hívtam meg őket.

– Kitűnő muzsikuskok, a legjobbak – fordult az író felé. – Mindenből a legjobbat, ez az elvem.

A testőr visszatért.

– Elzavartam őket – mondta röviden.

– Nagyon unom már ezt a Fodros Nórát – nézett a szeme közé a sánta Zupás.

– Igen – tűnt el a halljakend.

– Táncoljunk egyet! – tapsolt a vendéglátó. A város egyik legismertebb zenekara foglalta el az elvonuló vonósnegyes helyét. – Istikém, húzzatok bele, de szordínósan, tudod!

– Ahogy megbeszéltük – hangolta gitárját a zenekarvezető.

– Nem tudom, mit esznek ezeken – fordult az ezredes a mellette falatozó divatos színészhez. – Bezzeg az én időmben! A Liversing, a Scampolo, Futuráma! Meg a gázgyári színpadon a Thomastic! A Máté Péterrel!

– Az Illés, az Omega meg a Metró! – folytatta a színész.

– Az később volt, te taknyos – nevetett Zupás. – Hoztál is valamit?

– Ahogy mondtad, két óbudaít. Zalán Tibort, Szigeti Lajost. És van egy szép Balázs Tibor-szonettem is.

– Ezek jók? Sosem hallottam róluk...

– Jók, majd meghallod – biztosította a színész.

– A tánc első szünetében jössz – búcsúzott el tőle a sánta Zupás, és egy másik vendégéhez fordult. – Örülök, hogy itt vagy. Láttam a kiállításodat a Társaskörben. Vettem is két képet.

– Örülök, és köszönöm – mondta a festő. – Valami alapítványról kérdeztek. Mire készülsz?

– Később! – kacintott cinkosan a gazda, és türelmetlenül a mellé lépő kopaszhoz fordult. – Mi van már megint? A Nóra?

– Nem, nem! Az énekesnők jöttek meg, főnök. Bevittem őket az öltözőbe, kérdik, mikor következnek.

– Hát mindennel én foglalkozzam? – játszott a túlterhelt embert Zupás. – Sűgd meg az Istinek, hogy itt vannak, ő majd fölkonferálja őket.

Az országosan ismert nagyvállalkozótól fiatalka partnerét éppen valaki lekérte. Kicsit kifulladásra horgonyzott le a házigazda mellett.

– Látom, azzal a piás piktorral dumáltál. Vegyél tőle képet, nagy befektetés!

– Vettem, betettem a garázsba – válaszolt Zupás. – Mondják, hogy beteg.

– Én csak bevezetett, tuti neveket veszek – szólalt meg a szállodatulajdonos, aki egy pohár pezsgővel a kezében csatlakozott hozzájuk. – Van Czóbelem, egy Kondorom, két Kokasom. Csak magyarok...

– Ezek nem igazi magyarok, fél szemük a nyugaton függ – legyintett a vállalkozó. – Zsidók, zsidóbérencek. Erdélyben kell vásárolni. Olcsóbb is.

– Tolerancia, uraim, tolerancia! – intette le őket a sánta Zupás. – Ez az én partim.

Meghallgatták a verseket, tényleg jók voltak, majd a két énekesnő harsány, de hervatag produkcióját tapsolták meg. Közben újra megjelent a tüskehajú.

– Főnök, ezek a katlaniak sündörögnek kint, a Törpe, a Balogh Tamás meg az a kiszuperált tévés. Nagyon nézegetik a házat.

– Amíg nézegetik, semmi baj, vigyázz, hogy be ne jöjjenek. Őket is nagyon unom már. Rettenetesen unom. Értetted?

– Hogyne, főnök – vigyorodott el a testőr. – De mennyire értettem! A tévében halálra sztárolt rapper lépett a színpadra.

– Ez minden partin ott van? – kérdezte a szállodás. – Ömlik belőle a mocskok. Zene meg semmi.

– Sokan szeretik, kibírjuk – legyintett a sánta Zupás. – A kölykök kedvéért hívtam. Meg hát, mint mondtam, tolerancia, uraim, tolerancia. Itt minden annak a jegyében történik. Még cigányzene is lesz, sőt operett is. De főleg az Istiek nyomják. Miért nem táncoltok? Vagy megkóstoljátok a kaliforniai boromat? Egy falat sajtot előtte...

Szünetet tartott a zenekar, nem tolakodott senki az alkalmi színpadra. Fel-alá hullámozott a közönség, a hidegtálaktól a pezsgőhöz, a melegkonyhától a többi italhoz.

– Igaz, hogy megszabadultál a Fodros Nórától? – kérdezte egy félig elázott vendég, Zupásnak csak rémlett, hogy a Duna-kanyarban nyomul, valami építési ügyben.

– Nem ismerek ilyen nevű nőt – vonta össze a szemöldökét.

– Hát, ha mégis megismernéd – jött zavarba a vendég –, kegyelmezz meg neki. Jól jön ő még nekünk. Jövő van benne, mondta sokszor a Dozsó.

– Dozsó? Ki az?

– Azt hittem ismerted. Meghalt. Valami albán lőtte le, úgy beszél.

– Beszélnek össze-vissza! – bosszankodott a sánta Zupás. – Manapság csak a filmekben lőnek le valakit. Kérdezd meg akárkitől, nyüzsögnek

itt a filmesek! Én mindenesetre nem ismerek semmiféle Dozsót. Meg Fodros Nórát sem ismerek. Világos?

– Persze, világos. Csak azt hittem...

– Te ne higgyél semmit, te igyál. Találsz ott hatéves traminit. Menj, nekem úgysí dolgom van. Tűnés!

A Duna-kanyari vendég eltűnt, valóban a borok irányában, rá is lelt a traminira, aztán a furmintra, igen. A sánta Zupás pedig a színpadra lépett, ezüstkanállal megcsendítette finom metszésű poharát, csendet kért.

– Barátaim – kezdte. – Nem zavarom sokáig a szórakozásokat. De a házigazda kötelessége, hogy szóljon néhány szót, s nekem most van is mit mondanom. Örülök, hogy a szenátor úr, az államtitkár úr, a polgármester-helyettes úr is megtisztelt bennünket a jelenlétével, mert fontos, közérdekű bejelentést teszek.

– Módosítod az adóbevallásod! – rikkantotta a nagyvállalkozó.

– Nem viccre készülök – intette le barátját a sánta Zupás. Összefoglalta, hogy nagy hírű kollégája példáját követve egy magántévét kíván létrehozni, a művészetek, illetve a művészek támogatására. Kevés hírrel, kommentárral, persze. A műsorterv egy független kuratórium javaslatára készül. Ismertette is a kuratóriumba felkért személyek nevét, csodák csodája, valamennyien éppen a közelében tartózkodtak. Egyenként megtapsolták őket, persze, hogy megtapsolták. – Látjátok, hasonlít a dolog a kollégáméra, de akad két jelentős eltérés. – fejezte be rövid beszédét. – Mondjuk inkább, három. Két lényegi, meg egy formai. Én nem kívánom manipulálni a közönséget mindenféle politikai reklámmal, irtózom az áldemokráciától, így úgynevezett betelefonálós műsorok nem lesznek. Aztán az én televíziómban csak óbudaiai szerepelhetnek, vagyis hát főleg azok. Itt születettek vagy itt élők. A harmadik: a működtetésre szánt összeg nagysága folyamatosan nő. Mert nyílt az alapítvány, minden jelenlévő csatlakozhat hozzá. Meg a nem jelenlévők is. A könyvelőtök tudja, hogyan írtátok le, ti sem jártok rosszul.

Lelkes taps, elismerő kiáltások közepette kászálódott le a dobogóról.

– És hogy hívják az alapítványt? – kérdezte valaki.

– Először azt gondoltam, régi barátomról és üzleti riválisomról, Dobossányi Zsoltról nevezem el...

– Az a Dozsó! – rikkantott ki a furmint a Duna-kanyari vendégből.
– Azt gondoltam – folytatta az alapító –, de az ügyvédek lebeszéltek róla. Így egyszerűen *A szolgálatért* Alapítvány leszünk.

A színpadon a népszerű szubrett és jóval fiatalabb bonviván barátja kezdte meg hatásos kettősét. Figyeltek is rájuk, meg nem is, mindenki találgatta az új tévéadó jövőendő kitüntetettjeit, meg a várható hasznukat.

Két testőr jött be a terembe, unott arccal a hidegtálakhoz sétáltak, kaviáros szendvicset választottak, még szép, majd zsíros kenyeret.

– Odakint minden rendben van? – kérdezte a tüskehajú fogdmegtől Zupás.

– Rendben, főnök – válaszolta az. – Nem jött vissza egyik sem. Csak egy kékruhás fazon bámészkodott itt egy darabig, idegesítette a kutyákat, de az is elment.

– Na jó, remélem, hamarosan úgyis békében hagynak – köszönte meg a jelentést a házigazda.

– De mennyire, hogy békén – vigyorodott el a testőr. – Abban hiba nem lesz.

Zupás addigra újra elvegyült a művészársaságban. Jól esett neki az ünneplés, bár a köszönő szavakat az újra rázendítő zenekar meg a táncoló népek zsvajától alig hallotta.

– Sok ilyen ember kellene, mint te vagy – mondta éppen a festő.

– Vagyunk azért, vagyunk – legyintett rá szórakozottan az egykori ezredes.

Mentőt! Öt mentőt!

– Nagyon éberek voltak a háromajtósok – panaszkodott Balogh Tamás.
– Esélyünk se volt.

– Egyébként is csak terepszemlére mentünk, nem? – értetlenkedett a hajdani rendező.

– De én reméltem, hogy igazi alkalommá alakul – sóhajtott a Tamás.
– Tévedtem.

– Kutyái is vannak – mondta Balogh Tamás. – Két kaukázusi farkas, vagy mi. Azokat is meg kell etetni... Májba göngyölt arzénal, mondják, az a legjobb.

– Arzén – gondolt bele Burma. – Az se lenne rossz. De miből veszel arzént, nem beszélve a májról! Két kilót is megzabál egy!

– Hol jártatok? – kérdezte Csilla, csak hogy kérdezzen valamit.

– Békásmegyeren – kezdte a Törpe, de egyszerre ketten vágta a szavába.

– Sétálgattunk, levegőztünk – hadarta a rendező.

– Nem is Békáson, inkább Kalászon – bizonytalanította el a választ Csuri.

– Arrafelé sok a kutya – zárta le a témát a csaposlány. – Isztok valamit? Felírom.

– Találkoztunk a Kancával, meg a Tanárúrral is, a Templom utca elején – a Törpe ragaszkodott hozzá, hogy elmesélje az estét.

– Ők is sétálgattak, levegőztek – gúnyolódott Gutentág. – Ott a kalászi Templom utcában, ugye?

– Igenis ott – kötötte az ebet a karóhoz Csuri. – Ahol a kutyamenhely épül.

– Elég belőletek! – fordult el Gutentág. – Kutyamenhely a Templom utcában! Jégstadion az Óbor-közben! Anyátokat etessétek!

A szakállas öregember csoszogott oda a pulthoz, kért az olcsóbbik vörösből, ahogy szokta, s mindjárt fizetett is. Aprópénzzel, ugye, aprópénzzel.

– Vele nem találkozotok? – mutatott rá Gutentág. – Ő nem sétálgatott, levegőzött arrafelé?

– Nem, nem – tiltakozott Csuri –, csak ez a kékruhás ólalkodott a kerítések mentén.

– Nocsak, kibújik a szög a zsákból! – nevetett a bukott gondnok. – Kiderül, hogy az egész faház záróra után a sánta Zupás kastélyánál kóválygott. Sétálgatott, levegőzött, mi?

– Megver, fiam, az Úr, minden Júdást megver! – nézett rá a Rabbi.

– Ki járt a Zupás házánál?! Ránk hozod a halljakendjeit, haver – fogta meg Gutentág gallérját Burma. – Itt a falnak is füle van.

– Tudom, Kalászon voltatok – vonult vissza a hajdani gondnok. – Vagy még ott se. Jól van, jól...

– Késik a Pofapénz – terelte másra a szót Csur.

– A Tanárúr sem jött még – bólintott Gutentág. – Jót alszik az ember, ugye, levegőzés után.

– A Fodros Nóra is kereste őt, még a nyitáskor – szólt bele a beszélgetésbe Csilla. – Igen ideges volt, sose láttam ilyennek. Mintha kergettek volna.

– Majd visszajön – vélte Balogh Tamás.

– Nem jön, a Tanárúrnak üzeni, hogy délután nézzen be a Barbibárba, ott lesz. Délelőtt dolga van.

– Dolga – húzta el a száját Gutentág. – Szép kis dolga lehet, komoly testi munka!

– Mindenesetre, ha elfelejteném, ti is átadhatjátok a Tanárúrnak – mondta a csaposlány, és egy érkező vendéghez fordult. – A szokásosat?

– Ha bejön a Tanárúr – kételkedett Sunya. – Baltát vett. Aztán izét, pukkantót, na. Még az is lehet, hogy kicsinálta magát.

– Baltával? – kételkedett Balogh Tamás. – Még ha kötelet vett volna...

– Pisztollyal, te lökött!

– Akkor meg minek a balta? Hátha nem találja el magát a golyóval? – akadékoskodott volna tovább Balogh Tamás, de ebben a pillanatban megérkezett Tanárúr Pofapénz társaságában. Mindkettejüknél egy-egy folyóirat, élénk vitát hagytak félbe éppen.

– Keresett a Kanca – köszöntötte az öreget Gutentág.

– Gondoltam – biccentett Tanárúr, és a márványlapjához indult. – Gyertek, fiúk! Van egy kis meglepetésem.

Csilla éppen letette a tálcát a brendivel, kísérővel, ugye, s kicsit várokozott, érezte, nem hiába. Tanárúr mindenkinek rendelt valamit, aztán a táskájából elővette a *Metró* újságba csomagolt fegyvert. Letette a magával hozott folyóiratra.

– Tiétek – mondta –, akinek kell, azé.

– A baltát nem adod hozzá? – tért magához Gutentág.

Balogh Tamás magához vette a csomagot, azonnal elsüllyesztette, a legmélyebb zsebébe.

– Nekem nem kell – fejezte be Tanárúr a társaságnak szóló mondókáját, és visszafordult Pofapénzhez. Kinyitotta a folyóiratot, és felsóhajtott. – Nézzük, micsoda gagyi próza ez!

A valahai részvénytársaság tagjai letelepedtek italaikkal az egyik hátsó asztalhoz, a szomszédjukban a Rabbi a mennyezetre bámuló kékruhásnak magyarázott a templom előtti adakozókedv megcsappanásáról meg a világvége eljövételéről, felváltva. Pofapénz kételkedve hallgatta Tanárúr próza-, majd verselemzéseit a márványlapú pultnál, a könyöklőnél, ugye, hol máshol. Gutentág elment, az új munkahelye ügyeiben nyüzsögni, ahogy mondta. Csilla elmosogatta, helyükre rakta a reggeli rohamban felgyűlt poharakat.

Csend, béke, nyugalom honolt a faházban, szép tavaszi délelőtt melegengette a törzsvendégeket.

A már-már áhítatos csendbe robbant be a négy kopasz fiatalember érkezésének zaja.

– A háromajtósok, úgy éljek – riadt meg Balogh Tamás, és az ajtó felé indult.

Az ajtóban azonban ott állt a négyek egyike, az a tüskehajú, éppen az, akitől nemrégiben a Zupás házáról érdeklődtek. Se ki, se be.

A másik három férfi a söntéshez ballagott. Nem siettek, ballagtak, úgy bizony. Jó alaposan végigmérték Csillát, majd a legmagasabb megszólalt.

– Finn vodka persze nincs. Ej, Dozsó, Dozsó, de hiányzol! Négy rojált kérünk! – választott, s mindjárt pontosított is. – Négy duplát, persze.

– A Sátán hangja a katlanból – ismerte fel Tamás, és megmarkolta a zsebében lapuló fegyvert.

Csilla tálcára tette az elegáns borospoharakba töltött vodkát, és a Tanárúr márványos könyöklője melletti asztalra tette.

– Parancsoljanak – igyekezett vissza a pultja mögé.

A háromajtósok nem ültek le, nem nyúltak az italhoz.

– Balogh Tamás, te menj vissza az asztalodhoz – förmedt az ajtónál az egykori cégvezetőre.

A magas, aki nyilván parancsnoka volt a behatolóknak, újra megszólalt.

– Nézzük! A Törpe te vagy, azt látom. – pásztázta végig tekintetével az asztaloknál ülőket. – A Baloghot ismerem. Ezt a lökött rendezőt is, így van, Burma, te nagyon hülye? Még mindig te rendezed a monosz-kópot? Na, hagyjuk. Akkor te leszel az a bizonyos Csuri...

– Én Karvalyos Ádám vagyok – vette volna elő az igazolványát Csuri.

– Az hát – hagyta rá a kopasz. – Te meg a Sunya. Mind megvagtok.

– A többiek? – kérdezte az egyik társa.

– Majd máskor – nevetett a főnök. – Ezt az ötöt keressük.

Balogh Tamás óvatosan előhúzta a pisztolyt a zsebéből, és az asztal-lap takarásában kicsomagolta.

A következő pillanatban mind a négy háromajtós kezében megjelent egy kicsi, mérges géppisztoly, rövidsorozatok zaja tépte szét a kocsmára nehezedő rémült csendet. Burma és Tamás kizuhant az asztalok közé, a részvénytársaság többi tagja az asztal alá csúszott.

Csilla sikoltott, s könnyei közt inkább sejtette, mint látta, ahogy a testőrök odamentek az asztalukhoz, felhajtották a vodkájukat, pénzt löktek a hamutartóba, és elindultak.

A Rabbi magasodott be a könnyektől zavaros képbe, két kőtáblájával célozta épp a távozókat.

– Jaj, Uramisten – dadogta a lány, nem sejtve, hogy Tóbi is így nyögött fel nemrég, annak idején, ugye.

Balogh Tamás még látta, hogyan repül a két márványdarab, elválva egymástól, mégis együtt, egyik billegve, a másik pörögve; összegyűjtötték a nyíló ajtón beszivárgó áprilisi fényeket, és a sápadt fénycsövek kékes patakjait, egyszerre robbantak fel velük, ezer darabra szakították a teret, a napvilágot, a délelőttöt, igen, a múltat, a jövőt, naná, a jövőt. Balogh Tamás tudta, hogy a csillagok frissen született miriádja az ő egén ragyog majd, máris az ő egén ragyog.

– Mentőt! – kiabálta Tanárúr a telefonba. – Öt mentőautót!

– Ahogy megíratott – kuporodott a sérültek mellé a szakállas öregember.

A kékruhás férfi a Rabbi mellé térdelt. Próbálták elállítani a vérzést, próbálták ellátni a sebeket. De mindketten tudták, nincs már szükség mentőautóra, nem ötre, de egyre sem. Döntött az Úr.

– Talán rendőrt – suttogta maga elé Csilla.

Tanárúr alig hallotta, mégis megértette őt. Bebillentyűzte a számokat, de már nem tudott megszólalni. A kékruhás férfi kiszaladt a faház elé, a sétányra, igen, de már csak a terepjárók kereke alól kicsapó por-felhőket látta. Azok is elültek, el, hamar.

Gizám, te mindent értesz

– Piszokul buknak a Duna-koktélmra – magyarázta Gizás. – Van, aki csak ezért jön a Barbibárba. Pedig nem is koktél, úgy igazában. Megkóstolod?

– Nem, köszönöm Egy kóser szilvát adjál – válaszolt Fodros Nóra. – Úgy hallom, finn vodkád nincs.

– Mióta, tudod, a Dozsó... – szomorodott el Gizás. – A Duna-koktélba is rojált tesztek. Az úgy megy, hogy a fél deci vodkára óvatosan ráöntöm a fél deci kurasszó likőrt, attól lesz kék, ugye, kék Duna. A kehely köré rakok hat barna kockacukrot, mint a rakodópart köveit, érted. Ezt általában otthagyják, feladom többször, de az árban benne van. A tetejére jön néhány darab szép kandírozott dinnyehéj, felül a pirosával. Aztán csöppentek rá öt csepp Duna-vizet...

– Pfujj – rázkódott meg a Kanca. – Koszos, bűdös...

– Nem, dehogy – nevetett a kiszolgálónő. – A Duna forrásából hozatom, hűtőtáskában, minden héten. Kristálytisza.

– Ez kamu.

– Hát, hogy mondjam... – tétovázott Gizás. – Ha kiürül a lombik, feltöltöm csapvízzel. Az is a Dunából van, nem igaz?

Két alkalmi vendég tért be, kértek egy üdítőt, melegszendvics után érdeklődtek. Észrevették Nórát, az idősebbik hosszan rábámult, megpróbálta felidézni, honnan is ismerős.

– Magácskát ismerem valahonnan – szólította meg végül. – Meghívhatom egy italra?

– Sose láttam – vonta meg a vállát a Kanca. – Hagyjon békén!

A férfi gyorsan visszavonult. Gizás a szendvicsekkel szorgoskodott. Nóra, amíg a barátnője a vendégekkel foglalkozott, kétszer is töltött magának a szilvából.

– Szegény Dozsó – sóhajtott a Kanca, miután a férfiak távoztak. – Már egy hónapja...

– Siratom én is, minden este folyik a könnyem – mondta Gizás. – Pedig téged akart feleségül venni.

– Engem? – nevetett a Kanca.

– Igen, téged. Nem mondta?

– Nekem aztán nem. Ha mondja, már rég a felesége lennék. Vagyis, hát, az özvegye...

– Jó veled, Gizám, mindig ezt hajtogatta, de feleségül csak a Nórát venném. Veled jó, de abban a nőben jövő van, így mondta.

– Jövő! – legyintett a Kanca.

– Én meg mérgesen mindig azt mondtam, már ne haragudj, Nórácska, hogy múlt, az van benned. De ő csak röhögött.

– Pedig igaz. Micsoda múltam van! De most veled mi lesz? A bár a Dozsóé, vagyis most már a Balogh Tamás és Társa bandáié.

– Az enyém – vágta rá gyorsan Gizás, mert még maga sem szokta meg a dolgot. – A doktor úr megbundázta, pár évig ő kapja a haszon egy részét, a Balogh ingyen ihat naponta egyet. A Kisdozsónak nem jár semmi.

– A Kisdozsó halott ember – mondta Nóra.

– Csak a kezeit törték el, meg az orrát... – csodálkozott Gizás.

– Most. Legközelebb megölik – a Kanca kemény, hideg hangja még a poharakat is megcsendítette. – Meg is érdemli. Ne tudd meg, mi minden van a rovásán! Ha a Dozsó nincs, életfogytigban rohadna. És most már nincs apuka.

– Tudom én – hajtotta le a fejét Gizás. – Én ne tudnám?

– Lassan elfelejtjük őket – biztatta a Kanca. – Az élet, ugye, megy tovább. Új világ jön, Dozsótlan, igaz, de még a mienk.

– A mienk? – kételkedett Gizás.

– A mienk, élőké! Te nem tervezel semmit?

– Dehogynem – csillant fel Gizás szeme. – Nemsoká hazajön a lányom Spanyolból, tudod, ott hoszteszkedik, nem kurva, bármit mond a Gutentág! Hazajön, férjhez megy, én meg dajkálom az unokáimat. Igen, egy kisfiút meg egy kislányt.

– Nem is tudtam, hogy szült a lányod.

– Fog! Akkor, ha hazajön! Nálam laknak majd, itt a tetőtérben, amíg sajátira nem telik. De telik! Európában hozza a pénzt, nem két zsákkal!

– Ez a Dozsó mondása – ismerte fel a Kanca. – Bár inkább pofonokra értette. Adj még egy szilvát. Te nem mész férjhez?

– Én egyet szerettem, az is kinyírta magát. Félkézről, mint a Dozsóval, talán... De elég lesz nekem a két-három unoka.

– Én férjhez megyek – jelentette ki Fodros Nóra. – Gyerekhez már öreg vagyok, ne mondd, én tudom. Majd fogadunk örökbe, egy szőke copfost, kékszeműt. A férjemből képviselőt vagy polgármestert csinállok, magam az üzletet viszem. Ahhoz értek.

– És ki lesz a férjed?

– Nem mindegy? – Nóra mosolya felemásra sikeredett. – Megrázom a fenekemet meg a bugyellárisomat, persze, és nem győzők válogatni. Nem a Balogh Tamás-félék közül.

– Nem féltelek! – biztosította Gizás.

– Gizám, te mindent értesz! Enyém lesz a part! Minden kocsmá, bár, csónakház, halsütő, ne haragudj, Gizám, még a Barbibár is. Enyéme lesznek az őrző-védők, a csónaképítők, a pizzások, a takarítócégek, a klubok, az üdülők, a szállodák, a kuplerájok, a sörözők, az alapítványok, a könyvtárak, a kultúrházak...

– Kultúrházak nincsenek, csak feljebb, Békáson, Csillaghegyen – próbálta megállítani az álmod Gizás, és töltött még egy szilvát.

– Hát majd lesznek, és az enyéme lesznek! Mint az üzemek, a kifőzdék, a gátépítők, az útkaparók, a kőművesek... Orvosi rendelők, kórházak, az ám! A Városháza is az enyém lesz meg a romok Aquincumban, enyém az egész város, az ország, a Föld!

– Miért kellene neked ennyi minden? – értetlenkedett a barátnője.

– Mert megérdelem! Kérdemltem! Megküzdöttem érte! Te nem tudod, hányszor kellett kiásnom magam a fekete föld alól! A trágyából, igen! De akkor is én vagyok a Fodros Nóra, a Világ Kancája, aki csak nyer, nem nyerít! Megkóstolom a koktélot, az is az enyém lesz! Enyéme lesznek a receptek és a titkos kódok, a szőlőhegyek, a kender-földek...

– És mindezt arra a lányodra hagyod, akit majd örökbe fogadsz? Elbír szegényke vele?

– Dehogy hagyom rá! Ezt a koktélt sem – itta ki a második kelyhet is a Kanca. – Én nem hagyok senkire semmit! Szerezze meg magának az ő földjét, az ő világát!

– De Nóra – ijedt meg Gizás. – Nem kéne lefeküdnöd? Gyere fel, megágyazok, kipihened magad, aztán...

– Lefeküdni? Mindig csak lefeküdni? Én nem azért élek, hogy neked lefeküdjek. Én a magam világáért élek. És örökké élek, ezt vedd tudomásul, mert ha nem, halott vagy. Halott, mint az a faházi bagázs.

Gizás rémülten nézett barátnőjére, kezét tördelte. Próbált egy ásványvizet üveget a kezébe adni, de Nóra félrelökte.

– Örökké élek...

Ekkor sorjáztak be a Barbibárba a santa Zupás testőrei, hárman, most csak hárman. Három háromajtós szekrény, kopaszon, nesztelen. Géppisztolyosan, persze, géppisztolyosan.

– Jaj, Uramisten! – kapott a szívéhez Gizás, és lekuporodott a bápult mögé.

Fel, fel, még magasabbra!

Balogh Tamás kibaktatott a patakhöz, mindjárt a torkolat mellé, a hídhöz, ugye. Leakasztotta a nyakából a szíjjal áttekert ócska aktatáskát, letette egy kő mellé, nincs már szüksége rá, nem lesz, soha többé. Felkapaszkodott az árvízvédelmisek sóderdombjának a tetejére, széttárta a karját.

Egyet, kettőt csapott vele, majd felemelkedett, fel, fel, először csak néhány centire, majd méterekre, igen, méterekre.

– Repülök! – kiáltotta. Csodálkozott, hogy senki sem néz fel rá, sem a néma pecások, sem a hangos biciklisták, az andalgó szerelmespárokra már nem is számított. – Ki mondta, hogy nem repültem?! Pofázhat akárkinek a Gutentág!

A patak mentén repült, a fák koronájának magasságában, nagyot dobantott a városi busz tetején, s nevetve bámult a megriadt sofőr képébe. A pléhgombánál balra fordult, átrepült a római rommező felett, s a Vakegér udvara fölött kötött ki, az esőcsatornába kapaszkodva igyekezett belesni az ablakon.

– Nicsak! – vette észre. – A kékruhás ott hordja vissza a bort a pincébe, a kannásokat, igen! És mindenki tudja, hogy ezt mind-mind a Balogh Tamás küldte, tartozott vele, igaz, mégis szép, hogy megadja. Komoly ember! Ajándék is van közte, muskotályos, nem egy.

– Jaj, mi ez a szirénaszó? – nézett át a ház másik oldalára. – Mentők! Öt mentőautó, úgy éljek. Az egyikben a Sunya hever, ömlik belőle a vér. Mit csinált a lököttje? A másikban Burma fekszik, mereven. Aztán a Törpe. A Csur. Az ötödikben, ejnye, ez mintha én lennék... Hasonlít, igen. De én itt repülök! Hajrá! El a sétány felett, a faházig! Gutentág támolmog a tér felé. Egy csiga, nézd, egy gyönyörű nagy csiga keresztezi az útját. Félrerúgja, ez olyan. Félrerúgja, de lehajol hozzá, mond neki valamit. Bocsánatot kér, úgy éljek! Nahát, ez a Gutentág!

Nini, az meg megint a kékruhás! Cipeli a táskavarrógépet. Mellette Csilla, tolja a biciklimet. A víziorgonánál befordulnak. Hé, csak nem hozzám mentek? Nem vagyok otthon! Az asszony persze kint áll a kapuban, az a pletyka mindig... Csak nem ezeket várja? Nézd csak, már veszi is át a gépet, adja a tároló kulcsát, nahát!

A Samu is erre tart, nézd csak, lövöldöz a vízipisztolyával. Mint egy gyerek, a lököttje! Milyen szaga van ennek a víznek? Pacsuli, vagy mi? Úgy éljek: császárkörte. Azt töltött a tartályába, szeretik az asszonyok, naná. Másikat vesz elő, ebben meg vodka van. Finn vodka! Az anyját!

Ott meg a Tanárúr! Telefonál éppen, de hallom, amit a másik mond, azt is hallom. Megvan a pénz a könyvre. Halló! A regényre, igen. Már indulnak is a nyomdagépek. Korrektúra? Minek? A Rabbi megolvasta.

Visszafordul a vasúthoz, szállt, szállt a zengő sínek fölött, integetett a Piroska utasainak, bekopogott a mozdonyvezetőhöz. Nincs megállás, zöld a jelző!

– Nézzünk be a temetőbe, micsoda menet indul a ravatalozótól? Fodros Nórát temetik. Meghalt? Nem mondta senki. Egy háromajtós kíséri a gyászkocsit. Egy koszorú van a koporsón, malomkeréknyi koszorú, a sánta Zupás küldte, nem más. A sírnál persze Tanárúr beszél, közben a Rabbi vési a limericket a márványlapra, felfordítva a sírkő, jaj, de trehány temetés.

*Óbudán élt Fodros Nóra.
Megholt, ne mondj rosszat róla!
Nem kapta be a legyet,
Ólommal ügyletelt,
Egyszer vesztett csak a Nóra.*

Néhány pap futballozik a szóróparcellánál, egyiknek sem jutna eszébe a segítség! Na, csattog a véső, a kalapács rendesen.

Vissza, vissza a Dunához! Az amfiteátrumnál gyerekcsapat, tanulmányi kirándulás, ugye, és éppen a Csilla a tanító néni! Itt küzdöttek a gladiátorok a medvével, mutat jobbra. Itt halt meg a Dozsó, hazánk nagy fia, int a faház felé, pedig ide se látszik. És itt él a Balogh Tamás, akiről még hallani fogtok.

Már itt vagytok a Dunánál? Igen, ez a Zupás csókosának a ladikja. Dehogy égett le! Vagy begyógyult? Igen, most gyógyul, most, most.

Hajrá, át a Gázgyár kerítésén, fel, fel, még magasabbra, átbukfencezek a tornyok csúcsai között! Mennyi ember dolgozott itt még a Bulendáék idejében. Nyüzsögtek a népek, mint a hangyák. Most meg csak egy árva kutya ténfereg, a kékruhás kínálgatja valami pogácsával, lehet, a faházban szerzett kőpogácsát, avval.

Tóbi, te mit keresel itt? Felkötött kézzel, turbánban? Ej, hol az öngyújtód, Tóbi? Jössz egy fröccsel, ne feledd! Ez már az Árpád-híd! Ugorjunk át Pestre, kicselezzük a rendőrpaltótát. Fel, fel, magasabbra! Mi az a csődület odalenn, ott a téren, hol másutt? Jé, ott a Tanárúr dedikál! Ki érti, ilyen gyorsak mostanában a nyomdák? Szeretettel ajánlom Balogh Tamásnak! Köszönöm, tanár úr, de nem érem el. Majd visszajövök érte, holnap, holnapután!

Úgy vagyok, mint a Rabbi a hegyen – ismerte fel Balogh Tamás, ki is mondta hangosan. – Igaza volt! Itt fenn másként múlik az idő. Miféle szakadékok húzódnak a körúton? Valami láva... Hogy kerül bele a Csúcshegy? Nem én engedtem ki az elefántot! A tenger mindjárt ott van Óbuda mellett, abba folyik a Duna. Vissza, vissza!

Az Országháznál leszállnék egy pillanatra. Ejnye, éppen a virágok közé! Biztos úr, nem akartam. Maga az, főörzs? Igyon valamit! Tudja, merre jártam? Repültem, na, mint a sas, nem a veréb, mint a sas. Nem akar elvezetni? El se küld? Megyek a katlanba, a Róka-hegyre, igen, szárnyaljon hát velem, vár a Sátán, az, aki háromajtós!

Átlibbenek a Margit-hídra. Tudja, főörzs, mik vannak a pillérein? Olyan szárnyas emberek, vagy mi. Madároroszlán-emberek vagy angyalfélék. Úgy éljek! Szfinxek, az ám. Megveregetem a szárnyukat, helló, haver. Nem a telefonja szól? Hülye csengőhang, nénó, nénó! Itt is van a híd, szevasztok! Te itt szélen, nagyon magányos vagy. Hozzád megyek először. Csak temelléd repülök, ne sírj. Megveregetem a szárnyad, úgy bizony. Megígértem! Mi ez a szirénaszó? Mintha a fejemben szólna, meg ne tudd. Hogy vagy, barátom? Látod, neked van szárnyad, nekem meg nincs, mégis én repülök. Nem próbálsz meg? Menjünk fel a katlanba, a Róka-hegyre, az ám, majd a Tátrába! Hadd lessen a Zupás, hadd remegjen!

Ki babrál a szememnél? Tanárúr? Csilla? Anyuka? Hagyjatok repülni, még fel kell jutnom a hegyre. Állítsátok el ezt a pokoli zajt. Nénó! Eljlesztitek a madároroszlán-emberemet.

Balogh Tamás elhagyta a hidat, a sziget felé próbált kanyarodni, de elvettette az ívet. A kiömlőnél belezuhant a Dunába, a tavaszi árral zajló Dunába, ugye, elmerült rögtön, elmerült, mint a kő, mint ükapák a

zavaros emlékezetben. Sirályok szálltak az örvények felett, de őket már nem hallotta. Őket sem.

A szárnyas madároroszlán-ember, a szfinx, ki más, hosszan nézett az éhes habokba. Próbálta kihúzni magát, recsegték-ropogtak kőizmai, ahogy a vasbeton inak megfeszültek, meglebbentette százötven éve nem próbált szárnyait, kimeredtek a suhanást sohasem ismerő tollak.

– Fel, fel, magasabbra! – biztatta magát, és megpróbált elrugaszkodni talapzatáról. Hullottak a kövek, potyogott a résekből a porrá málló cement. A monstrum megemelkedett, talán egyujjnyira, talán kettőre. Hajrá, csapkodtak volna a szárnyai, hajrá! De a híd súlya, a pillérbe ágyazott vasak ereje barátságtalanul visszahúzta lomha szfinxtestét, vissza a kőpárkányra.

– Akkor most repültem, vagy nem repültem?
Köszemei bezárultak, s csak a sirályok hallhatták utolsó szavait.

2006.

Tartalom

Ilyet láttam már	5
Már megint egy mondat	7
Tikteket is láttalak...	9
Rólatok, lököttek!	13
Na, szervusz, társam!	17
Szakértő nélkül nem lehet	21
A gyufa korszerűtlen, te köcsög!	26
Itt komoly emberek vannak	31
Írás? Az nem volt	37
De mindig mégse	44
Van élet a Balogh Műveken kívül is!	48
Ez is olyan kocsma, mint a többi...	53
Nincs más hátra, jön a gyilok	58
Bankot raboltatok, vagy mi?	62
Kinek nézel engem?	66
Mindig reá támaszkodom	71
Még a Gutentág is hiányzik	74
Neked kéne ismerned, édes úr!	79
Azt se mondta, bikkmack	83
Biciklid van?	87
Apage Satanas!	90
Háromszázhatvanöt van belőle, még a körúton is	94
Harcra kész csapataid	99

Albániába menjek? Vagy Koszovóba?	103
Hozza a postás rendesen	107
Odafent másként telik az idő	112
Többbe lesz, éppen ma használnám	116
Tolerancia uraim, tolerancia!	120
Mentőt! Öt mentőt!	124
Gizám, te mindent értesz	129
Fel, fel, még magasabbra!	132

Gyimesi László korábban megjelent könyvei

IDEGENVEZETÉS (versek), Neapolis, 1993.

A LÁTHATATLAN KERT (versek), Littera Nova, 1995.

AQUINCUMI ŐSZ (versek), Littera Nova, 1998.

VISSZATÉRÉS NA'CONXIPÁNBA (versciklus), Littera Nova, 1998.

VARGA RUDOLF – A PIMASZ P/R/OLIHISZTOR (kismonográfia),
Bíbor, 2000.

VÁNDOROK NEM RAKNAK VÁRAT (válogatott versek),
Littera Nova, 2000.

KÉRDEZD MEG BULENDÁT! – SÖRKEKSZ A VAKEGÉRBŐL (tárcák),
KKDSZ, 2002.

FALFIRKÁK A KÖZFÜRDŐBŐL (versek), **Z**-könyvek, 2003.

MÉG EGY KÖRT, BULENDA! – SÖRKEKSZ A VAKEGÉRBŐL II. (tárcák),
KKDSZ, 2004.

BEKÜLDJEM ÉRTETEK A MEDVÉT? (regény), Littera Nova, 2004.

A VARÁZSLÓ VENDÉGEI (mesefüzér), Alterra, 2006.

ÓBUDA, ITT BELÜL (válogatott versek), Littera Nova, 2006

AZ ELDÖNTÖTT IDŐ (versek), Littera Nova, 2007.

A PÓTTARTALÉKOS POKOLJÁRÁSA (esszé), Orpheusz, 2008.

BENÉZ A SZÖRNY IS (versek), Littera Nova, 2008.

© Gyimesi László, 2008

Littera Nova kiadványszám: 200

Tájékozódás könyveinkről a kiadó honlapján:
www.litteranova.hu

Megrendelés közvetlen módon a kiadótól
levélben, e-mailben vagy telefonon.
Kiadónk a készlet erejéig minden megrendelést teljesít.

LITTERA NOVA KIADÓ
Alapítás éve: 1993

1132 Budapest, Visegrádi u. 47.
(Alfa irodaház – bejárat: Victor Hugo u. 11–15.)
Telefon: (06-30) 212-0996, fax: (06-1) 239-2330
e-mail: balazskiado@citromail.hu

FELELŐS KIADÓ: Dr. Balázs Tibor igazgató
SZERKESZTETTE: Balogh F. András
TIPOGRÁFIA: L. Kossár Tímea

Készült az Aula Kft.-ben
Felelős vezető: Dobozi Erika

ISBN 978 963 9643 27 7